

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Brooks_Terry-Uklady_carodejnic.PDB

PDB Name: Brooks_Terry-Uklady_carodejnic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2007
Modification Date: 10.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TERRY BROOKS:

ÚKLADY ČARODĚJNIC

MISTAYA

Vrána s červenýma očima se usadila na větví vysokého dubu a skryla se mezi listím. Shlédlá dolů na sluncem zalitou mýtinu, kde se pomalu scházeli účastníci pílmu. Právě takhle Ben Holiday tuto malou oslavu nazval, piknik. Na šťavnaté jarní trávě rozprostřeli barevné ubrusy a rozložili na ně jídlo přinesené v několika koších. Vrána jedním okem shlédla na připravovanou hostinu. Byly tady talíře plné masa a sýrů, mísy salátů a ovoce, bochníky chleba a láhve s pivem a chladnou pramenitou vodou. Každý z hodovníků měl před sebou talíř, ubrousky, pohár na nápoje a příbor. V jejich středu stála velká váza plná lučních květů.

12 TERRY BROOKS

Většinu práce zastala Vrba, křehká, drobná sylfa s dlouhými, smaragdově zelenými vlasy. Byla čilá smála se a živě si povídala s druhými. Pomáhal jí pes a kobold - Abernathy, landoverský dvorní písař a Pastinaák, který měl na starosti hradní kuchyni. Questor Thews, vyzáblý, bělovousý čaroděj obcházel kolem a s úžasem pozoroval, jak se s příchodem jara všechno zazelenalo a rozkvetlo. Mozol, druhý kobold, jenž byl mnohem nebezpečnější a také mazanější než jeho soukmenovec, hlídal na kraji mýtiny.

Král seděl sám a díval se zamyšleně mezi stromy.

Ben Holiday, nejvyšší pán Landoveru. Piknik byl jeho nápad, vzpomínka na svět, ze kterého pocházel.

Sám navrhl ostatním, zda by nechtěli něco takového uspořádat. Teď se však zdálo, že se všichni baví lépe než on.

Vrána seděla ve svém úkrytu mezi větvemi starého dubu zcela nehybně. Vnímala přítomnost dospělých, doopravdy ji však zajímalo jen dítě. Ostatní ptáci, nápadní zářným peří nebo krásou hlasu poletovali sem a tam, bezstarostní, volní. Mohli si to dovolit. Vrána se skrývala úmyslně. Nechtěla, aby ji spatřil někdo jiný než dítě, snažila se nepřivábit pozornost dospělých. Seděla tady už celou hodinu a čekala, až dítě uposlechne jejího nevysloveného příkazu, tiché výzvy k tomu, aby pozvedlo oči a zapátralo ve stínu mezi listovím. Zatím se prochá-

zelo po louce, hrálo si hned s tím, hned s oním

zdanlivě bezcílne. Ve skutečnosti však již hledalo.

Trpělivost, pomyslela si vrána s rudýma očima.

Jen trpělivost.

Pak se dítě ocitlo přímo pod ní, pozvedlo svou drobnou tvářičku vzhůru a jeho zářivě zelené oči začaly pátrat až... našly. Zadívalo se vráně přímo do

UKLADY ČARODĚJNIC 13

očí, smaragdová a karmínová, člověk a pták. Proběhla mezi nimi slova, která nemusela být vyřčena, neslyšná výměna myšlenek o bytí a vlastnění, o touze a ztrátě, o moci vědění a neodvratné potřebě růstu. Dítě stálo nehybně jako kámen, dívalo se vzhůru a uvědomilo si, že existují úžasné, velké věci, které by se mohlo naučit, jen kdyby našlo správného učitele.

A právě proto tady vrána s červenýma očima čekala.

Ta vrána byla čarodějnice Noční Stín.

Ben Holiday si lehl na záda, nadvzedl se lokty a nechal si dělat chutě vůněmi vanoucími od prostřeného stolu. V žaludku mu zakručelo. Snídaně byla už před mnoha hodinami a on od té doby nic nejedl. Díky bohu, že už nebude muset čekat příliš dlouho. Vrba za vydatné pomoci Abemathyho a Pastíňáka vybalovala pochoutky z košíků. Brzy už zasednou k jídlu. Dnešní den byl na piknik jako stvořený. Na vysokém nebi zářilo slunce a zahrivalo svými paprsky zemi a mladou travu, pod jeho doteky se rozplývaly poslední vzpomínky na chlad zimy. Květiny byly v plném květu, stromy se opět obalily listím. Dny se prodlužovaly a pestré landoverské měsíce měly stále méně času na svou noční hru na honěnou, léto muselo přijít každou chvíli.

Vrba si všimla Benova pohledu a usmála se. V tu chvíli se do ní opět zamiloval, jako by to bylo poprvé. Jako by se znovu setkali ve vodách jezera Irylyn a ona mu prozradila, že si byli souzeni.

"Co kdybys nám pomohl, čaroději?" zavrčel Abernathy na Questora Thewse a vyrušil tak Bena z jeho myšlenek. Psi zřejmě rozzlobilo, že dvorní

14 TERRY BROOKS

čaroděj jen tak chodí kolem a nijak se nepodílí na přípravě společného jídla.

"Hmmm?" Questor odtrhl oči od jakési podivné, rudožluté květiny a roztržitě se rozhlédl. Na tom však nebylo nic zvláštního, čaroděj se tvářil roztržitě pořád.

Pojď sem!" opakoval Abernathy ostře. "Kdo nepracuje, ať nejí. Tak se to alespoň říká, ne?"

"Dobrá, vždyť se nemusíš hned rozčilovat!"

Questor opustil pestitý předmět svého studia a rozhodl se věnovat mnohem naléhavější věci - vyplnění žádosti svého přítele. "No jen se podívejte, vždyt takhle to nemůžete nechat! Dovolte, ukážu vám, jak na to."

Chvíli se dohadovali, smířila je teprve až Vrbina domluva. Ben jen zavrtěl hlavou. Jak dlouho už to mezi nimi takhle chodí? Od té doby, co čaroděj proměnil písaře v psa? Nebo snad byli takoví už předtím? Ben nevěděl. Do Landoveru přišel jako cizinec a většina historie této země mu stále zůstávala skryta. Zamyslel se, jak by asi někomu popsal místo svého současného pobytu a zjistil, že to vůbec není snadný úkol. Landover byl od Země zcela oddělen těžko se však dalo hovořit o hranicích. Marně byste hledali hraniční kameny, neexistovaly mapy, na kterých by byly zaznačeny. Landover a Benův starý svět oddělovaly magické mlhy. Kjejich překonání stačil jediný krok, bez kouzelného zaklínadla či magického medailonu jste se však na druhou stranu nikdy nedostali. Landover byl tady, Země tam. Vzdálenost, která je dělila, se nedala popsat slovy.

Ben Holiday přišel do Landoveru v době, kdy se jeho naděje a sny o životě zhroutily a zoufalství převážilo nad zdravým rozumem. Kupte si kouzelné království a začněte nový život, lákal inzerát ve vá-

UKLADY ČARODĚJNIC 15

nočním katalogu obchodního domu Rosens. Staňte se králem v zemi, kde jsou sny realitou. Ta nabídka byla neuvěřitelná a neodolatelná zároveň. Ben se rozhodl riskovat, chopil se této šance jako tonoucí záchranného lana. Zaplatil požadovanou částku a odešel do neznáma. Dostal se do země, která podle všech zákonů zdravého rozumu neměla existovat, a přesto, jak se Ben na vlastní oči přesvědčil, byla zcela reálná. Landover svým způsobem splňoval všechno, co inzerát sliboval, na druhou stranu tady nic nebylo tak, jak by být mělo. Přijmout trůn krále Landoveru pro něj znamenalo největší, nejtěžší a zároveň také nejúžasnější zkoušku v celém jeho životě. Našel zde ztracenou naději a začal žít znova. Tato země ho okouzila a udělala z něj jiného člověka.

Landover ho nikdy nepřestal překvapovat. Stále měl své záhady, kterým se Ben snažil porozumět. Tak třeba plynutí času. Docela jistě bylo jiné než v jeho starém světě - všiml si toho několikrát, když přecházel z jednoho světa do druhého a zjistil, že roční období si neodpovídají. Pozoroval to také na sobě. V tomto světě nebylo stárnutí neustálým procesem probíhajícím den po dni, hodinu po hodině. Zdálo se to k neuvěření, ale občas měl pocit, že nestárne vůbec. Nyní se jeho tušení změnilo v naprostou jistotu. Nemohl pozorovat změny na sobě, chyběla mu potřebná objektivita a odstup.

Viděl to však na Mistaye.

Rozhlédl se a brzy ji našel. Stála pod mohutným bílým dubem a upřeně se dívala vzhůru. Ben se zamračil. Pokud by měl svou dceru popsat jediným slovem, pak by asi použil výraz "soustředěná". Ke všemu přistupovala se zaujetím jestřába hledajícího svou kořist. Nic ji nemohlo rozptýlit ani vyvést

z míry. Jestliže se na něco soustředila, věnovala tomu svou plnou pozornost. Měla úžasnou paměť, když se začala něco učit, nepřestala, dokud si to zcela neosvojila. U malého dítěte to bylo dost podivné chování, Mistaya však byla velmi zvláštní. Tak třeba otázka jejího věku. Díky své dceři si Ben uvědomil, že jeho prvním podezření ohledně odlišného běhu času nebylo neopodstatněné. Měřeno podle ročních období, která byla v Landoveru stejná jako na Zemi, se dívka narodila před dvěma lety. Měly by jí tedy být dva roky, vypadala však na deset. Fyzického věku dvou let dosáhla, když jí byly dva měsíce. Její vývoj probíhal doslova po skocích během jediného měsíce vyrostla jako za celý rok. Takové to však nebylo vždycky, měla období kdy se zdálo, že neroste vůbec, a pak najednou zestárla během jediné noci o celé měsíce nebo dokonce i o rok. Rostla fyzicky, emocionálně i sociálně, zkrátka ve všech měřitelných aspektech. Nikdy ne však rovnoměrně, jedna stránka vždy jako by zaostávala za ostatními. Ze všeho nejdříve dozrála psychicky, o tom byl Ben zcela přesvědčen. Koneckonců, mluvila, když jí byly tři. Samozřejmě měsíce, ne roky. Pusa jí jela, jako by jí bylo osm nebo devět. Teď, ve věku dvou let (nebo deseti, záleží na tom, zda dáváte přednost měření podle skutečně uplynulého času nebo fyzického věku), byl její slovní projev na úrovni asi tak pětadvaceti let.

Mistaya. To jméno jí dala Vrba. Benovi se líbilo už od samého počátku. Znělo sladce, probouzelo v něm nostalgii a příjemné vzpomínky. Když ji poprvé uviděl, musel uznat, že se k ní to jméno hodí. Bylo to krátce poté, co Ben vyvázl s Magické skříňky a Vrba z Temného Polomu, kde svou dceru porodila. Sylfa z počátku nechtěla o porodu mluvit, brzy

UKLADY ČARODĚJNIC 1J

však poznali, že pokud chtějí jeden k druhému zůstat upřímní, nesmí mít před sebou tajemství. On se jí svěřil se svým vztahem k Dámě, kterou ve skutečnosti byla Noční Stín proměněná Magickou skříňkou, ona jemu prozradila Mistayino tajemství. Bylo to velmi těžké, ale očišťující. Ben se s pravdou vyrovnával mnohem hůř než Vrba. Vzhledem k okolnostem svého zrození mohla být Mistaya čímkoliv. Přišla na svět jako semeno ukryté v lusku, plod stromu zakořeněného v půdě Země, Landoveru a kouzelných mlh, uprostřed vlhké, mlhavé pustiny Temného Polomu. Bylo to dítě, které v sobě neslo dědictví tří světů, magie a rozdílné krve svých rodičů. Když ji Ben spatřil poprvé, byla ještě nádherným, růžolícím, plavovlasým děťátkem, holčičkou s medově zlatými vlasy, smaragdovými očima a pohledem, který se vyzýval do duše. V rysech její háře okamžitě rozpoznal jak podobu svou, tak i Vrbinu.

Už v té chvíli ho napadlo, že je to příliš krásné, aby to mohla být pravda. A jak brzy zjistil, měl pravdu.

Mistayino dětství trvalo jen pár měsíců. Naučila se plavat ještě tvž týden, co udělala svůj první krůček, mluvit a běhat začala současně. Čtení a základy matematiky zvládla dřív, než oslavila své první na-

rozeniny. V té době si Ben myslel, že se stal otcem úžasně nadaného dítěte, génia, jaký se ještě nenarodil ani na jeho starém světě, ani v Landoveru. Jeho očekávání se však nenaplnila. Mistaya opravdu dospívala i v ostatních směrech, ale zdaleka ne tak rychle. Dosáhla určitého bodu a pak se prostě zastavila. Tak například hladce pronikla do základů matematiky, pak však o, _ a ztratila zájem. Naučila se číst i psát. a.k.,-s,u nalosti nepoužívala.

18 TERRY BROOKS

Podle všeho ji bavilo stále zkoušet něco nového
i

Ben však nikdy nepřišel na žádné racionální zdůvodnění toho, proč ztratila zájem právě v tom konkrétním bodě a žádném jiném.

Od samého počátku nejevila nejmenší zájem o dětské zábavy. Hra s panenkami, házení míčem nebo skákání přes švihadlo, to nebylo nic pro ni. Mistaya toužila vědět, jak věci fungují, proč se dějí a co znamenají. Příroda ji přímo fascinovala. Chodila na dlouhé procházky, mnohem delší, než by Ben u dítěte jejího věku považoval za fyzicky možné, a po celou dobu zkoumala všechno kolem, neustále se na něco ptala a všechny nové informace si pečlivě ukládala do paměti. Jednou, když jí bylo teprve pár měsíců a právě se učila chodit, ji uviděl

1,
ak drží malou hadrovou panenku. Na chvíli si myslel, že si s ní hraje ale pak se na něj podívala těma svýma pronikavýma očima a naprosto vážným hlasem se ho zeptala proč ten, kdo tu panenku vyrobil, přišel její údy k tělíčku právě tím druhem stehu a ne jiným.

Taková byla Mistaya. Puntičkářská a vždy nesmírně vážná. Když se na Bena obracela, oslovovala ho "otče". Nikdy ne "tati" nebo "táto".

"Otče",

"matko. Zdvořilé a formální. Otázky, které kladla, mínily vždy smrtelně vážně, byly pro ni v tu chvíli nejdůležitější věcí na světě a ona je nikdy nebrala na lehkou váhu. Ben se to učil chápat. Jednou, když se zosmál nad tím co řekla, podívala se na něj jako na slabomyslného. Neznamenalo to však, že by se nedokázala smát a radovat. Jen měla zcela jasno, které věci jsou směšné a které ne. Velmi často ji rozesmál třeba Abernathy. Nemilosrdně ho zlobila a tvářila se přitom naprosto vážně, když však Abernathy poznal, že si dělá legraci a dal jí to najevo, roztáhly se její

UKLADY ČARODĚJNIC 1g

rtý do širokého, uličnického úsměvu. Písař to snášel překvapivě dobře. Když byla malá, často mu jezdila na zádech a tahala ho za uši. Nemyslela to zle, jen si hrála. Iohle by Abernathy nedovolil nikomu na světě, kromě ní. Zdálo se dokonce, že má její škádlení rád.

Většinou však Mistaya považovala dospělé za nudné tvory věčně ji omezující v jejích skvělých ná-

padech. Nesnášela, když se ji někdo pokoušel ochraňovat nebo hlídat. Taký velice špatně snášela slůvko "ne" a s ním veškerá omezení, která jí rodiče ajejí opatrovníci určili. Abernathy, který byl jejím učitelem, jednou přiznal, že se jeho oblíbená začka během vyučování nudí ajejí Qchránc Mozol měl od té doby, co začala chodit, spoustu práce donutit ji, aby se držela v dohledu. Svě rodiče, Bena a Vrbu, Mistaya velmi milovala, svůj cit však projevovala vždy velmi rezervovaně. Přes svůj kladný vztah k nim je zjevně považovala za bytosti zcela utopené v konvencích, které v jejím životě neměly místo. Když se jí snažili leccos vysvětlit, věnovala jim pohled, v němž bylo jasně napsáno: "Vidím, že mě naprosto nechápete, jinak byste teď neztráceli čas."

Dospělí představovali v jejím životě nutné zlo. Podle všeho věřila, že čím dříve vyroste, tím pro ni lépe. Bena často napadlo, zda právě toto není příčina, proč vypadá ve dvou letech nejmní na deset. Od chvíle, co začala mluvit, totiž mluvila jako dospělý, v úplných větách a gramaticky zcela správně. Dokázala zachytit a zopakovat jednotlivé fráze po jediném poslechu. Když s ní teď Ben hovoril, měl často pocit, že rozmlouvá sám se sebou. Odpovídala mu stejným způsobem, jakým on mluvil na ni. Velice brzy opustil jakékoliv pokusy komunikovat s ní jako s obyčejným dítětem, nebo - nedej Bože-

20 TERRY BROOKS

zvýšit hlas, aby upoutal její pozornost. Pokud jstE totiž na Mistayu křikli, zakřičela ona na vás. V přítomnosti své dcery si často nebyl jist, kdo je tady dospělý a kdo dítě.

Jedinou výjimkou v tom všem byl Questor Thews. Pouto mezi nimi se nepodobalo žádnému z vztahů, kteří Mistaya navázala s jinými dospělými, včetně svých rodičů. Jako by jí v Questorově blízkosti ani nevadilo že je dítětem. Mluvila s ním úplně jiným způsobem než s Benem. Pozorně naslouchala všemu, co řekl a dávala pozor, když jí něco ukazoval, a vůbec ve všem čaroděje uznávala. Byl mezi nimi vztah, jaký někdy vzniká mezi dědečkem a vnučkou. Ben se domníval že ji přitahuje čarodějova magická síla. Zdála se být jeho kouzly zcela fascinována i když jejich efekt byl jiný, než čaroděj předpokládal, což se stávalo poměrně často. Questor jí rád ukazoval nejrůznější kousky a pokaždé se snažil vymyslet něco nového. Samozřejmě, že jí nepředváděl žádná nebezpečná kouzla, ale i tak dokázala dívka v jeho blízkosti vydržet celé hodiny, jen aby zahlédla alespoň náznak magické síly, kterou čaroděj ovládal.

Zpočátku se o ni Ben bál. Mistayina fascinace magií se tolik podobala dětskému okouzlení ohněm a on opravdu nechtěl, aby se spálila. Nikdy však neprojevila zájem naučit se nějaké zaklínadlo nebo kouzlení s runami, nikdy se nesnažila zjistit, jak které kouzlo funguje, zato s úctou a bez jakýchkoliv námitek naslouchala Questorovu kázání o tom, že používání magie bez dostatečných znalostí je velice nebezpečné. Jako by si to ani nechtěla zkusit. Ques-

tora zkrátka považovala za osobu nesmírně zajímavou, kterou je třeba pozorovat, ale ne napodobovat. Jistě, bylo to zvláštní, ale Mistaya už byla ta-

UKLADY ČARODĚJNIC 21

ková. Zálibu v čárech možná způsoboval její původ, vždyť se z kouzel zrodila a magie jí kolovala v krvi, kterou jí předali její předkové z matčiny strany.

Co z toho jednou vzejde, říkal si Ben. Čas ubíhal a on si stále více uvědomoval, že Mistaya není tím dítětem jaké si představoval, když se poprvé dozvěděl o svém otcovství. Nepodobala se žádnému z dětí, které kdy potkal. Byla pro něj hádankou. Ano, miloval ji, zdála se mu úžasná, život bez ní už by si nedokázal představit. Díky ní zcela změnil názor na vztahy mezi rodičem a dítětem, její zvláštnost ho nutila zamýšlet se nad sebou.

Zároveň se však také velmi bál. Neměl strach z přítomnosti, ale z budoucnosti, z toho, čím by se jednou mohla stát. Dívčina budoucnost byla nepopsaný list. Ben se obával, že nebude moci do její cesty životem zasáhnout a zajistit tak, aby ji nepotkalo něco zlého.

Vrba si s ničím podobným starosti nedělala. K výchově své dcery přistoupila stejně, jako ke všem ostatním věcem v životě. Podle její filosofie představoval život řadu rozhodnutí, příležitostí, které můžeme využít a překážek čekajících na to, jak se s nimi popereme. To všechno k nám přichází v pravčas, ne dřív, ne později. Podle Vrby tedy nemělo smysl dělat si těžkou hlavu s něčím co stejně nemůže ovlivnit. Každý den s Mistayou přijímala jako výzvu a zároveň radost, kterou plnými doušky vychutnávala. Dávala své dceři všechno, co jen mohla, přijímala, co jí bylo nabízeno a byla za to vděčná. Znova a znova Benovi připomínala, že Mistaya je velmi zvláštní, dítě vzniklé spojením rozdílných světů a rozdílných ras, krve králů a nadpřirozených bytostí. Tak výjimečný původ jistě předurčil její úděl. Možná jednou i vykoná něco úžasného. Jejich povin-

22 TERRY BROOKS

ností je nebránit své dceři v cestě za osudem a dovolit jí růst tak, jak si sama zvolí.

To se snadno řekne, pomyslel si Ben lítostivě. Ale mnohem hůř udělá.

Pozoroval svou dceru, která se právě zahleděla do koruny vysokého dubu a v duchu se podívil, co ji asi tak zaujalo. Nemohl se zbavit pocitu, že on pro ni není zrovna ideálním rodičem.

"Bene, pojd' jíst," zaslechl Vrba a její příjemný hlas ho jemně vytrhl z hlubokého zamyšlení. "Zlej taky Mistayu." . avo-

Zvedl se a všechny nepříjemné myšlenky odsunul stranou. Mis zvolal. Ani se neohlédla stále upírala oči do koruny stromu. "Mistayo!"

Nic. Byla nehybná, jako socha.

Přistoupil k němu Questor Thews. "Už se zase toulá ve svém snovém světě Výsosti." Pak mrkl, dal ruce k ústům a zahlaholil Mistayonp něj

p
sem!" Hlas se mu řítom třásl, div se nezlomil. o d
Otočila se, na chvíli zaváhala a pak se rozběhla,
blondáté kadeře jí zářily ve slunci, zelené oči měla
jasné a pronikavé. Když je mījela, letmo se na Ques-
tora usmála.

Bena si podle všeho ani nevšimla.

Noční Stín pozorovala, jak se dítě vzdaluje od
kmene stromu, aby se připojilo k ostatním. Zůstala
v úkrytu pro případ že by někoho napadlo podívat
se jejím směrem. Všichni se však věnovali jídlu
a pití smáli se a povídali si. Zjevně nikdo z nich
neměl ani potuchy, co se tu právě stalo. Od této
chvilky jí děvčátko patřilo, semeno bylo zaseto hlu-
boko do jeho duše a potřebovalo jen čas, aby vyklí-
čilo. Ta chvíle přijde. Už brzy.

Dnešního dne učinila první krok pečlivě připravo-

UKLADY ČARODĚJNIC 23

vaného plánu, jehož cílem nebylo nic jiného, než
zničení Bena Holidaye.

Vrána s rudýma očima nezapomněla - její vzpo-
mínky byly palčivé jako oheň.

LTběhly už dva roky od doby, co vyvázla z Ma-
gické skříňky. Zahořklá a zklamaná tím, co se mezi
ní a Benem stalo, rozhodla se pomstít jeho ženě
a dceři. Čekala jen na vhodnou chvíli, aby mohla
udeřit. Holiday ji stáhl s sebou do nitra Magické
skříňky, která je uvěznila v nitru mlžného Labyrintu.
Ztratili identitu i paměť, Noční Stín přišla o své ma-
gické schopnosti a ve slabé chvíli se Benovi, promě-
něnému v Rytíře, odevzdala. Ani jeden z nich v tu
chvíli netušil, kým doopravdy je. Všechno způsobila
mocná magie, která nakonec vtáhla do skříňky
i draka Straba. V čarodějčiných očích však byl za
všechno zodpovědný Ben Holiday. Odhalil její sla-
bosti, cítila k němu to, co ještě k žádnému muži.
Pak, když opět získala svou podobu a paměť, si
uvědomila, jak moc ho nenávidí a co víc - k zášti
se přidal palčivý pocit ponížení. Nedokázala se smí-
řit s tím, co se stalo.

Neustále si svůj hněv připomínala, nikdy ho nene-
chávala vychladnout. Spaloval ji zevnitř. Bolest, kte-
rou způsoboval, jí byla zárukou, že se ani na oka-
mžik neodchýlí z cesty vedoucí k vytýčenému cíli.
Snad by ji uspokojilo, kdyby už tenkrát, v Temném
Polomu, zabila Vrbu a její čerstvě narozené dítě si
nechala jako rukojmí. Byla by to dostatečná odplata
za Holidayovu zradu. Objevil se však Dirk ze Zá-
praží jehož poslaly bytosti z Mlh a ten Vrbu ochrá-
nil. Čarodějníci nezbylo nic jiného, než se stáhnout
a žít dál se svou nenávistí v srdci.

Až do dnešního dne. Dítě již bylo dost staré
a nezávislé a plné dychtivosti odhalit pravdy, které

RYDALL
MARNHULLU

ylo brzy ráno, východní horizont zdobila
zatím jen bledá, stříbřitá záře a země se ha-
lila do tmy. Vrba se trhnutím probudila
a posadila se na posteli tak zprudka, až vytrhla ze
spánku i Bena. Pohlédl na ni a zjistil, že její po-
krývka je shrnutá stranou a ona sama se chvěje, jako
by stála nahá na mraze. Objal ji a pňtiskl k sobě. Po
chvilí se její třes zmínil a ona mu dovolila, aby ji
znovu přikryl.

"Bylo to varování," zašeptala, když se jí vrátil hlas.
Ležela vedle něj, nehybná a stmulá, jako by čekala, že
každou chvíli pňjde nějaká osudová rána. Hlavou spo-
čívala na Benově hrudi, takže jí neviděl do tváře.

26 TERRY BROOKS

"Něco se ti zdálo?" zeptal se tiše a pohladil pň.
tom Vrba po zádech ve snaze ji uklidnit. Příliš tc
však nepomohlo, stále cítil, jak je napjatá. "Copak,
pověz.

Nebyl to sen," odpověděla a on přitom na své
hrudi cítil její pohybující se rty, "ale předtucha.
Mn pocit, že se něco stane. Něco strašlivého. Cítila
jsem temnotu, která mě obklopila jako hluboká řeka
já sem se začala topit. Nemohla jsem dýchat, Be-
ne."

, j p "

,Už e to v ořádku, řekl tiše: "Už ses probu-
dila.

"Ne," odpověděla bez rozmyšlení. , Není to v po-
řádku. To varování se týkalo nás všech - tebe, mě
Mistayi ,

. Ale především tebe, Bene. Hrozí ti velké
nebezpečí. Nedokážu určit, co to bude, ale cítím, že
to není daleko. Něco se děje a pokud nebudeme pň-
praverů. . .

Větu nedořekla, jako by se bála vlastních slov.

Ben si povzdechl a přivinul ji k sobě ještě těsněji.
Její dlouhé, zelené vlasy mu splývaly po ramenou
dolů na polštář. Očima zapátral v zšeřelém pokoji.
Dobře věděl, že když dojde na sny a předtuchy, je
zbytečné Vrbě cokoliv vymlouvat. Byly přirozenou
součástí života jejího lidu, sylfa na ně spoléhala
steně, jako člověk spoléhá na svůj instinkt a Ben
musel uznat, že většinou oprávněně. Vrba ve snech
navštěvovaly nadpřirozené bytosti i mrtví, radili jí
a varovali před nebezpečím. Předtuchy sylfa mívala
jen výimečně, nebyly však proto o nic méně spo-
lehlivé. Pokud Vrba tvrdila, že jsou v nebezpečí, by-
lo b pošetilé brátjejí slova na lehkou váhu.

"Žádný náznak, o jaký druh nebezpečí se jedná?"
zeptal se po chvíli ve snaze najít nějaké rozumné
světlení.

UKLADY ČARODÉJNIC 27

Jen zavrtěla hlavou, Ben její pohyb spíš cítil, než
viděl. Stále měla hlavu položenou na jeho hrudi, ani
se na něj nepodívala. "Ale je opravdu velké. Něco

tak intenzivního jsem necítila od chvíle, kdy jsme se setkali." Na chvíli se odmlčela. "Největší starosti mi dělá, že netuším, co to vyvolalo. Předtím obvykle předchází nějaká, byť bezvýznamná, událost či zpráva, náznak toho, že se má něco stát. Sny nám se silají konkrétní bytosti, skrze ně k nám promlouvají a dávají nám rady. Předtuchy však nemají žádnou tvář, jsou jako duchové, kteří nám přinášíjí výstrahu, mají nás přivést na nejistou budoucnost. Pronikají nám do mysli tenkými vlákny, jenž zbudovala pochybnost a podezření, strážci chránící náš život před neočekávanými událostmi. Ve spánku naše nitro otvírá brány, které za bdělého stavu nechává pevně zavřené. Cítím, že cesta, kterou ke mně tato předtucha přišla, musela být široká a rovná zároveň, jen tak mohla mít takovou sílu."

Znovu se k němu přitiskla, jako by ji mrazila pouhá vzpomínka.

"Už celé měsíce nám nic nehrozí," řekl Ben tiše. "V Landoveru zavládl mír. Strabo i čarodějnice se starají sami o sebe, pánové ze Zeleného Trávniku se přestali přít, dokonce i skalní trollové dali na chvíli pokoj. Kouzelné vnější mlhy jsou klidné. Není tu nic, co by nás mohlo znepokojovat."

Pak vedle sebe jen mlčky leželi, naslouchali zvukům přicházejícího dne a pozorovali, jak se do komnaty vkrádají první sluneční paprsky a zahánějí noční stíny. Malý, zářivě červený ptáček vzlétl z hradeb, mihl se kolem jejich okna a byl pryč.

Vrba se nadzvedla a podívala se na Bena. Její krásná tvář byla bleďá a strnulá. "Nevím, co mám dělat," zašeptala.

28 TERRY BROOKS

Sklonil se k ní a políbil ji na špičku nosu. "Uděláme, co bude třeba."

Vstal z postele a zakopnul přitom o podstavec umyvadla, které stálo nedaleko východního okna. Zastavil se a dlouze se zadíval na probouzející se zemi. Nebe nad hlavou bylo čisté, jasné ranní slunce štědře rozdávalo své paprsky, jásavě zelené tóny jara ostře kontrastovaly s modří oblohy. Poklidně zvlněná krajina přikrytá lesním porostem jako huňatým kožichem se táhla od Ryzího Stříbra na všechny strany a louka na druhém břehu jezera obklopujícího hrad zářila čerstvými květy. Na nádvoří přímo pod okny právě probíhalo střídání stráží.

Ben ponořil ruce do umyvadla a opláchnul si tvář. Voda byla teplá, hrad ji pro něj ohřál. Ryzí Stříbro bylo živoucí bytostí, magickým stvořením, jenž pečovalo o krále a jeho dvůr tak, jako matka o své děti. Když Ben poprvé přišel do Landoveru, hrad ho doslova okouznil. Vana se napouštěla sama a voda měla vždy správnou teplotu osvětlení hradních síní se dalo ovládat pouhým slovem, za chladných nocí podlaha pod chodidly hrála a spížířny se samy doplňovaly. Později si na všechny ty zázraky zvykl a už si jich obvykle ani nevšímal.

Dnešní ráno však bylo výjimečné i v tomto směru. Zrak mu padl na mihotající se hladinu, v níž se odrážel jeho obličej. Uviděl štíhlou, opálenou tvář s ostře řezanými rysy modré, pronikavé oči, orlí nos a prořídou kštici. Pohyb hladiny na ní vykroužil vrásky, byla to však jen iluze. Zdálo se mu, že vypadá stejně jako v době, kdy opustil svůj starý svět a přišel sem. Zdání klame, říká se, v tomto případě se ale mohlo přísloví mýlit. Magie tvořila samotnou podstatu Landovery a Ben už se naučil jedno: tam, kde působí kouzla, si nemůžete být jistí vůbec ničím.

UKLADY ČARODĚJNIC 29

Tak třeba například Mistaya, vzpomněl si Ben na svou dcerku, která ho neustále nutila měnit zaběhané představy a zvyky.

Vrba vstala a přistoupila k němu. Neměla na sobě vůbec nic, přijímala však svou nahotu tak samozřejmě, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Objal ji, přivinul k sobě a opět si uvědomil, jak šťastný je, že ji má a jak moc ji miluje. Byla tou nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl, neméně ho však okouzlovala její vnitřní krása. Stala se jeho životní láskou. Díky ní se dokázal smířit se smrtí své ženy Annie, která před lety zahynula při nehodě. Jak dávno se to nyní zdálo. Annie pro něj byla nejen manželkou, ale také přítelem. Po její smrti nedoufal, že by ještě někdy potkal ženu, která by dokázala vnést do jeho života radost a dodávala mu tolik síly, jako Annie.

V tom kdosi zaklepal. "Výsosti?" ozval se Abernathy a jeho hlas zněl naléhavě. "Jsi vzhůru?"

"Ano," odpověděl Ben, odtrhl oči od Vrbiny nádherné tváře a zadíval se směrem ke dveřím.

"Omlouvám se, ale potřebuji s tebou mluvit," pro-
hlásil dvorní písař. "Hned teď."

Vrba se vyprostila z Benova objetí a rychle přes sebe přehodila dlouhou bílou řízu. Ben počkal, než se upraví a pak šel otevřít. Za dveřmi přešlapoval Abemathy a mamě se snažil skrýt svou netrpělivost a zděšení. Psi vždycky vypadají tak ustaraně a Abemathy, ačkoliv byl člověkem v psím těle, nebyl výjimkou. Stál vzpřímeně a jeho prsty - to poslední, co mu zbylo z lidské podoby, než byl proměněn na hladkosrstého teriéra - si nervózně pohrávaly s tepanými kovovými knoflíky na zlatožluté uniformě dvorního písaře.

"Výsosti." Abemathy udělal krok kupředu a na-

TERRY BROOKS

klonil se, aby jeho slova náhodou nezaslechly nepovolané uši. "Omlouvám se, že tě s něčím takovým musím obtěžovat hned po ránu. U hradní brány stojí

dva jezdci a tvrdí, že by rádi přednesli nějakou výzvu. Nechtějí mluvit s nikým jiným, než s tebou. Jeden z nich si stáhnul rukavici a mrštil s ní doprostřed

cesty. Teď čekají na tvou odpověď."

Ben odehnal všechny nesmyslné myšlenky, jenž mu v tu chvíli prolétly hlavou a přikývnul. "Hned

jsem tam.

Zavřel dveře, začal se chvatně oblékat a v rychlosti pňtom sdělil Vrbě, co se stalo. Odhozená rukavice ako výzva mohla připadat člověku z dvacátého století k smíchu. V Landoveru však šlo o vážnou věc. Tady se dodržovaly dávné válečné zvyky ajakmile někdo odhodil rukavici, nemohlo být o jeho úmyslech pochyb. Na takovou výzvu musel odpovědět každý, nesměl ji ignorovat ani král. Nebo právě král, pomyslel si Ben, když si obouval boty. Vstal a zapnul si košili. Na chvíli uchopil do dlaně medailon, kteiy mu visel kolem krku a pevně ho stiskl v dlaní. Byl to jeho ochranný tisman, odznak jeho úřadu. Pokud opravdu dojde k boji, bít se za něj bude šampión jménem Paladin, iř, jenž ochraňoval všechny landoverské krále od dob, kdy byla tato země stvořena. Paladina mohl král vyvolat jen za pomoci medailonu, málo kdo však tušil, že lytř je ve skutečnosti královým druhým já. Byl to tedy Ben sám, kdo se do rytěře vtělil ve chvíli, kdy Paladin vyrazil do bitvy. V takovou chvíli ztratil vědomí sebe sama, do jeho mysli vtrhly vzpomínky a zkušenosti ostřeleného válečníka a zcela ji ovládly. Benovi trvalo dlouho, než zjistil, kým doopravdy Paladin je. Na důsledky, které to přinášelo, si však nezvyknul nikdy.

UKLADY ČARODĚJNIC 31

Nechal medailon vyklouznout z dlaně. Ještě bude mít dost času o tom všem přemýšlet. Pokud se ho skutečně někdo rozhodl vyzvat na souboj, pokud bude muset přivolat Paladina, pokud jde skutečně o reálné nebezpečí, pokud, pokud, pokud...

Vzal Vrba za ruku a vyšli z pokoje. Rychle prošli sálem a vystoupali po schodech, jenž vedly na hradby nad hlavní branou. Hrad Ryzí Stříbro stál na ostrově uprostřed jezera, s pevninou ho spojoval most, který dal Ben zbudovat, aby návštěvníci měli k sídlu krále snadnější přístup. Landover žil v míru, válka nevypukla od té doby, co se Ben Holiday ujal vlády a tak si řekl, že není důvod izolovat se od svých poddaných.

Ti totiž neměli ve zvyku přijíždět k bráně, odhazovat rukavice a vyzývat někoho na souboj.

Otevřel dveře vedoucí na hradby a vstoupil jimi. Questor Thews a Abernathy tam už čekali a něco si mezi sebou šeptali. Na cimbuř poskakoval Mozol, rychlý a hbitý jako vždy. Ve svých koboldích pracích měl tolik síly, že by dokázal rozdrtit kámen. Kdyby chtěl, mohl by bez jakýchkoliv pomůcek běhat po zdi nahoru a dolů. Jeho žluté oči se stáhly do úzkých, zlověstných štěrbin a v pitvorném šklebu, který u něj nahrazoval úsměv, odhaloval všechny své úctyhodné zuby.

Když Questor s Abernathym uviděli Bena s Vrbou přicházet, rozběhli se jim vstříc.

"Výsosti, věřím, že najdeš způsob, jak tuto záležitost vyřešit," začal Questor. "Dovol mi však, abych tě nabádal k nejvyšší opatrnosti. Ty dva obklopuje magická aura, kterou ani já se svými schopnostmi nedokážu proniknout."

Tomu říkám argument!" podotknul Abernathy pichlavě, nastražil své psí uši a pak se obrátil k Be-

TERRY BROOKS

novi. "Výsosti, jsou to jen drzí otrapové. Myslím, že by jim nezaškodilo pár dnů strávených v hradním vězení."

"Přeji vám dobré jitro," pozdravil je král jakoby zvesela. "To se nám udělal krásný den, jako stvořený pro házení rukavic, nemyslíte?" Pak se na ně kysele usmál a vydal se směrem k okraji hradeli.

"Snad si nejdřív poslechneme, co nám chtějí a pak se rozhodneme, jak postupovat dál."

Došli na předsunutou baštu a u cimbuří se zastavili. Ben se naklonil a shlédl dolů. U brány stáli dva černě odění jezdcí na vraných koních. Větší z nich měl na sobě zbroj a u sedla se mu houpala sekera a široký meč, hledí jeho přilby bylo spuštěné. Druhý, zahalený do pláště s kapucou, se hrbil v sedle jako stařena, ruce i obličej mu zakrýval plášť. Stáli tam zcela nehybně a čekali. Ani jeden z nich neměl na oděvu žádné insignie, nedrželi žádnou standartu

kteřá by prozrazovala jejich původ.

Před nimi ležela na zemi černá, železná rukavice.

"Ted' už jistě víš, co jsem chtěl říct " pošeptal mu

uestor tajemně do ucha.

Ben nevěděl, ale na tom nezáleželo. Nechtěl zbytečně oddalovat nevyhnutelný okamžik konfrontace a tak zavolal na dvojici od hradbami, "Jsem Ben Holiday, král Landoveru. Ceho si žádáte?"

Ozbrojený jezdec mímě pozvedl hlavu. "Lorde Holidayi, jsem Rydall, král Marnhullu a všech zemí rozprostírajících se mezi magickými mlhami a Nevivýlpřešel u pouští." Jeho hlas byl hluboký a du-

jsem, abych tě vyzval ke kapitulaci, Výsosti. Přeji si, aby vše proběhlo v naprostém míru, budu-li však k tomu donucen, použiji násilí.

Odevzdej mi svoiz korunu trůn a medailon, jenž je odznakem tvého úřadu. Chci se stát králem této ze-

UKLADY ČARODĚJNIC 33

mě a pánem všech tvých poddaných. Doufám, že jsi mi porozuměl."

Ben cítil, jak rudne. "Pochopil jsem jedno, Rydalle, králi Marnhullu. Pokud si myslíš, že tvému blábolení přikládám sebemenší význam, ta.k musíš být blázen."

"Blázen jsi ty, pokud mě odmítáš brát vážně," odpověděl černý jezdec. "Radím ti dobře, vyslyš mě, než řekneš něco víc. Mé království Mamhull leží za magickými mlhami. Všechno, co se nachází za touto hranicí, patří mně. Získal jsem to silou svých zbraní už před dávnými časy. Celá léta jsem hledal průchod kouzelnými mlhami, magické bytosti, které v nich žijí mi v tom však bránily. Nyní již tomu tak není. Prolomil jsem hradby chránící tvou zemi, lorde Holiday, cesta dovnitř je pro mě otevřena. Máš k dispo-

zici jen malou armádu, kterou mí vojáci převyšují počtem i zkušenostmi. Mohu tě rozdrtit během jediného dne. Vojsko čeká na hranicích jen na můj příkaz. Stačí jediné slovo a vtrhnou do Landoveru jako přívál ničící vše, co mu stojí v cestě. Ty, Holiday, nemáš k dispozici prostředky, abys je mohl zastavit a upozornit tě, jakmile se jednou dá armáda do pohybu, není lehké ji opět zastavit. Říkám to dostatečně jasně, Výsosti?"

Ben se rychle ohlédl na Vrba a své dva rádce. "Už jste o tomhle chlápkovi někdy slyšeli?" zeptal se tiše. Všichni třijení zavrtěli hlavou.

"Holidayi, vzdáváš se?" zvolal muž svým mohutným hlasem.

Ben se k němu obrátil. "Myslím, že ne. Možná někdy jindy. Králi Rydalle, snad opravdu nevěříš, že tě poslechnu? Nikdo z nás o tobě nikdy neslyšel. Nepředložil jsi žádné důkazy, že opravdu jsi tím, za koho se wdáváš. Sedíš na koni před branou mého

34 TERRY BROOKS

hradu a vykřikuješ na nás své požadavky a hrozby, ale to je všechno. Celý tvůj doprovod tvoří jediný muž." y

Na chvíli se odmlčel a dodal, "Co kdybys vás dal zajmout a uvrhnout do hradního žaláře?" Rydall se zasmál. Byl to temný, zlověstný, hluboký zvuk. "To bych ti neradil, Výsosti. Možná to není tak snadné, jak se zdá."

Holiday přikývnul. "Zvedni svou rukavici a běž domů. Rád bych v klidu posnídal."

"

"Ne, Vaše lordstvo. Pokud se nechceš vzdát, tu rukavici musíš zvednout ty." Rydall povolil uzdu svému koni a ten udělal krok vpřed. "Tvá země stojí mé armádě v cestě, nemohu ji obejít. Nechci. Bude má tak či onak. Vína za smrt těch, kteří zemřou při marném odporu, však padne na tvou hlavu. Bude to následek tvé volby, Výsosti."

Už jsem se rozhodl," odpověděl Ben.

Rydall se znovu zasmál. "Statečná slova. Abych pravdu řekl, předpokládal jsem to. Potřebuješ důkaz síly. Jen tak uvěříš, že pokud mě neposlechnáš, budeš trpět nejen ty sám, ale i ti, které miluješ."

Ben znovu zrudnul a cítil přítom, jak v něm roste vztek. "Hrozby na mě neplatí, Rydalle z Marnhullu. Náš rozhovor skončil."

"Počkej, Výsosti!" zvolal černý jezdec. "Nebud' tak ukvapený v. . ."

Vrat' se, odkud jsi přišel!" křikl na něj Ben, obrátil se a chystal se odejít, když v tom uviděl Mistayu.

Stála na cimbuří několik yardů od něj a upřeně se na Rydalla dívala. Ani se nepohnula, medově zlaté vlasy jí splývaly na ramena, v drobné tváři měla zaujatý výraz a své smaragdově zelené oči upírala na jezdce. Zdálo se, že nevnímá nic kolem, veškerá její pozornost byla soustředěna k místu, kde čekal Rydall ajeho společník.

UKLADY ČARODĚJNIC 35

"Mistayo," zavolal Ben tiše. Nechtěl, aby ji Rydall viděl nelíbilo se mu, že stojí tak blízko u okraje. Ucítil, jak mu na čele vyrazil pot. Nadechl se a zavolal o něco hlasitěji, "Mistayo!"

Neslyšela ho, nebo ho nechtěla slyšet. Ben se k ní tedy vydal, beze slova ji uchopil kolem pasu a sundal dolů. Děvčátko mu neodporovalo. Objalo ho rukama kolem krku a bez jediného protestu se nechalo postavit na zem.

Ben se snažil, aby na něm nebylo znát, jak moc se na ni zlobí. "Vrát' se dovnitř, prosím," řekl jí.

Zvědavě se na něj podívala, jako by jí právě dal nějakou hádanku, pak se však poslušně otočila, prošla dveřmi a zmizela z dohledu.

Vznešený pane Bene Holidayi!" ozval se opět zespoda Rydallův hlas.

Zaťal zuby a zprudka se otočil. "Skončil jsem, Rydalle!" zařval zuřivě.

"Řekni jen slovo Výsosti. Dám ho zajmout a přivedu ti ho v řetězech!" zavrčel Abernathy.

, Poslední slovo!" zvolal Rydall. "Jak už jsem řekl, neočekával jsem, že by ses mi poddal, aniž bys spatřil důkaz mé moci. Mám ti ho tedy předložit, Výsosti? Chceš vidět, zda jsem opravdu schopen své hrozby naplnit?"

Ben se zhluboka nadechnul. "Dělej jak chceš, Rydalle z Marnhullu. Ale pamatuj, následky své volby poneseš ty sám."

Nastala dlouhá chvíle ticha, během níž se muži dívali jeden druhému do očí. Ben cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Nemohl se zbavit pocitu, že ho jeho protivník odhadl mnohem lépe, než on jej, což ho zneklidnilo ještě víc.

Zatím sbohem, Vznešený pane Bene Holidayi," řekl nakonec Rydall. "Vrátím se za tři dny, možná

TERRY BROOKS UKLADY ČARODĚJNIC

pro mě budeš mít jinou odpověď. Nechám tu ležet svou rukavici. Nemůže ji zvednou nikdo jiný než ty. Dřív nebo později to stejně uděláš."

Otočil koně a odcválal. Druhý jezdec se dál hrbil v sedle, zachumlaný do svého pláště. Celou tu dobu nepromluvil jediné slovo, neudělal sebenepatrnější pohyb. Pak pomalu otočil svého koně a vydal se za Rydallem. Společně projeli loukou, dva temné stíny na pestrém koberci z trávy a květin, a zmizeli mezi stromy.

Ben a jeho přátelé se za nimi mlčky dívali, dokud se jim neztratili z očí.

Nálada u snídani byla poněkud pochmurná. Ben Vrba,

, Questor a Abernathy se sesedli k sobě, pomalu jedli a povídali si. Mistaya už posnídala, takže ji poslali ven si hrát. Otce dodatečně napadlo, že by neměla zůstat sama a tak za ní poslal Mozola, aby ji hlídal.

"Čili nikdo z vás ještě o Rydallovi neslyšel?" za-

č znovu Ben. Opakoval tuto otázku už po několika-
káté. "Jste si tím naprosto jisti?"

"Výsosti, tento muž je v Landoveru cizincem "

ujistil ho Questor Thews. "V této zemi nikdy žádný
Rydall ani Mull nebyl."

"A pokud víme, ani nikde jinde!" štěkl Abernathy
zlosmě. "Tvrdí, že prošel skrz kouzelné mlhy, jeho
slovo je však to jediné, co máme. Nikdo nemůže
projít mlhami Výsosti. Nadpřirozené bytosti by to
nedovolily. Mlhami se mohou volně pohybovat jen
ony a stvoření, kterým daly život. A Rydall nevy-
padá ani na jedno z toho."

"Možná má, stejně jako já, talisman, který mu
průchod umožňuje," napadlo Bena.

Questor se naklonil blíž a čelo měl samou vrásku.

"A co ten jeho společník v černém plášti? Říkám
vám, že nich vyzařovala magie, ale rozhodně nebyla
Rydallova. Možná je ten druhý nadpřirozenou by-
tostí, takovou, jako byl Gorse. S podobným dopro-
vodem by nebyl problém mlhami projít."

Ben si na Gorseho, strašlivého tvora ovládajícího
temnou magii, velmi dobře vzpomínal. V Landoveru
se objevil právě v době, kdy se Mistaya narodila.
Vnější mlhy pro něj nepředstavovaly žádnou pře-
kážku. Mohl kráčet, kam se mu zlíbilo a běda tomu,
kdo by se mu opovážil postavit do cesty.

"Proč by však někdo ovládající takovou moc, Ry-
dallovi sloužil?" napadlo Bena. "Nemělo by to snad
být naopak?"

"Možná je k němu ta magická bytost nějak vá-
zána," řekla tiše Vrba. "A nebo je to jinak, než se
zdá a ve skutečnosti je to Rydall, kdo slouží."

"Pokud ten v černém plášti skutečně ovládá ma-
gii, pak může být Rydall jeho otrokem a přesto ni-
kdo z nás nic nepozná," mumlal Questor. "Ach,
kdybych tak jen mohl proniknout tím kouzlem, co je
chránilo."

Ben se na židli zavrtěl. "Takže abychom si to shr-
nuli. Ti dva, Rydall a jeho společník, se vynoří jako
by odnikud. Tvrdí, že mají magickou moc, ale nepo-
dávají ani nejmenší důkaz toho, co doopravdy doká-
žou. Chtějí, abych se vzdal landoverského trůnu
a zdají se být zcela přesvědčeni, že to dřív nebo poz-
ději stejně udělám. Proč?"

"Proč?" opakoval po něm Questor nechápavě.

"Podívejme se na to z jiné strany," pokračoval
Ben a odstrčil od sebe prázdný talíř. "Vznesli své
požadavky, ale nepřesvědčili nás, že bychom je měli
brát vážně. Neudělali žádné kouzlo, aby nás zastra-
šili, neukázali nám ani jediného vojáka z té své,

38 TERRY BROOKS

údajně ohromné armády. Prostě jen přišli, chvíli
vyhrožovali a pak odjeli pryč a nechali nám tři
lít?

na rozmyšlenou. Co si máme rozmysl Zda spl-
níme jejich požadavky? y j p
v tom být něco jiného.

"T s me řece odmítli. Musí

"Možná chystají ukázkou síly," navrhla Vrba.

Ben přikývnul. "přesně tak. Nedali nám tři dny jen tak pro nic za nic. Rydallova poslední slova jadřovala zcela zřetelnou hrobu. Zdálo se mi že svůj požadavek okamžité kapitulace rezignoval ně-

jak moc rychle. Proč mi to tedy navrhoval, když o to nejspíš vůbec nestál? Mám ně

pocit, že jde o akou

hru její pravidla bohužel zatím neznáme."

Na tato slova mohli ostatní jen přikývnout. "Co budeme dělat Výsosti, zeptal se nakonec Questor.

Ben jen pokrčil rameny. "To bych sám rád věděl."

Na chvíli se zamyslel. Nejprve použijeme Zemězrak a zjistíme, zda v Landoveru najdeme nějakou stopu po Rydallovi nebo jeho armádě. Musíme hledat velmi pečlivě, nerad bych děsil lidi dřív, než

si budeme zcela jisti, že hrozba je reálná. V každém případě na pár dní posílíme hlídky na hranicích, to nemůže uškodit.

"A měli bychom doplnit i posádku na hradě,"

za-

nám!" Abemath. Koneckonců, vyhrožoval přímo

Ben souhlasně přikývnul. Jelikož už nikoho nic nenapadalo, zvedli se od stolu a šli se zabývat záležitostmi, které byly v plánu už celé týdny či měsíce a s Rydallem z Marnhullu neměly nic společného. Ben se věnoval vladařským povinnostem stejně pečlivě a nevzrušeně, jako jindy, obavy, které vyvolala nezvaná návštěva, v něm však hlodaly.

Když měl volnou chvíli vystoupal na nejvyšší

hradní věž, na jejímž vrcholku se nacházela okrouh-

UKLADY ČARODĚJNIC 39

lá, zastřešená plošina z níž byl nádherný výhled do kraje. Po celém obvodu se ve výšce pasu táhlo zábradlí, na němž byl upevněn malý stříbrný pultík. Jeho povrch pokrývaly tisíce magických run. To byl Zemězrak. Ben za sebou pečlivě zavřel dvířka, vytáhl starou, ošoupanou mapu Landoveru, rozložil ji na pultík a připevnil svorkami po stranách.

Sám se pak postavil přímo před pultíkem, uchopil zábradlí a plně se soustředil na mapu. Cítil, jak kov pod jeho rukama začíná hřát a vibrovat. Teď se ještě musel rozhodnout, kde se svým pátráním začne. Našel na mapě jezerní krajinu a upřel na ni svůj zrak.

O vteřinu později hradní zdi zmizely a on volně plul v prostoru. Byla to samozřejmě jen iluze a Ben to věděl. Stále se nacházel na svém hradě, to jen jeho mysl létala volně, bez jakýchkoliv pout. Magie Zemězraku byla velmi silná a dokázala vytvořit na prostu věrné zdání skutečnosti. Prolétl nad lesy, jezery, řekami, pustinami, močály i pastvinami, jeho oči byly bystré jako oči orla vyhlížejího svou kořist. Veškeré úsilí však vyšlo na prázdno, po Rydallovi a jeho zahaleném společníku, nenašel ani stopu, o velké armádě ani nemluvě. Hranice kolem kouzelných mlh byla zcela klidná.

Benovi celá záležitost stále nešla z hlavy. Kolem poledne k němu přišla Vrba s přáním, zda by si nemohli promluvit. Sli se projít do soukromé zahrady,

která patřila k pokojům Vrby a její dcery. Mistaya tady teď nebyla, právě obědvala u Pastiňáka v kuchyrl.

"Chci, aby Mistaya odjela," řekla Vrba přímo

a upřela na Bena své smaragdové oči. "Nejlépe zítřka."

Ben se na ni chvíli beze slova díval. "Tvá předtucha?"

O TRG Y BROOKS

Přikývla. "Bylo to příliš silné, nemohu se tvářit, jako by se nic nestalo. Možná to způsobil právě Rydallův příchod. A možná ne. V každém případě se budu cítit lépe, když pošlu na nějaký čas Mistayu jinam. Možná budeme mít dost práce, abychom ochránili sami sebe."

Pomalou kráčela po klikaté pěšince až k místu, kde rozkvétaly rododendrony a tam se zastavila. Ben se nadechl jejich vůně a vzpomněl si přitom na Rydallovu výhrůžku, že by mohlo být ublíženo i těm, které miluje. A Rydall přece viděl Mistayu na hradbách.

Ben si založil ruce a zahleděl se do dálky. "Možná máš pravdu. Ale kam bychom ji měli poslat, aby tam byla bezpečnější, než za hradbami Ryzího Stříbra?"

Vrba ho uchopila za ruku. "K mému otci, Pánu Řek. Vím, v minulosti s ním byly potíže, dokonce se postavil proti nám. Nesnažím se ho obhajovat. Svou vnučku však velmi miluje a jistě dohlédne, aby o ni bylo dobře postaráno. Do jezerní krajiny lze vejít jen s dovolením jejích obyvatel. Lid téhle země ovládá magii, která sice po odchodu z magických mlh značně zeslábla, přesto je stále ještě dost silná. Mistaya tam bude v bezpečí."

Ben musel uznat, že má pravdu. Pán Řek a jeho poddaní vládli značnou magickou silou a jejich země se příchodu nezvaných hostů nemusela obávat ani v nejmenším. Najít cestu dovnitř bylo bez průvodce téměř nemožné, dostat se ven se rovnalo zázraku. Ben si ale uvědomoval i jiné okolnosti. Pán Řek a jeho dcera si nikdy nebyli blízcí. Narození Mistayi ho bezpochyb5 potěšilo, přijel ji dokonce navštívit, žil však stále tímtež samotářským a nezávislým životem, jako dřív. Jen velmi zdráhavě ak-

UKLADY ČARODĚJNIC 4,1

ceptoval Bena jako krále Landoveru a nikdy nepřestal dávat najevo, že trvání monarchie má pro život jeho lidu pramálý význam. Nejednou Benovi odmítl pomoc v těžkostech a nijak se netajil se svými vlastními nároky na landoverský trůn.

Ben však měl o Mistayu starost právě tak, jako Vrba. Možná pro ni Ryzí Stříbro skutečně není tím nejbezpečnějším místem. Vlastně nad tím přemýšlel už od té chvíle, co ji uviděl stát na cimbuří. Pokud byla Vrbina předtucha správná - a Ben neměl žádný důvod se domnívat, že by nebyla - pak jim hrozilo skutečné nebezpečí. Poslat Mistayu někam

jinam se zdálo jako rozumné rozhodnutí. Jezemí krajina přitom byla daleko nejbezpečnějším místem v celém Landoveru.

"Dobře," řekl nakonec. "Půjdeš s ní?"

Vrba pomalu zavrtěla hlavou. "Ne, Bene. Mé místo je po tvém boku. Zůstanu tady. Pokud to bude možné, budu tě chránit. Možná mi něco napoví sny."

"Vrbo. . ." nadechl se.

"Ne. Nežádej mě o to. Několikrát jsem tě v minulosti opustila, protože jsem musela a pokaždé jsem o tebe málem přišla. Tentokrát nikam nepůjdu. U mého otce bude o Mistayu dobře postaráno." Výraz v jejích očích jasně prozrazoval, že se už rozhodla. "Pošli s ní někoho jiného. Třeba Questora nebo Abemathyho."

Ben ji uchopil za ruku. "Mám lepší nápad. Pošlu je oba. Questor bude držet na uzdě Mistayu a Abemathy ohlídá Questora před neopatrným užíváním magie. A projistotu je doprovodí eskorta Královské gardy."

Vrba se k němu mlčky přitiskla a on ji k sobě přivinul. Stáli tam a chvíli se objímali. "Chtěl jsem ti jen říct, jak moc mě mrzí, že ji nebudu mít na blízku," zamumlal Ben.

4.2 TERRY BROOKS

"Mě taky," zašeptala Vrba. Na své hrudi cítil tlukot jejího srdce. "Už jsem s Mistayou mluvila. Ptala jsem se jí, proč vylezla na zeď a dívala se na Rydalla. Rekla mi, že ho zná."

Ben stmul. "Zná ho?"

"Zeptala jsem se jí odkud, ale nebyla mi schopná odpovědět. Vrba jen zavrtěla hlavou. "Podle mě je jen zmatená, jako my všichni."

Pak tam ještě chvíli mlčky stáli, objímali se, dívali se do zahrady, naslouchali bzučení hmyzu, zpěvu ptáku a vzdálenému šumu doléhajícímu z nitra hradu. Mistaya a Rydall? gen ucítil, jak ho zamrazilo.

"Vydá se na cestu s prním ranním rozbřeskem " zašeptal a Vrba stiskem ru odpověděla.

r

r

NEHVÍZDEK

rr

eště téhož odpoledne se Mistaya od svých rodičů dozvěděla, že zítra ráno odjede k dědečkovi do ezerní země. S přímostí pro ni tak typickou se Bena a Vrby zeptala, zda se něco stalo. Odpověděli záporně, ale tón jejich řeči ji přesvědčil o naprostém opaku.

Svoje rodiče však už dobře znala, takže ji ani nenapadlo dále vyvídat. Byla přesvědčená, že je

v tom ten muž, který ráno stál před hradní branou. Rozhodla se tedy nechat celou záležitost být a počkat na příležitost, až si bude moci promluvit s některým z rodičů o samotě. Pravděpodobně s matkou, protože ta k ní byla obvykle upřímnější, než otec.

44 TERRY BROOKS

Ne, že by se ji snad snažil otec klamat. Jen v ní stále viděl bezbranné dítě a snažil se ji chránit před tím, co považoval za drsnou životní realitu. Byl to dost otravný zvyk, ale Mistaya se ho snažila tolerovat. Její otec jí prostě nedokázal porozumět tak, jako matka. Posuzoval ji podle měřítek světa, z něhož původně přišel a která jí byla naprosto neznámá. Ten svět se nazýval Země a jak Mistaya věděla, neexistovala v něm žádná kouzla a nadpřirozené bytosti tam byly považovány za výplod fantazie. Bezpochyby i velmi miloval, láska a porozumění ovšem nechodí vždy ruku v ruce. Mistaya byla pro svého otce hádankou.

Ostatně stejně jako pro většinu obyvatel královského hradu. Od samého počátku cítila, že ji považují z těch či oněch příčin za divnou, ale nedělala si s tím starosti. Její sebedůvěra totiž nestála na mínění ostatních. Matka s ní byla spokojená a otec

i když se ve vztahu k ní cítil někdy poněkud zmateně, se ji snažil podporovat. Abemathy jí dovolil věci, za které by si jiné dítě vysloužilo přísné pokárání spojené s domácím vězením a Mozol s Pastiňákem - s těmi už vůbec neměla problémy. Vždyť co mohlo být podivnějšího než chlupatí, zubatí a šlachovití pořizci brebentící svým vlastním tajemným jazykem.

Nejlepší ze všech však byl Questor Thews. Mistaya ho milovala tak, jako děti milují oblíbeného dědečka, tetu či strýce. Jako by je spojovalo nějaké společné tajemství, které jim umožňovalo sdílet stejný pohled na svět. Questor jí nikdy nepřikazoval. Nikdy i nezazlíval, když kladla otázky nebo vyjádřila vlastní názor. Naslouchal jí a odpovídal se vší upřímností. Byl sice roztržitý a jeho vlastní kouzla si z něj často tropila šprýrky, dívka ho ale milovala

UKLADY ČARODĚJNIC 45

o to víc. Cítila že ji Questor považuje za skvělou osobu - osobu, ne dítě - s výjimečnými schopnostmi. Samozřejmě, tu a tam ji peskoval či opravoval dělal to však způsobem, který ji neurážel. Naopak, cítila se polichocena jeho zájmem. Nemiloval ji tak vášnivě, jako matka, chybělo mu i Benovo odhodlání a nejspíš k ní ani nebyl tak pevně vázán, jako rodiče. Nahrazoval to však upřímným a hlubokým přátelstvím.

Mistaya byla velmi potěšena, když slyšela, že právě Questor bude jejím průvodcem do země země. Jistěže, měla radost i z přítomnosti Abernathyho, ale zpráva o Questorovi ji přímo nadchla. Cestovat s ním - to bude něco. Pokud nepočítala pikniky a výjezdy na koni, naposledy opustila hrad, když byla ještě batole, a i tehdy jen na jediný den.

Cesta na neznámé místo slibovala dobrodružství. Docela jistě učiní spoustu nových objevů, o které se bude moci s Questorem podělit. Dívka se nemohla dočkat.

Když o tom chvíli přemýšlela, musela přiznat, že velká část jejího nadšení pramení z vyhlídky na dny strávené bez rodičů. Když byla s nimi, vždycky se cítila víc hlídaná a přísněji omezovaná, než v přítomnosti někoho jiného z dospělých. Nedotýkej se toho. Zůstaň tady. Nemotej se kolem. Taký trvali, aby se do nekonečna učila nudné a zcela neužitečné věci. Teprve v Questorově přítomnosti cítila, jak se její obzory rozšiřují a otvírají se před ní další a další možnosti. Nejvíce se nadchla pro čarodějova kouzla. Ta byla, dle jejího mínění, úžasným a jediným pozomostí hodným uměním. Fascinovaně pozorovala, co všechno Questor za použití zaříkávacích a magických gest dokáže. Často se zmýlil, ale to jí vůbec nevadilo. Předsevzala si, že se jednoho dne naučí

TERRY BROOKS

používat magii právě tak, jako on. Ani na okamžik o tom nepochybovala. Tajně si jedno či dvě zaklínadla zkusila a téměř se jí podařilo přimět magickou sílu k poslušnosti.

Nikomu o tom samozřejmě neřekla. Všichni včetně Q

uestora Thewse jí neustále vštěpovali jedno: používání magie je velmi nebezpečné. Pokaždé když toto napomenutí uslyšela, poslušně přkývla, ale sama pro sebe si zadní vrátka nechávala otevřená.

e Mistaya ve svém nitru neomylně cítila, že magie j přirozenou součástí jejího života. Od matky se brzy dozvěděla, jaké v sobě nese dědictví. Byla poúly kma ické a h ostí, jenž kdysi .dobrovolně opusg m y, dítě stromu živého půdou tři světů. Narodila se v doupěti čarodějnice, jámě zvané Temný polom. Magie jí kolovala v žilách společně s krví. Právě proto vyrostla mnohem rychleji než ostatní děti a ve věku dvou let dosáhla vyspělosti desíti. Právě proto se vyvíjela v naprosto nepředvídatelných skocích. Způsob jejího dozrávání byl tajemstvím i pro ni, rozuměla mu však lépe, než e í rodiče. Nejdříve vospěla

intelektuálně, tělo a emocionálně stránka následovaly. Nedokázala rychlost svého růstu ani předpovídat ani nijak řídit, ale byla si vědoma zřetelného pokroku.

Věřila, že být dítětem není nijak důležité ani žádoucí. Dětství pro ni představovalo nevyhnutelný předstupeň dospělosti, který musí řetět než dospělosti. A sáhne žádoucího stavu. Jak věděla, p o dos ělé nejsou děti o p

se o ně p oho víc, než domácí zvířátka. Starají se, ravidelně je krmí, posílají je často hrát si ven, ale kromě toho jim už nedovolí nic víc. Dospělí h p la ddělat všechno, co chtějí. Mistaya brzy po-yiiamiku růstu a nedočkavě se těšila, až

UKLADY ČARODĚJNIC

překoná nezbytné přechodné stádium a bude si moci něco vyzkoušet na vlastní pěst. Zlobila se a marně potýkala s omezeními, která jí vnucovalo jak vlastní tělo, tak rodiče, nedokázala nic změnit ani na jednom, ani na druhém. Cesta do jezerní krajiny a setkání s dědečkem bude příjemnou změnou.

Pozomě tedy vyslechla přání svých rodičů, v duchu se zaradovala nad tou šťastnou náhodou a začala spřádat plány. Jak se zdálo, zatím nebylo stanoveno žádné časové omezení její návštěvy, mohla se tedy protáhnout na celé týdny. To se Mistayě jen líbilo. Jaro a možná dokonce i léto strávené v jezerní zemi pro ni představovalo úžasnou vyhlídku. Dědečka měla ráda, ačkoliv ho potkala jen jednou. Přijel ji navštívit, když byla ještě velmi malá. Pán Řek byl vysoký, přísný muž s ostře řezanými rysy, vodní tvor se stříbřitě lesklou kůží a hustou čemou hřívou, jenž mu splývala po zátylku a předloktích. Měl úzké rty a choval se velmi chladně, téměř opovrhlivě, jako kdyby pátral, kým a čím by mohlo tohle dítě doopravdy být. Mistaya se nedala odradit, nedbala jeho odtažitosti, přišla přímo k němu a řekla, "Ahoj dědečku, moc ráda tě poznávám. Doufám, že budeme kamarádi."

Odvaha a upřímnost na Pána Řek zapůsobily. Užasl, že už tak malé dítě dokáže být cílevědomé a přímočaré, nabídka přátelství mu polichotila. Mistaya se mu prostě okamžitě zalíbila. Vzal ji na procházku, dlouze si s ní povídal a nakonec ji pozval na návštěvu k sobě. Zůstal jen jeden den, pak se vydal na zpáteční cestu. Matka jí tehdy řekla, že je lesním tvorem, jenž nerad spí mimo svou zemi, a hrady jsou mu obzvlášť nepříjemné a je tedy velká čest, když ji přišel navštívit osobně. Mistayu to potěšilo a hned se ptala, kdy bude moci dědečka navštívit. Přímou od-

48 TERRY BROOKS

pověď však nedostala a celou věc
pak se na
za o
mnělo. Od té doby ho neviděla. Bude j p-
ht, jaký na ni má názor teď. za ímavé zls-
zbylvčas z ptat se otstu práce s a
ce nebo matky na muže l
ne
stáli před bránou. Spala neklidně , co
před rozbřeskem. Q a probudila se j
eště
dbyla si nezbytné líbání
p a objí-
mání rodičů a obklo ena eskortou opustila za úsvltu
hrad. Jela na svém oblaíkbenévmm l roníku Kopýtkovi a
s nadšením se dívala p
nějí stíny z palouků a kop ú " paprsky zá-
ných lesů. Začínal no zátky do hlubm tem-
gardy jelo vpředu, šest vz du Sest členů Královské
rého síváka jménem Sov Questor si osedlai sta-
nesnášel el na voze a a Abemathy, který koně
věci. V l y y nal
, v němž b l
šic i spole vydah oženy dívčiny
směřu íc k čně se po travnaté stz

.I í východu. ce
zmMéltab počkala, dokud věže Ryzího
y ezpečně z dohledu, pak se s Ko Stříbra ne-
točila ke Ques siváku a ze tal pytkem při-
torovu
ten rriuz u brány, Ques ore? Ten, ň a se, "Kdo byl
nes " t a kterého jserr
měla dívat se
d podrážděně zafřkal. "Otrapa jmén
r í, že je králem země z em IZy-
nik vané Mamhull, ale
do z nás o takovém království neslyšel. Jeho říše
p m, jak je n čo takov hkouzlených mlh, ale my oba
é o nepravděpodobné."
"A proto mě rodiče poslali k dědečkovi?"
, Ano.
,zProč?"

bezpeč de pokrčil rameny. "Ryndall m
něší, než se zdá. Pokusil se vy ůže být ne-
"Jak?" hrozovat.
Questor usilovně
,vlastně těžko říct svraštil své rozježené obočí.
. Jeho hrozby byly hodně všeo-

UKLADY ČARODĚJNIC

becné. Rydall chtěl, aby se tvůj otec vzdal landover-
ského trůnu a dobrovolně mu ho podstoupil. Takový
nesmysl. Naznačil však, že je víc než rozumné jeho
přání vyhovět. Tvůj otec se snaží zjistit, zda je sku-
tečně nebezpečn."

y
Mistaya na chvíli zmlkla a přemýšlela. "A kdo byl
ten druhý, ten v černém plášti?"

"
Nevím."

K .

" ouzelmk.

Questor se na dívku podíval a na jeho vyzábě
tváři se zračilo překvapení "Nejspíš ano. Cítil jsem
přítomnost magie. Ty také?

Přikývla. "Mám pocit, že jednoho z nich znám."

"Opravdu? Jak to?", užasl.

Pokrčila rameny. "Nevím. Kd ž

y sem stála na zdi

a dívala se na ně dolů, měla jsem takový zvláštní
pocit. Nejprve jsem myslela, že je to kvůli Rydal-
lovi, ale teď si nejsemistá."

"Mohl v tom být i ten druhý muž," dodala po
chvíli, pokrčila rameny a rychle ztrácela o celou věc
zájem. "Co myslíš, Questore, uvidíme cestou nějaké
bahenní vampy?"

Jeli vytrvale celý den, jen koním dopřáli několik
zastávek na oddech, takže kjižnímu cípu jezera Ir-
rylyn dorazili ještě před západem slunce. Našli
vhodné místo k noclehu, pak si Mistaya zaplavala
v teplých vodách jezera a nakonec šli s Abernathym
a několika vojáky Královské gardy nachytat ryby
k večeři. Během malé chvíle jich měli hned několik
tuctů, což Mistayu přimělo ke stížnostem, že to bylo
až příliš snadné. Zatímco gardisté odnesli jejich úlo-
vek do tábora, aby ho očistili a uvařili, dívka

a dvomí písař se usadili na břehu jezera a pozorovali jeho stříbřitě růžovou hladinu, do které se pomalu nořilo rudé slunce.

50 TERRY BROOKS

"Co myslíš, Abernathy, hrozí námě s tátou nějaké nebezpečí?" zeptala se dívka vážným hlasem, když konečně osaměli.

Abernathy chvíli přemýšlel, ale pak jen zavrtěl svou chlupatou hlavou. "Ne, Mistayo. To si nemyslí. A i kdyby, nebylo by to poprvé. Postavení krále a královny s sebou jistě nebezpečí přináší. Mít moc vždy znamená přijmout určitou míru ohrožení. Tvoji rodiče jsou však vynalézaví lidé a prozatím ze všech nebezpečností vyvázli bez sebemenších následků. Na tvém místě bych si o ně nedělal vůbec žádné starosti."

Dívence se odpověď líbila a tak souhlasně přikývla. "Dobře, nebudu. Zůstanete s Questorem se mnou, až dorazíme do Elderew?"

"Jen den nebo dva. Pak musíme zpátky. Tvůj otec bude možná potřebovat pomoc. Nemůžeme být pryč moc dlouho."

"y

"Ne, samozřejmě, že ne, souhlasila. Pomšlení na absolutní svobodu ji jen potěšilo. Její dědeček uměl taky čarovat. Možná ho dokáže přesvědčit, aby ji nějaká kouzla naučil. Byla zvědavá, zda jí dovolí alespoň trochu s magií experimentovat.

Z lesa se vyplížil jakýsi stín, který vzápětí splynul s křovinami lemujícími břeh jezera. Mistaya s Abernathym seděli na vyvýšené hromadě plochých kamenů, takže viděli všechno, co se kolem nich šustlo. Kradmý pohyb neušel ani jednomu z nich.

"Bahenní vamp" zašeptala dívka vzrušeně.

Abernathy zavrtěl hlavou. "Spíš nějaký běs. Podle toho, jak neopatrně se chová, bych řekl, že nebude ani moc starý ani chytrý."

y p , ,

Mista a do ísaře škádlivě št ouchla. "Prosím, vid že na ně zaštěkáš, Abemathy Pěkně nahlas!"

"

Ale no tak. . . "

UKLADY ČARODĚJNIC 51

"Prosím... Když to uděláš, nebudu tě celou cestu tahat za uši."

Pes sijen povzdechla. "No toje od tebe moc milé."

"Uděláš to pro mě?" žadonila. "Jen jednou..."

Chci ho vidět, jak vyskočí."

Abernathy ještě chvíli váhal, pak si povzdechla a zaštěkala. Byl to hlasitý, ostrý zvuk, který rázně prořízl ospalé podvečerní ticho. Běs vyskočil z křoví a upaloval k lesu jako vystřelený z praku.

Mistaya jásala. "To bylo úžasné, Abernathy! Ty mě vždycky umíš pobavit! Mám moc ráda, když děláš takové věci!"

Pevně ho objala a zlehka zatahala za uši. "Vždy-

ky mě rozesměješ, ty můj chlupáčku."

"

"Hm, zabručel Abemathy, ale uvnitř se cítil velmi polichocen.

Ryby se jaksepatří uvaňly a večere byla naprosto vynikající. Všichni jedli zjednoho kotlíku abrzy nezbyl ani drobeček. Tohle je mnohem lepší než piknik, pomyslela si Mistaya. Navzdory Abemathyho hartusení pak zůstala vzhůru dlouho do noci a poslouchala rozličné příběhy, které si vyprávěli strážníci. Když se konečně odhodlala ke spánku, rozhodně odmítla slavník, který s sebou vezli jen kvůli jejímu pohodlí (vždyť Královští gardisté taky nic takového neměli), zavinula se do přikrývek a během chvíle usnula.

Probudila se uprostřed noci, aniž by věděla proč. Všichni kolem hluboce spali, což se dalo snadno poznat i ve tmě, neboť vyluzovali nejrůznější druhy chrápání. Mezi nimi vynikal Questor, který vydával zvuky jako když vržou těžká dubová vrata. Mistaya zamrkala a posadila se.

Nedaleko spatřila pár očí. Zlatě zářily, jak se

52 TERRY BROOKS

v nich odrážely doutnající uhlíky táborového ohně a upíraly se přímo na ni.

Mistaya nebojácně zamžourala do tmy. Jiskmé oči patřily blatátku. Ještě nikdy žádné neviděla, ale věděla, jak vypadají. Ne nadarmo ji Abernathy mučil nekonečnými lekcemi místního živočichopisu. Chvilí počkala, než se jí zaostří zrak. Stvoření mělo podlouhlé tělo zbarvené nejrůznějšími odstíny hnědi, krátké nohy opatřené plovacími blánami, hlavu, která poněkud připomínající krysí, dlouhé, plandavé psí uši a hladký, ještěřčí ocas. Nemohlo být pochyb. Bylo to blatátko a čekalo na ni.

Dívka našpulila rty a poslala mu vzdušný polibek. Blatátko zamrkalo.

Až teď si uvědomila, že blatátka jsou nadpřirozené bytosti. V Landovery bývaly viděny jen zřídka a téměř nikdy za hranicemi země.

Jsi moc roztomilý," zašeptala.

Blatátko zavrtělo ocasem. Udělalo několik kroků, pak se otočilo a čekalo. Mistaya odhmula přikrývku a vstala. Blatátko se opět rozběhlo pryč. Je jasné, co chce, pomyslelo si děvčátko. Jaké štěstí! Konečně nějaké dobrodružství! Obula si boty a vyplížila se z tábora tím směrem, kde zmizelo to malé, podivné stvoření. Čekalo na ni nedaleko. Když uvidělo, že ho dívka následuje, vydalo se rozhodně vpřed.

Na dvojici vojáků hlídkujících celou noc kolem tábora úplně zapomněla. Právě teď se octila přímo před jedním z nich. Muž však jako by ji neviděl. Dál lhostejně stál a díval se do tmy. Blatátko i Mistaya kolem něj prošli, aniž dal jakkoliv najevo, že o jejich přítomnost ví.

Kouzla, pomyslelo si děvčátko a zaplavila ho nová vlna nadšení.

Blatátko ji vedlo plyč od lrrylyn stále hloub do

UKLADY ČARODĚJNIC 53

okolních lesů. Llrazili docela velký kus cesty. Museli se yhýbat hustě rostlým stromům a houštím, přebrodit se přes několik potoků sestoupit do strží a vyšplhat několik prudkých svahů. Noc byla klidná a tichá, vzduch voněl jasmínem a borovicemi. Cikády cvrkaly a myši šelestily v suché trávě. Mistaya všechno pozorovala, všemu pečlivě naslouchala, nic jí neuniklo. Neměla nejmenší tušení, kam jdou, ale starosti, s tím jak najde cestu zpátky, si nedělala. Blatátko ji nepochybně k někomu vedlo a ona jen doufala, že to bude nějaká nadpřirozená bytost s magickými schopnostmi.

Konečně dorazili na palouk, v jehož středu se stříbmně třpytila mokřina napájená uzounkou stružkou. Hladina byla jako sklo, jen tu a tam z ní trčely trsy trávy a rozkvetlé lilie. Blatátko došlo k jejímu okraji a tam se posadilo. Mistaya se postavila vedle něj.

Nemusela čekat dlouho. Téměř okamžitě se vody mokřiny zčeřily a z jejích hlubin se cosi vynořilo. Beztvará blátivá masa se zformovala do podoby ženského těla. Mistaya ještě nikdy neviděla nikoho tak obrovského. Žena se tyčila nad ní a její kypré tělo se v měsíčním svitu vlhce lesklo. Stála na vodní hladině, jako kdyby to byla pevná země. Pak otevřela oči a zadívala se na dívku před sebou.

"Ráda tě vidím, llistayo," řekla tichým, plným hlasem, který jako by v sobě skrýval vlhkost a žírnost země.

"Ahoj," odpověděla dívenka.

„Jsem Matka země," pokračovala žena. "Přítelně tvé matky. Pověděla ti o mně.

Mistaya přikývla. "Když byla moje matka malá, byla jsi její nejlepší přítelkyní. Řekla jsi jí o mém otci ještě dřív, než vůbec přišel do Landoveru. Staráš se o zemi a vše, co na ní žije. A umíš čarovat."

54 TERRY BROOKS

Matka země se tiše zasmála. "Tak trošičku. Většina toho, co dělám, je jen tvrdá práce. Máš ráda kouzla?"

p "

"Ano, moc: Bohužel e nesmím oužívat.

"Protože jsou pro tebe moc nebezpečná."

"

Já vím."

"

Ale moc tomu nevěříš?"

Mistaya zaváhala. "Tak to není. Jen si myslím, že se před nebezpečím magie jen těžko dokážu ochránit, když se nikdy nedozvím, jak ji používat správně."

Oči Matky země zazářily jako dvě tůně, ve kterých se odráží měsíc. "Dobrá odpověď. Nevědomost nechrání, ale vědění ano. Pomohla jsem tvé matce připravit se na tvé narození, víš to? Poslala jsem ji nabrat půdu tří světů a z té jsi se pak zrodila. Udělala jsem to, neboť jsem už tenkrát věděla víc, než tvá matka. Cítila jsem, že magie bude k tvému životu neoddělitelně patřit. Kdyby se hned od počátku nestala součástí tvého těla, jen těžko bys se dokázala ochránit proti jejímu působení. Potřebovala jsi půdu ze světa nadpřirozených bytostí stejně tak, jako látku obsaženou v zemi tvého otce a tvé matky."

"Ta, kž jsem nadpřirozená bytost?" zeptala se Mistaya rychle.

Matka země jen zavrtěla hlavou. "Není snadné říct, kým skutečně jsi dítě," odpověděla. "Nejsi pro-

stě jen tím nebo oním, ale kombinací mnoha elementů. Jsi naprosto výjimečná. V celém Landoveru není nikdo takový jako ty. Co na to říkáš?"

Mistaya se zamyslela. "Nejspíš si na to budu muset zvyknout."

Leží před tebou mnoho překážek," pokračovala

"

Matka země. "Nejspíš si myslíš, že dospívání je obdé, ale věř mi, to nejobtížnější teprve přijde. ČE-UKLADY ČARODĚJNIC 55

kají tě tvrdé zkoušky, jenž tě mohou zlomit, pokud nebudeš dostatečně opatrná. Vlasní zkušenost s okolním světem je pro děti nepostradatelným učitelem. Všechny ty úžasné objevy, všechna ta zklamání a vítězství, úspěchy a selhání. Je velmi těžké najít rovnováhu a vytrvat, aby se získané vědomosti mohly proměnit v moudrost dospělosti. Pro tebe to bude zvlášť obtížné, Mistayo, neboť na tebe čekají zkoušky tří světů. Musíš být ve svém rozhodování velmi opatrná.

"

"Já se nebojím," odpovědělo děvčátko statečně.

"To si myslím.

"

Mistaya se zamyšleně zamračila. "Matko země, ty víš, co mě čeká? Dokážeš vidět mou budoucnost?"

Matka země přivřela víčka a pak je zas pomalu otevřela, jak to dělávají kočky. "Ach dítě. Moc bych si to přála, ale nedokážu. Vidím jen různé možnosti. Budoucnost může být buď taková nebo onaká. Obvykle je těch variant známo. V životech obyvatel této země vidím temná mračna i zářivé záblesky duhy, někdy dokážu události změnit nebo jim předejít. Budoucnost není nikdy předem daná, Mistayo. Pro nás všechny je čistým plátnem, na nějž my sami zobrazíme podobu svého života."

"Matka a otec si myslí, že já hrozím nebezpečí. Je to pravda?" zeptala se dívka.

"

"Ano, zašeptala Matka země. "Jeden z těch temných mraků, o kterých jsem mluvila, se blíží k tobě. Bude to zkouška tvé rozhodnosti a schopnosti porozumět věcem, jenž se kolem tebe dějí. Zdá se však, že je velmi temný, musíš být opatrná. Právě proto

jsem tě k sobě dnes v noci zavolala."

"Chtělajsi mě varovat?"

"Nejen to, Mistayo. Varování se ti již dostalo, má slova by nic nezměnila." Tělo Matky země se za-

TERRY BROOKS

třpytilo, jak zvedla ruku a ukázala prstem. Blat'átko, které tě ke mně přivedlo, se jmenuje Nehvízdek. Slouží mi dlouho a věrně. Tvá matka ho zná už od dětství. Nehvízdek je nadpřirozená bytost. Kdysi přišel z magických mlh a přidal se ke mně. Blat'átka se mohou pohybovat jak v kouzelných mlhách, tak i mimo ně a slouží jen tomu, koho si vyberou. Rozhodují se zcela svobodně, ale pak jsou velmi věrná. Vládou silnou magii, díky níž dokáží uzdravovat. Mohou tak rušit všechna kouzla, která byla seslána, aby ničila a ubližovala. Nehvízdek vždy chrání toho, komu slouží a občas i jeho přátele."

Mistaya se podívala na Nehvízdku, který k ní vzhlížel velkýma, oduševnělýma očima. "Je roztočilý," řekla.

Patří teď tobě," usmála se Matka země. "Dávám ti ho na dobu, než dosáhneš dospělosti. Nehvízdek bude tvým společníkem a ochráncem. Ochrání tě před mnoha nebezpečími, která na tebe čekají."

Její paže poklesla zpět a znovu se vlhce zatřpytila v měsíčním světle. "Musíš ale pochopit jedno, Mistayo. Nehvízdek tě nemůže ochránit před vším. To nedokáže nikdo. Pokud někdo použije temnou magii, aby ti ublížil, postaví se před tebe jako štít. Proti tvé vlastní síle je však bezmocný. Je jen na tobě, co se rozhodneš se svým životem udělat. Následky tvých rozhodnutí a činů musíš nést ty sama. Pokud uděláš chybu nebo se začneš chovat pošetile, nedokáže tě zastavit. Taková je cesta dospívání a ty jí musíš projít."

Mistaya svažila obočí a pevně stiskla rty. "Nedopustím se žádných chyb ani pošetilostí," prohlásila. "Budu se rozhodovat velmi uvážlivě."

Stříbrné oči Matky země dostaly najednou smutný výraz. "Vím, že uděláš, co bude v tvých silách dítě."

UKLADY ČARODĚJNIC 5Í

Dívka se zamyslela. "Mám nějakou magickou sílu která mi bude pomáhat?" vyhrkla.

„Ano máš. A s největší pravděpodobností ti pomůže. Může ti ale také ublížit. Pokud se rozhodneš ji použít, podstoupíš tím jisté riziko.

"

g j y 7

"Vždyt ani nevím aká má ie to e. Jak b ch i mohla používat? Jak by mi mohla ublížit?

"V pravou chvíli se všechno dozvíš," zašeptala Matka země.

Mistaya si netrpělivě povzdechla. "Teď mluvíš jako otec."

"

"Je nejvyšší čas, aby ses vrátila, řekla Matka

země a dívčinu stížnost přešla, jako by nic neslyšela.
"Než se vydáš na cestu, musím ti něco povědět
o Nehvízdkovi. Vždycky bude s tebou, i když ho
zrovna neuvidíš. Postará se o tebe, jak nejlépe bude
umět, nepropadej tedy beznaději, pokud se z času na
čas ztratí. Také se ho nikdy nesmíš dotknout. Bla-
ťátka nejsou stvořena k dotýkání. Pamatuj na to.
A nakonec tohle: nepotřebuje jídlo ani vodu, umí se
o sebe postarat sám. Alespoň jednou denně však
musíš vyslovit jeho jméno. Kdybys na to zapomněla,
ztratíš ho. Pokud bude mít pocit, že ho nepotřebuješ,
odejde od tebe a vrátí se ke mně. Rozuměla jsi vše-
mu?"
Mistaya rozhodně přikývla. "Ano, Matko země.
Dobře se o Nehvízdka postarám." Pak se zarazila.

"Ale já teď jedu k dědečkovi do jezerní země. Co
když mi nedovolí vzít si Nehvízdka s sebou? Můj
dědeček je hodně přísný a umí být neoblomný."
"Nedělej si starosti, dítě," ujistila ji Matka země.
"Blaťátka jsou nadpřirozená stvoření. Mohou jít,
kam se jim zlíbí. Zadržet je dokáže jen velmi silná
magie. Nehvízdek bude s tebou, ať půjdeš kamko-
liv."

TERRY BROOKS

Mistaya se podívala na blaťátko stojící u jejích
nohou a usmála se. "Děkuji ti, Matko země. Velice
ti za něj děkuji. Už teď ho mám moc ráda."
"Sbohem, Mistayo." Matka země se začala po-
malu nořit pod hladinu. "Pamatuj, co jsem ti řekla."
"Budu, zavolalo na ni děvčátko. "Sbohem." Pak
se však zarazilo. "Počkej! Kdy tě znovu uvidím?"
Matka země, podivný elementál, však už byla
 pryč. Jen v místě, kde před chvílí stála, se na hladině
mihotaly drobné vlnky. Palouk byl prázdný a tichý.
Mistaya najednou ucítila, jak jí těžknou víčka.
Bylo to úžasné dobrodružství a ona se těšila, že další
budou jistě brzy následovat. Zivla, protáhla se
a usmála se na Nehvízdka. "Jsi taky tak unavený?"
zeptala se tiše. Blaťátko se na ni nehnutě dívalo.
"Půjdeme zase spát, ano?"
Nehvízdek zlehka zavrtěl ocasem. Zdálo se, že
s ní tak úplně nesouhlasí.
Mistaya si to však už namířila zpátky k táboru
a blaťátko ji poslušně následovalo. Společně se pro-
dírali lesem vstříc táboru a osudu, který na ně čekal.

rr

CÁRY

r

I
i

rána s rudýma očima, jenž byla ve své lidské podobě čarodějnicí Noční Stín, seděla

I v

soko v koruně ořešáku a bedlivě sledovala Mistayin příchod. Dívka se zhmomila náhle, jako tičný přízrak. Magie Matky země ji učinila neviditelnou, takže mohla projít přímo kolem hlídek, aniž by ji kdokoliv zahlédl. Přikradla se k svým příkrývkám

, zabalila se do nich, zavřela oči a během několika vteřin usnula.

Vrána vrhla obezřetný pohled ke kraji mýtiny. Po blatátku nikde ani památka. Výborně.

Přítomnost blatátka zkřížila čarodějčiny plány.

Nepředpokládala, že se tu objeví a stále netušila,

FO TERRY BROOKS

proč sem vlastně přišlo. Věděla velmi dobře, komu patri, ta skutečnost samotná však nevypovídala nic o tom, co ho přivádí za děvčátkem. Příkaz Matky země? Pravděpodobně. Ale proč jen si k sobě Matka země Mistayu povolala? Věděla snad o jejích úmyslech? Snažila se dívku nějak varovat? Těžko. Stejně tak, jako Noční Stín nedokázala proniknout magii Matky země, aby zjistila, co tady chtělo to blatátko, tak ani Matka země nemohla odhalit, jaké úmysly má Noční Stín s dívkou. Obě se mohly jen domnívat, ale nic víc. Svým způsobem to byla patová situace. Jakýkoliv pokus následovat dívku a blatátko a zjistit tak, co má Matka země v plánu, by musel nutně ztroskotat. A co hůř, vyšla by tak najevo její přítomnost vjezemí krajině, což by mohlo opravdu zničit všechno, co až do této chvíle tak pracně vybudovala.

Dívka se vrátila sama, takže ji Matka země poslala zpátky. Ten fakt samotný napovídal, že neví nic o čarodějčiny plánech a nejspíš nebyl důvod si dělat starosti. I tak nebyla Matka země pro čarodějnic z Temného Polomu žádnou skutečnou překážkou. Pokud by se ona nebo její čtyřmohý poslíček pokusili zasáhnout, Noční Stín by si našla způsob, jak se jim pomstít, aby toho litovali až do konce života. Čarodějčina magie byla mnohem silnější. Kdyby chtěla, jistě by dokázala toho podivného elementála zahnat na útěk.

Vrána spokojeně zamžourala. Všechno je, jak má být. Matka země si Mistayu nejspíš zavolala, aby s ní promluvila jako dlouholetá přítelkyně a ochránkyně její matky. Teď byla dívka tam, kde ji chtěla Noční Stín mít. Zabalená do příkrývek spala mezi svými neškodnými strážci a naprosto netušila, jak se její život vbrzku změnil.

Čarodějnice velmi dobře věděla, že Holiday pošle

UKLADY ČARODĚJNIC 61

svou dceru pryč, když uslyší výhrůžky vůči své rodině. Zнала ho dobře. Sylfina předtucha, kterou jí poslala sama čarodějnice, tak temná a hrozivá, jak ji dokázala vytvořit jen Noční Stín, byla semínkem, z něž měl později onen nápad vzejít. Díky Rydallovu příchodu zaseté semínko strachu vyklíčilo

a rozkvetlo. Ať už se má stát cokoliv, Ben ani Vrba by nikdy neriskovali život své milované dcery. Noční Stín nevěděla, kam dívku pošlou, ačkoliv se správně domnívala, že volba nakonec padne na jezemí krajinu. Ve skutečnosti na tom ovšem nezáleželo. Ať už by Mistaya šla kamkoliv, čarodějnice by tam na ni čekala.

Její čas právě nastal.

Vrána naposledy zapátrala svým krhavým zrakem po mýtině a zabloudila i do temných míst na okrajích, kde by se mohlo něco nebo někdo skrývat. Nikde nic. Rudé oči zazářily a po těle se jí rozlil pocit uspokojení. Teď má spící muže i dívku ve své moci.

Rozepjala křídla, vznesla se z větve, na niž až doposud seděla, vyrazila vzhůru, zakroužila na paloukem a pomalu se snesla dolů. Z noci zbývalo už jen několik málo hodin, brzy bude vystřídána dnem. V této době bývá spánek nehlubší a sny nejživější. Muže, dívku i spící zvířata zahalovala temnota jako těžký, měkký plášť, nikdo z nich neměl o přítomnosti vrány a i tušení. Přelétla jim nad hlavami neviděna a neslyšena. Zakroužila nad mýtinou hned dvakrát, ale nikdo, dokonce ani strážní, kteří teď, když se Mistaya vrátila od Matky země a kouzlo otupující jejich pozomost zmizelo, opět svědomitě hlídali, ji nevěnovali pozomost.

Vrána se mihla nad Mistayou, pak se vrátila a její stín pohladil nehybné tělo zabalené do přikrývek ja-

C2 TERRY BROOKS

ko laskavá matčina ruka. Při každém přeletu se jí z křídel uvolnil zelenkavý prach, který zaviřil v měsíčním světle jako květinový pyl a zlehka se snesl na spící dítě. Mistaya ho ve spánku vdechla, usmála se a zabalila se do přikrývek ještě těsněji a pohodlněji. Její spánek se pomalu prohluboval, propadala se stále hloub a hloub. Přicházely k ní sny, živé a pestré a ona cítila, jak je unášena do jejich světla.

Vrána se opět vznesla vzhůru a usadila se ve stínu větví. Teď bude dívka spát tak dlouho, dokud ji čarodějnice neprobudí. Neuvidí nic z toho, co se stane v přštích chvílích.

Opatrně, aby ji někdo nezahlédl, přeskakovala z větve na větev, až byla jen pár stop nad zemí. Pak se její čemé peři a křídla proměnily v temnou róbu a čarodějnice tady opět stála ve své lidské podobě, vysoká a elegantní, oslnivě krásná a přitom chladná, jako čerstvě napadlý sníh, orlí tvář lemovanou černou hřívou vlasů s jediným bílým pramenem spadajícím do čela. Usmála se, ale její úsměv byl tvrdý jako kámen. Jemným pohybem ruky k sobě přivolala svou magickou sílu a obklopila se jí jako štítem. Pak vystoupila z lesního šera na paseku zalitou měsíčním světlem.

Mistaye se zdál sen. Byla v něm malým ptáčkem s perím bílým jako sníh, který letěl nad krajinou plnou jasných barev. Byly tu smaragdově zelené lesy, máslově žlutá pole, zurčící prameny, lékořicové

a čokoládové hory, karmínové pahorky, azurová jezera a řeky, v nichž proudilo stříbro a zlato. Všechny květiny byly v plném rozpuhu a zdobily louky jako pestitý vilí závoj.

Po jejím boku letěl černý pták, který ji vedl a uka-

UKLADY ČARODĚJNIC 63

zoval ji všechny ty krásy kolem. Letěli mlčky, slova neměli zapotřebí. Vír myšlenek a pocitů si s bílým ptačím tělíčkem pohrával, jako vlny s listem na hladině. Cítila se, jako by byla k létání stvořena odjakživa, plula ve vzdušných proudech, nechávala se unášet krátkými závany, roztáhla křídla a plachtila. Bylo to omamně, dávalo jí to úžasný pocit, že jediným zamávaním křídel doká. že obsáhnout celý svět.

Letěli stále dál a dál. Na zemi stáli lidé, dívali se vzhůru a ukazovali prsty. Někteří ji volali jménem a vábili ji k sobě. Mistaya je poznávala, všichni byli součástí jejího dřívějšího života, když ještě měla lidské tělo. Nechala je daleko za sebou. Snad ji kdysi milovali a starali se o ni, krmili, když ještě byla neopeřeným holátkem. Teď ji však chtěli přivábit k sobě dolů, chytit a zavřít do klece. Nepřáli jí právě nalezenou svobodu. Nemohli se smířit se skutečností, že už ji nemohou ovládat. V tónu jejich hlasu slyšela závist, zlost, a zklamání a pocítila, že se k nim už nikdy nechce vrátit. Letěla tedy bez ohlednutí dál, jak nejrychleji mohla, své budoucnosti vstříc.

Černý společník na ni pohlédl a rudé oči mu souhlasně jiskřily.

Noční Stín vystoupila z úkrytu stromů a nejprve svou pozornost zaměřila na dva muže hlídkující na okraji malé mýtiny. Postavila se tak, aby ji mohli spatřit, vysokou, zahalenou v černém hávu, hrozivou, jako sama smrt. Okamžitě proti ní obrátili své zbraně, neboť instinktivně rozpoznali hrozící nebezpečí. Čarodějnice jen zlehka pozvedla ruce a z konečků prstů jí vyšlehl záblesk zeleného ohně, jenž obklopol strážné dřív, než měli čas vykřiknout. Když zelenká záře pohasla, na místě, kde stáli, ležely

64 TERRY BROOKS

jen dva malé kusy kamene, které prskaly a čoudily ja o žhavé uhlíky.

Čarodějnice z Temného Polomu udělala dva tři kroky kupředu a ukázala prstem na provaz svazující k sobě koně a zvířata určená k nesení nákladu.. Ten okamžitě vzplál a změnil se v popel, koně, mezi nimi i Sova a Kopýtko, se vyděšeně rozprchly. Jako by mimochodem ukázala čarodějnice směrem k ohništi, kde doutnalo už jen pár oharků. Oheň okamžitě zahořel, plameny šlehalý k nebi, podobný strašidelnému gejzíru tryskajícímu ze samotných hlubin země. O chvíli později začal hořet i kočár s Mistayinými věcmi.

Teď už se vzbudili i ostatní gardisté, překvapeně mžourali do světla, namáhavě se hrabali z pokrývek a sáпали se po zbraních. Byli žalostně pomalí. Noční

Stín pět z nich proměnila v kameny dřív, než vůbec měli možnost uvědomit si, co se vlastně děje. Někteří přece jen stihli vyskočit a rozběhnout se k čarodějnici. Stála tam, klidná a hrozivá jako temný anděl. Jen na ně ukázala prstem a oni v tu chvíli padli k zemi jako podřátí. Během několika vteřin po nich na pasece nebylo ani památky.

Zůstala jen čarodějnice, spící děvčátko, užaslý Abernathy a zmatený Questor. Písař s čarodějem se postavili před Mistayu, aby ji ochránili. Všechno se stalo nesmírně rychle, čaroděj se právě snažil upříst nějaké ochranné kouzlo, jeho hubené a pokroucené, podobné stazým kořenům, se na pozadí šlehajících plamenů pohybovaly jako dva stíny. Jediným nedbalým gestem smetla Noční Stín kouzlo dřív, než se vůbec stihlo zformovat a udělala krok dopředu, čímž se ocitla v plné záři ohně. Shodila z ramen černý plášť, takže nyní měla obě paže volné až po ramena.

UKLADY ČARODĚJNIC 65

"Nenamáhej se, Questore Thewsi," řekla, když se čaroděj pokusil o další kouzlo. "Tvé ubohé kousky tě přede mnou neochrání."

Starý muž se na ni díval a třásl se vztekem a rozhořčením. "Co jsi to udělala, čarodějnice?" zašeptal chraplavě.

"Udělala?" opakovala po něm Noční Stín. "Nic, co bych neměla dávno v plánu. Doufám, že nyní chápeš, vjak bezvýchodné situaci ses ocitl?"

Abernathy se snažil odplížit stranou a rozhlížel se přitom po nějaké zbraní. Čarodějnice udělala ostré gesto a písař ztuhl uprostřed pohybu.

"Raději zůstaň tam, kde jsi," usmála se a přivřela oči, jak jí tělem projela slastná vlna pocitu moci.

Questor Thews se napřimil a snažil se vypadat co nejdůstojněji. "Tentokrát jsi zašla příliš daleko" prohlásil statečně. "Jeho Výsost tohle nebude tolerovat."

"Řekla bych, že Jeho Výsost bude mít plné ruce práce, aby vůbec zůstal naživu," odpověděla a usmála se ještě zářivěji. "Ano, nebude vědět, co dřív. Moc velká škoda, že s ním nebudete, abyste mu pomohli. Ani jeden z vás."

"

Questor Thews si v tu chvíli uvědomil, o co čarodějnici běží. "Přišla sis pro dítě, je to tak? Chceš Mistayu?"

"Patří mi," odpověděla čarodějnice. "Vždycky mi patřila. Zrodila se z mé půdy, na mém panství, z mé magie! Měla být má už od počátku, jenomže tenkrát zasáhli nadpřirození. Ale nyní, čaroději, nyní bude všechno jinak. Vezmu si ji k sobě a postarám se, aby ode mě už nikdy nechtěla odejít."

Oheň hučel a praskal do hlubokého nočního ticha jako by nadšeně souhlasil s čarodějčíným plánem. Questor a Abernathy se proměnili na dvě ubohé

loutky lapené v jeho světle, neschopné sebemenšího pohybu, ale stále statečně vzdorující nemilosrdnému nátlaku.

"Holiday ji bude hledat," opakoval stařec paličatě. "I když my zmizíme."

Noční Stín se zasmála. "Tys mě neposlouchal, Questore Thewsi. Holiday se bude muset nejdřív vypořádat s Rydallem. Král z Marnhullu ho zničí, ostatně, vždyť jsem ho stvořila já. Holidayova smrt je právě tak jistá, jako že ráno vyjde slunce. Bude se snažit bojovat se svým osudem, což mi bezpochyby poskytne zábavnou podívanou. Na konci ho však čeká neodvratná záhuba. Zemře zapomenut a sám, bez své dcery, přátel a nejspíš i bez své ženy. Jen to mě dokáže uspokojit. Jen tak budu dostatečně odškodněna za příkoří, která mi způsobil."

"Rydall je tvoje práce?" zašeptal čaroděj ohromeně.

"Všechno je má práce, všechno, co se stalo a co se brzy stane. Toužím zničit toho přivandrovalého krále víc, než cokoliv jiného, a věř mi čaroději, postaral jsem se, aby se má touha naplnila."

Abernathy vykročil. "Noční Stíne, to přece nemůžeš. Nech Mistayu odejít. Vždyť je ještě dítě."

"Dítě?" Úsměv z čarodějčiny tváře zmizel. "Ne, písaři, ona není dítě. V tomto jste se všichni zmýlili. Já to vím. Vidím v ní sama sebe. Je tím, čím jsem kdysi byla já. Cítím, kým se může stát. Dám jí vědomosti, které jste před ní ukrývali. Budu ji utvářet tak, jak to její talent vyžaduje. Démoni v její duši budou osvobozeni. Mistaya má v sobě sílu dětské představitivosti. Ukážu jí, jak se dá použít. Nakonec se stane mým nástrojem proti Holidayovi. Až ji přistihneš udiví a přivine na svá prsa jako hada, bude to jeho poslední hodina!"

UKLADY ČARODĚJNIC 6%

Když čarodějnice domluvila a upřeně se na čaroděje s písařem zadívala, spatřila v jejich tvářích čiré zoufalství. Questor Thews se snažil potají posbírat své roztržštěné magické síly, pohyb kostnatých prstů ukryl v širokých rukávech svého hábitu. Noční Stín si toho všimla a usmála se nad marností jeho počínání.

Nikdo z nich si nevšiml Nehvízdka, který se vynořil mezi stromy a pomalu došel na okraj mýtiny, opatrně přešlapoval a jeho velké oči dostaly ostražitý výraz.

Co s námi chceš udělat?" zeptal se Abernathy a kradmo se ohlédl přes rameno. Uviděl, že Mistaya stále spí a podivil se, jak je možné, že se ještě neprobudila.

"Odpověz, Noční Stíne," naléhal Questor. Chtěl získat trochu času, aby mohl dokončit své ochranné kouzlo, aniž si přitom uvědomoval zbytečnost takového úsilí. "Proměníš nás taky v kameny?"

"Kdepak, Questore," ušklíbala se čarodějnice. "To by pro vás bylo příliš milosrdné. Celá léta jste mě otravovali, ale dnes je tomu konec. Vaše životy končí tady a teď. Nikdo už vás nikdy neuvidí."

Čas jako by zastavil. Čarodějčin hlas dozníval přehlušován praskáním plamenů. Pak Questor Thews pozvedl ruce a magická síla před rúm vytvořila oblouk zářivě bílého světla. Abernathy se rychle obrátil a sáhl po Mistaye ve snaze odnést ji pryč. Noční Stín se hlasitě zasmála. Pozvedla paže, z konečků prstů jí vytryskl zelený oheň, který jediným prudkým pohybem vrhla na své oběti.

Nehvizdek stojící v tu chvíli na opačné straně pasy sklonil hlavu, přitiskl se k zemi, chlupy na zátylku se mu naježily. Z pokrouceného tělípka se vznesl obláček, který připomínal trochu chladnou

76 TERRY BROOKS

měsíční zář a trochu jinovatku, prolét) vzduchem napříč pasekou a dorazil ke Questorovi s Abernathy o malinkou chvíli předtím, než do nich udeřilo čarodějčino kouzlo a rozmetalo chabou Questorovu obranu na cimprcampr.

Pak je pohltil zelený oheň a oni během jediného okamžiku zmizeli. Zůstal po nich jen dým a zápach spáleniny.

Noční Stín se ohlédl. Co to jen bylo za podivnou záň? Přelétla zrakem mýtinu a zapátrala i mezi nejbližšími stromy. Nic. Oči se jí proměnily v uzounké štěrbiny. Ale něco tam přece bylo, nebo ne? Pozvedla paže a poslala mezi stromy čarodějné světlo, které se proplétalo mezi kmeny a slídilo po všech živých tvorech. Hmyz, několik myší a pár na zemi hnězdících ptáků se dalo před jejím kouzlem na útěk. Nic jiného se tu však neskrývalo.

Pocit neurčité nespokojenosti ji neopouštěl. Nakonec se otočila zpět. Na mýtině zbyla jen ona a dívenka. Královští gardisté skončili proměnění v kameny, Abernathy a Questor zmizeli jednou provždy. Všechno se odehrálo přesně tak, jak zamýšlela. Jejím plánům nestálo nic v cestě.

Přesto. . .

Potlačila své pochybnosti a mrzutost, došla ke spící dívce a zadívala se jí do tváře. Čeká tě velká proměna, maličká, pomyslela si spokojeně. Naučíš se tolik věcí, odhalíš tolik tajemství, poznáš, jak se dělají nejrůznější triky. Slyšíš mé myšlenky?

Dívka se zavrtěla ze snu.

Ano, jen spi, uklidnila ji čarodějnice z Temného Polomu tiše. Zítra začne tvůj nový život.

Sklonila se a vzala Mistayu do náručí. Byla lehká jako pírko. Noční Stín se podívala na svou novou dceru a usmála se.

UKLADY ČARODĚJNIC 69

Pak se vzduch kolem nich proměnil v chladivou mlhu. O chvíli později už byla mýtina prázdná.

UKLADY ČARODĚJNIC 71

VÝZVA

ydall z Marnhullu se vrátil k branám Ryzího Stříbra přesně za tři dny. Tentokrát na něj Ben Holiday už čekal.

Vůbec nepochyboval, že se Rydall objeví přesně tak, jak slíbil. Zůstávala nezodpovězena pouze jediná otázka: jakých prostředků chce král Marnhullu použít, aby donutil Bena přistoupit na své absurdní požadavky? Ben Holiday se probudil před východem slunce a zvažoval, zda si nemá jít zaběhat, aby si vyčistil mysl. Na pravidelné cvičení si navykl ještě v dobách, kdy aktivně boxoval. I tady, v Landoveru, nezapomínal na posilování a občas dokonce trénoval se členy své Královské gardy. Ti však neměli s boxem velké zkušenosti a tak mu nemohli být rovnocennými partnery. Nebo si možná mysleli, že bude rozumnější, když ho nechají vyhrávat a tak raději trénoval sám. Toho rána si tedy chtěl zaběhat, ale pak ztratil chuť. Místo toho sespolečně s Vrbou a Mozolem vyšplhal na hradby. Čekali na východ slunce a vyhlíželi Rydalla.

Noc byla chladná. Když se obzor začal od východu na západ projasňovat, spatřili, že z lesa vystoupila nízká, hustá mlha a přelila se na louku na-proti hradu. Mezi lesem a vodami jezera se nyní rozkládala šedivá, líně se převalující hmota, z níž tu a tam vyčuhovala zmáčená stébka trávy. Když slunce konečně vyskočilo nad východní obzor, mlha pomalu ustoupila a tam, kde začínal násep vedoucí k braně Ryzího Stříbra, stál Rydall. Seděl na koni oděný do blýskavého brnění, zbraně na něm jen chřestily. Po boku měl svého mlčenlivého společníka zakukleného v černém plášti. Zdálo se, jako by růkdy ani neodešli.

Ben je pozoroval z cimbuří a čekal, co udělají. Rukavice, kterou Rydall před třemi dny hodil na zem stále ležela uprostřed náspu před hradní branou. Ben rozkázal, aby ji odstranili, nikdo však nebyl schopen jeho přání vyplnit. Držela na mostě jako přibitá. Nikdo ji nedokázal zvednout, ani odstrčit stranou, dokonce ani Questor Thews. Chránilo ji nějaké kouzlo. Vyhození mostu do povětří zřejmě představovalo jediný způsob, jak ji odtamtud dostat. Takové řešení se však Benovi zdálo přehnané a tak rukavice zůstala ležet tam, kde ji Rydall nechal, jako němá připomínka jeho slibu.

„Holidayi!“ křikl Rydall ostře. Tentokrát žádné

" p p

"Králi či "Výsosti". Dnes už se rostě úctu ředstírat nesnažil. "Zvážil jsi mé požadavky?"

TERRY BROOKS

7

"Má odpověď je stejná!" zakřičel na něj Ben. Ucí-

til přítom, jak k němu Vrba doposud stojící za jeho zády přistoupila blíž. "Věděl jsi moc dobře, že svůj názor nezmění!"

Rydallův kuň nepokojně zadupal, jak jeho pán prudce mávnul rukou v přezíravém gestu. "Pak tě budu muset požádat, abys ho změnil. Lépe řečeno, trvám na tom. Nemáš na vybranou. Od té doby, co jsme spolu mluvili naposledy, se leccos změnilo. Mám tvou dceru."

Ben ucítil jak se mu při těch slovech stáhlo hrdlo. Nastala chvíle dlouhého ticha. Ucítil, jak se Vrba zájklá a pevně se ho chytila za ruku. Mám tvou dceru. Ale Mistaya je přece v bezpečí. Odešla do jezerní země už před dvěma dny. Teď už je jistě u svého dědečka, daleko od Rydalla.

Nebo snad ne?

"Říkal jsem ti, že najdu způsob, jak tě přesvědčit, abys mě vyslyšel," pokračoval Rydall. "Teď nemáš na vybranou. Na tvé dceři ti záleží, je to tak?"

Ben se třásl hněvem. "Tohle je jen další z tvých špinavých her, Rydalle! Mám tě už plné zuby!"

Odpovědí mu bylo jen další pohrdavé mávnutí rukou. "Uvidíme. Stejně jsem nečekal, že bys mému slovu uvěřil. Ty ne, Holidayi. Jsi z těch mužů, co chtějí důkaz, i když mají pravdu přímo před nosem. Dobrá tedy."

Zahvízdal a z převalující mlhy se vynořili dva koně. Když se přiblížili, Ben ucítil, jak se mu sevřelo srdce. Jeden z nich byl Kopýtko a ten druhý Sova. Proběhli kolem Rydalla a pokračovali dál přes most.

"Pošli někoho dolů, aby ti donesli to, co je uvázáno u poníkova sedla," zavolal Rydall.

Ben se podíval na Mozola. Kobold se okamžitě rozběhl, za malou chvíli vypadal jen jako tmavá

UKLADY ČARODĚJNIC

skvrna na pozadí kamenné zdi. Ben nemohl vztekem a strachy ani promluvit, jen k sobě mlčky přivinul Vrba. Mozol se vrátil za malý okanžik. Ben nedokázal určit, jak se tváří, jeho podivná, seschlá tvář si zachovávala neměnný výraz. Držel náhrdelník a šátek. Ben si je prohlédl a pak je chvějícíma se rukama podal Vrba. Bezpochyby patřily Mistaye. Když se vydala na cestu do jezerní země, měla je na sobě.

GG

"Ach Bene, zašeptala Vrba tiše.

"Kde je Questor Thews a Abernathy?" zakřičel Ben na Rydalla. "A kde jsou muži z eskorty?"

"V bezpečí," odpověděl Rydall. "Jsi tedy ochoten vyslechnout mé požadavky, Nejvyšší pane Lando-veru?"

Ben potlačil emoce, které každou chvíli hrozily zahltnit zdravý rozum. Jednou rukou objal Vrba, aby uklidnil jak ji, tak i sebe. Nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. Nedokázal si představit, jak se mohl Rydall dostat k Mistaye tak snadno. Jak to jen dokázal? Vždyť to musel přemoci její eskortu! Nemluvě o Questorovi a Abernathym, ti by raději zemřeli, než by mu dívku vydali.

"Rydalle!" zakřičel a sám se až vyděsil toho, co znělo v jeho hlase. "Nevzdám se landoverského trůnu. Nenechám se vydírat. Zdá se, že rád slídíš po

malých dětech, což ve mně vzbuzuje jisté pochybnosti o síle a velikosti tvé armády. Podle mě jsi obyčejný zbabělec."

Rydall se zasmál. "Na muže v tvém postavení to jsou hodně statečná slova. Ale abych pravdu řekl, nečekal jsem nic jiného. Unesl jsem tvou dceru ne proto, abych tě mohl vydírat, ale abych tě přiměl pozorně vyslechnout má slova. Dřív jsi k tomu nebyl ochoten. Teď ti nic jiného nezbyvá, tedy poslouchej."

74 TERRY BROOKS

Rydall ukázal na rukavici stále ležící před branou. "Jak vidím, mou výzvu jsi nepřijal. Stejně by mě překvapilo, kdyby ses vzdal trůnu dobrovolně. Samozřejmě, vznesl jsem požadavek. Jistě však pochopíš, proč jsem to udělal. Bylo nutné nejprve zvolit tu nejšetnější cestu. Tak postupuje každý moudrý dobyvatel. Někteří na nabídku přistoupí a vzdají se. Nepředpokládal jsem, že by to byl tvůj případ, ale nemohl jsem si být jist. Takže teď už můžeme nechat hraní pošetilých her a hloupého vyjednávání. Je čas podívat se pravdě do tváře. Já mám tvou dceru a přátele. Ty máš mé království. Jeden z nás musí ustoupit. Kdopak asi?"

Rydall pobídl koně vpřed, takže stanul uprostřed náspu. "Rekl bych, že to budeš ty, králi Landovery, jsem však ochoten vyřídit naši záležitost čestnějším způsobem. Má výzva platí. Pošlu proti tobě sedm bojovníků. Každý z nich bude mít jinou podobu. Já zvolím, kdy se objeví před branami tvého hradu. Budou mít za úkol tě zabít. Pokud jim v tom dokážeš zabránit a porazit je, propustím tvou dceru a přátele a vzdám se svých nároků na Landovery. Pokud však jediný z nich proti tobě uspěje, tvé království bude mé a ty i tvá rodina odejdete navždy do vyhnanství. Souhlasíš? Pokud ano, sejdi dolů a zvedni mou rukavici."

Ben na něj nevěřícně zíral. "Je to šílenec," zašeptal a Vrbajen mlčky přikývla.

Máš Paladina," pokračoval Rydall. "Každý ví, že je královým rytířem a ochráncem. Smí za tebe bojovat proti nestvůrám, které ti pošlu." Takže nestvůry, pomyslel si Ben. Žádní bojovníci. "Slyšel jsem, že Paladina ještě nikdy nikdo neporazil. Máš tedy dobrou šanci na vítězství, nemám pravdu? Přijímáš?"

Ben neodpověděl. Jeho mysl pracovala na plné

UKLADY ČARODĚJNIC 75

obrátky, jak se snažil zvážit nabídku ze všech stran. Ano, byla absurdní, nejspíš však představovala jedinou naději. Získá tak čas, aby zjistil, kde vlastně je a možná ji i zachránil. A taky Questora Abemathyho a vojáky. Dohoda samotná byla šílená. Jeho život proti sedmi Rydallovým zabijákům? Pokud se rozhodne výzvu přijmout, sejde dolů a zvedne rukavici, bude vázán právě tak, jako kdyby vyřkl nejsvětější přísahu. Podle landoverského práva nemohl král vzít své slovo zpět. Navíc byla všude kolem spousta svědků - dvořané, vazalové, sloužící, gardisté... Svého závazku by se mohl zbavit jediné tak, že by

Rydalla zabil. To však byla krajní možnost.
"Pokud nepřijmeš," zakřičel Rydall do ticha,
"uvážu tvou dceru a tvé přátele na hřbety koní, které
má armáda požene před sebou, až vpadne do tvé
země. Zemřou jako první. Opravdu by mi bylo moc
líto kdybych musel svým mužům přikázat, aby je
, zabili jen kvůli tvé tvrdohlavosti. Jak jsem už řekl,
chci toto království získat bez zbytečného krvepro-
lití. Ty chceš totéž - i když z jiných důvodů. Svou
výzvou ti dávám příležitost. Tak přijímáš?"
; Ben právě přemýšlel, že když to udělá, bude se
muset stát Paladinem. A to ne jednou, ale hned se-
dmkrát. Jeho nejhorší noční můra začala nabývat
zřetelné obrysy. Okamžik přeměny ho děsil. Po-
i každé bylo stále těžší a těžší uchovat si svou vlastní
identitu. Když se stával Paladinem, plně splynul
s jinou, pro něj cizí bytostí, která ho pohlcovala. Vy-
manit se ze železné slupky zbroje a oddělit své
vzpomínky od vzpomínek rytíře-ochránce se zdálo
; s každou další přeměnou obtížnější. Přijetím Rydal-
lovy výzvy by riskoval nejen smrt v souboji, ale také
možnost, že zůstane bludným rytířem navždy.
"Výsosti, přijímáš?" ozval se znova Rydall.

7d TERRY BROOKS

"
"Ne, nedělej to, ozvala se nečekaně Vrba a ucho-
pila ho za ruku. "Je za tím víc, než bylo řečeno. Ry-
dall před tebou něco skrývá! Cítím to, Bene!" Posta-
vila se před něj a v očích měla slzy. Její hlas byl tak
tichý, že ho sotva slyšel. "Nesmiš přijmout. I kdyby-
chom proto měli ztratit Mistayu."

Kolik ji jen muselo stát síly, aby ta slova vyřkla,
pomyslel si Ben. Svou dceru vášnivě milovala
a vždy se ji snažila chránit. Udělala by pro ni coko-
liv. Teď ho však prosila, aby se rozhodl pro vlastní
bezpečí. Jeho měla ráda nadevše.

Ovinul ji pažemi a přitiskl k sobě. "Musím se ale-
spoň pokusit," řekl jí tiše. "Nemohl bych žít s vě-
domím, že jsem neudělal všechno, co bylo v mých
silách."

Políbil ji a pak se od ní odvrátil, zakýval na Mo-
zola, aby šel s ním a zamířil ke dveřím, za nimiž by-
lo schodiště. "Počkej na mě tady," zavolal na Vrbu.

Sestupoval po schodech a přemýšlel, co všechno
bude muset udělat, až tu rukavici zvedne. Seznam
nebyl příliš dlouhý. Zaprvé: najít Mistayu, Questora,
Abernathyho, své gardisty a osvobodit je. Zadruhé:
přimět Rydalla, aby vzal svou výzvu zpět, nebo ho,
pokud k tomu nebude ochoten, zabít. Druhou alter-
nativu představovaly souboje se sedmi Rydallovými
reky. Má vůbec naději vyhrát Podle všeho si Rydall
nemyslel, že by se mu to mohlo podařit. Jak je na-
zval, když se o nich zmínil podruhé? Nestvůry?
A Ben ke svému vlastnímu údivu začal v duchu pře-
mítat, co tím asi myslel.

Přešel přes nádvoří k hlavní bráně. Mozol mu byl
v patách a strašlivě přitom cenil zuby. O jeho názoru
na řešení situace nemohlo být pochyb. "Nech je být,

Mozole," varoval ho Ben. "Nejdřív musíme osvobodit Mistayu a ostatní."

UKLADY ČARODĚJNIC

Kobold cosi zabručel a Ben jen tiše doufal, že jde ;; 0 projev souhlasu.
Prošel skrz hlavní bránu a vykročil k náspu. Začí-

rr
nal krásný den, nebe bylo čisté a zářivě modré, po- slední útržky mlhy se rozplývaly v paprscích slunce. ;
Rydall a jeho mlčenlivý průvodce seděli na svých
koních. Cekali. Ben se tedy vydal po náspu, kráčel opatrně, neboť se obával nějaké zrady. S každým
dalším krokem cítil, jak v něm roste vztek. Možná, že Mozolův nápad nebyl zas tak špatný. Přivolat Pa-
ladina a zbavit se Rydalla jednou provždy by nebylo zřejmě příliš obtížné. Ale co by se pak stalo s Mi-i stayou?
Co když je to všechno jen obratný trik, pomyslel si. Co když ti koně, šátek a náhrdelník nebyly nic než návnady, které ho měly vylákat z hradních zdí? ; Na
chvíli zapochyboval, že Rydall skutečně drží Mi-4 stayu a její doprovod jako rukojmí. Mohla to všech-
ny býtjen chytrá lež...
; Hluboko ve svém srdci však byl přesvědčen
0 pravdivosti jeho slov.
Došel až na druhou stranu náspu. Oba jezdci ho
mlčky pozorovali. Ben se sklonil a zvednul rukavici, jenž ležela před ním. Nekladla nejmenší odpor, jako i by ji
celé ty tři dny nedrželo při zemi nic jiného, než pouhá síla vůle. Ben se napřímil a podíval se přímo na Rydalla.
Král z Mamhullu byl mnohem mohut-
nější, než si původně myslel. Nepochybně měl také
velkou sílu. Jeho společník v čemém plášti se nao-
i G pak zdál menší. Tvář jednoho zakrývala helmice se
spuštěným hledím, druhému stínila obličej široká
4
[kapuce.
Ben mrštil rukavicí zpátky po Rydallovi. Mo-
hutný muž ji lehce chytil a posměšně s ní zamával
, na pozdrav.

76 TERRY BROOKS

"Nevykládej si to jinak, než jak to ve skutečnosti je, Rydalle," řekl Ben tiše. "A pamatuj si. Pokud se něco stane Mistaye, Questoru Thewsovi, Abemathymu nebo kterémukoliv z mých gardistů, budu tě pronásledovat dokud tě nedostanu, i kdybych měl sestoupit až do plamenů Abaddonu!"

Rydall se jen zdvořile uklonil. "Neměj strach, Bene Holidayi. Nebudeš mě muset hledat." Přitáhl svého koni uzdu a zprudka ho otočil. "Máš tři dny, králi Landoveru. Pak přijde první z mých příšer. Na tvém místě bych raději začal přemýšlet, jak zůstat naživu."

Pobodl svého koně ostruhami do slabin a ten zprudka vyrazil vpřed. Jeho společník v čemém plášti opět ještě chvíli setrval na místě. Ben cítil, jak ho z pod té čemé kápě pozorují dvě oči. Co asi hledá? Známký strachu? Ben zůstal stát a upřel na zakuklence pohled. Po Benově boku se objevil Mozol. Vycenil zuby a nenávistně zasyčel.

Jezdec v čemém plášti otočil svého koně a odcválal za Rydallem. Ben a jeho šlachovitý ochránce se za nimi dívali, jak mizí mezi stromy.

Bezpečně ukryti v hlubokém lesním stínu, kam nepronikal ani paprsek ranního světla, se oba jezdci zastavili a sesedli. Noční Stín ze sebe shodila plášť, do něhož byla zahalena a pomalu se narovnála. Před branami Ryzího Stříbra seděla v sedle schválně

zkroucená a nahrbená, aby ji nikdo nepoznal. Pak pozvedla ruce a vyvolala kouzlo neviditelnosti, to pro případ, kdyby na ně někdo čirou náhodou natrefil. Vzápětí použila magii podruhé a proměnila jejich koně ve dvě malé, zelené, čemě proužkované ještěrky, které jí rychle vyběhly po pažích vzhůru a ukryly se v záhybech její róby.

UKLADY ČARODĚJNIC 79

Rydall ji pozoroval přes spuštěné hledí. "Nevypadal moc vyděšeně," nadhodil zlostně.

Noční Stín se zasmála. "Ne, ještě ne. Ted v něm převládá hněv. A kromě toho, ještě pořád tak docela nevěří, že opravdu máme jeho dceru. Musí o tom být přesvědčen v hloubi duše, teprve pak se začne bát. Pak na něj pošlu své nestvůry, jednu po druhé a jeho strach poroste. Začne si představovat, co všechno ho ještě čeká a věř mi, žádná z těch myšlenek nebude příjemná. Pokusí se nás najít, ale nenalezne jedinou stopu. A pak se vzdá naděje. V tu chvíli, slibuju ti, ho strach zcela ovládne."

"Nezapomeň na tu sylfu. Podporuje ho."

V čarodějčiných očích se objevil hněvivý záblesk. "Nevysmívej se mi, králi Rydalle, který jsi nikdy nebyl ani králem, ani Rydallem. Buď rád, že mi můžeš sloužit."

Muž stál nehybně před ní a mlčel. Vypadal jako kovová socha. Noční Stín však vycítila jeho nejistotu a to ji stačilo. "Ano, teď ji ještě má po svém boku," přpusťtila. "Nakonec však přijde i o ni. Zůstane sám."

Rydall udělal netrpělivé gesto. "Byl bych klidnější, kdybych znal celý tvůj plán. Co když se něco pokazí?"

Napřímila se a téměř to vypadalo, jako by mu vyrostla před očima. "Nic se nepokazí. Všechno jsem pečlivě promyslela. Zatím je lepší, abych si některé věci nechala pro sebe. Víš právě tolik, kolik vědět potřebuješ." Pak si ho chladně přeměnila. "Teď tě pošlu zpátky. Věnuj se vlastním záležitostem a čekej, dokud tě nepovolám."

Rydall pootočil hlavu a jeho zbroj zaskřípala. "Mohl jsem ho zabít přímo na tom mostě a záležitost by byla vyřízena jednou provždy. Měla jsi mi to dovolit."

g0 TERRY BROOKS

"A zničit tak všechno, na čem jsem poslední dva roky pracovala?" zeptala se čarodějnice. "Ne, to ne. A kromě toho, nejsem přesvědčena, že jsi lepší, než on."

Dotčeně se nadechl a z hrdla se mu vydralo zlostné zamručení, ale Noční Stín ho umlčela jediným mávnutím ruky. "Ticho. Budeš dělat, co ti nařídím. Holiday je můj. Tvou účast na celé věci jsme už prodjeli. Nemíním se o tom dále dohadovat. Nechceš se se mnou přece hádat, nebo ano?"

Muž mlčel. "Ne," odpověděl nakonec.

"Dobře. Pokud chceš vidět Holidaye mrtvého, tak to nechej na mě. A teďjdi."

Zamávala před sebou rukama a Rydall zmizel ve

vířícím sloupu mlhy. Chvilí počkala, než si byla jista, že opravdu bezpečně zmizel. Neměla ho ráda a nevěřila mu, jako nástroj však sloužil dobře. Než definitivně skončuje s Benem Holidayem, ještě ho bude potřebovat.

Představila si, jaké asi budou poslední chvíle krále Landoveru a slastně přitom zavřela oči. Přehrávala si ten obraz v mysli znova a znova; vylepšovala ho a krásnila až k naprosté dokonalosti. Dokázala si tu chvíli představit do nejmenších detailů. Před tím, než naposledy vydechne, se mu podívá do očí a on v tu chvíli pochopí, kdo za tím vším stál. Pokusí se naposledy zoufale vykřiknout. ..

Ach ano, ta chvíle přijde. O tom nemohlo být pochyb. Teď však tady bylo několik záležitostí, které vyžadovaly její pozornost.

Naposledy zvedla ruce. Obklopil ji vír husté mlhy a čarodějnice z Temného Polomu zmizela.

Ben Holiday si to rázoval po náspu zpátky k Ryžimu Stříbru a horečně přitom přemýšlel. Vrba se-

UKLADY ČARODĚJNIC 81

stoupila z hradeb a čekala ho na nádvoří. Rozběhla se mu vstříc a on ji k sobě přitiskl ve snaze zmímit chvění, které roztřáslo je oba.

"Dostaneme ji zpátky," zašeptal a ucítil přitom, jak se její ruce zatály do pěstí. "Slibuji."

Pak se otočil k Mozolovi, který šel za ním. "Běž do jezerní krajiny. Hned teď," nařídil koboldovi. "Vysvětli Pánu Řek, že jeho vnučka byla unesena Rydallem z Mamhullu v době, kdy cestovala do jeho země a požádej ho o pomoci při hledání. Po cestě se porozhlédni po jakýchkoliv stopách. Možná se ti podaří zjistit, co se stalo. A Mozole," dodal nakonec, "dej pozor na sebe. Neriskuj zbytečně. Už jsem ztratil Questora a Abemathyho, nechci přijít i o tebe."

Kobold vycenil v širokém úsměvu všechny zuby. Stvoření, které hravě dokázalo přemoci jeskynního běsa nebo bahenního vampa, se těžko mohlo něco přihodit, Bena však ydělilo, jak snadno si Rydall z Mamhullu poradil s Mistayinou gardou. Pokud to ovšem bylo tak, jak tvrdil. Ještě stále si nebyl jist, ale musel počítat s nejhorším. Mozolova návštěva vjezemí krajině udělá ve věc jasno.

Kobold se otočil a zmizel tak rychle, že Ben sotva stačil zamžikat. Cesta zabere Mozolovi necelý den. Koboldi byli na pohled velmi podivní tvorové, pokroucení, chlupatí a šlachovití, s křivými nohama, zuby, které si co počtu a ostrosti nezdaly s chrupem krokodýla, a opičí tváří. Představovali směsici těch nejbizarnějších rysů, jaké si člověk jen dokázal představit, co do rychlosti se jim však nikdo a nic nemohlo rovnat. Sloužili králům Landoveru už mnoho let, byli věrní a houževnatí. Ben věděl, že se na Mozola může spolehnout.

Pak se vydal napříč prvním nádvořím, Vrba jej

doprovázela. "Jdu nahoru na věž, porozhlédnu se Zemězrakem. Možná se mi podaří najít nějakou stopu. Prosím, zruš všechny mé dohodnuté schůzky na dnešní den. Vráť se k tobě, jak to jen půjde."

Vyběhl po schodech na nejvyšší věž Ryzího Stříbra a vstoupil do Zemězraku, magického nástroje, který umožňoval cestovat po celém Landoveru a nepustit přitom hrad. Vyvolal jeho magii a cítil, jak se vznáší nad svým královským sídlem, jako kdyby doopravdy létal. Prohledal celou zemi, ale po Mistaya a jejím doprovodu jako by se slehla zem. Zalétl taky do Elderew, domova Pána Řek, ale tady život běžel v obvyklých kolejích.

Přesunul se tedy na východní hranici. Od místa, kde začínaly první útržky magických mlh, až po Ohnivé Prameny na jihu neobjevil nic, co by ho dovedlo k jeho dceři nebo k Rydallovi z Marnhullu. Hledal Straba, ale drak byl také pryč. Nejspíš spal v některém z ohnivých kráterů, které nazýval svým domovem. Přelétnul nad Melchorem na severu a konečně nad Temným Polomem, jehož černou hlubinu nedokázal proniknout ani Zemězrak. Bránila tomu čarodějčina magie. Na chvíli se zde zdržel, neboť ho napadlo, že ti, které hledá, mohou být docela dobře ukryti právě tady. Pak však tuto myšlenku zavrhnul. Něco takového by bylo možné jen s čarodějčím souhlasem. Noční Stín ho nenáviděla z celé duše, zároveň však nesnášela cizince. Nikdy by se nespočetila s někým, kdo by měl v úmyslu napadnout Landover. Kromě toho, nikdo ji už celé měsíce neviděl. Ben tedy pokračoval dál.

Strávil hledáním celé dopoledne, Mistaya a její doprovod jako by se propadli do země. Jakmile konečně sestoupil z věže a vrátil se do komnaty, pocítil nesmírné vyčerpání. Používání Zemězraku ho una-

UKLADY ČARODĚJNIC 83

vovalo a on přitom neměl kde obnovit své síly. Cítil se zahnaný do kouta a vyděšený. Odešel do své ložnice a okamžitě usnul.

Když se probudil, Vrba seděla vedle něj a s úzkostí se ptala, co zjistil. Nemohl jí však říct nic nového. Zbytek dne strávili procházením naplánovaných schůzek a jednání a většinu jich zrušili. Některé z nich museli nechat tak, jak byly. Jako král Landoveru měl Ben povinnosti, kterým musel dostat. Ani jeden z nich se však nedokázal soustředit. Ben nedokázal myslet na nic jiného, než na svou ztracenou dceru a přátele. Nevěděl, co má dělat. Podle všeho mu nezbývalo nic jiného, než čekat, až přijedou soupeři, které mu Rydall vybere. Ještě tři dny. Pak se objeví první. Vrbě neřekl ani slovo, ale z jejich gest avýrazu očí velmi dobře poznal, že myslí na totéž, co on. Čeká ho sedm šílených soubojů na život a na smrt. Sedmkrát se bude muset proměnit v Paladina, sedmkrát ho obklopí zbroj a jeho myšlenky roztají jako sníh v sálajícím ohni zytířových vzpomínek na vítězné bitvy. Sedmkrát se stane bytostí, jejímž jediným zájmem a životním cílem je zničit všechny královny nepřátele. To byla naprosto děsivá vyhlídka.

Tu noc spali jako na vodě. Každou chvíli se budili, aby se přesvědčili, zda ten druhý je stále vedle

nich. Leželi si v objetí a přemýšleli, co jim asi přinesou příští dny. Ben se ještě nikdy necítil tak prázdný. Měl pocit, jako by Mistayu zradil, když se ji rozhodl poslat pryč, místo aby si ji nechal u sebe. Takhle by ji možná mohl chránit před Rydalem spolehlivěji. Vrbě se s podobnými myšlenkami samozřejmě nesvěřil. Nemělo smysl zabředávat do podobných úvah. To, co se stalo, se už nemohlo odestát. Přemítání "co by kdyby" bylo jen zbytečnou ztrátou ener-

gie. Teď bude potřebovat všechny síly, aby dal věci zase do pořádku. Alejak to má udělat?

Mozol se vrátil kolem poledne následujícího dne. Setkal se s Pánem Řek. Mistaya a její doprovod do Elderew vůbec nedorazili. Nikdo nevěděl, co se s nimi mohlo stát. Mozol dokonce nenašel sebe-menší známku toho, že se tím směrem vůbec vydali.

Ben a Vrba se na sebe dlouze podívali a v očích měli výraz rostoucího zoufalství.

POKUŠENÍ

istaya se probudila. Kolem vládlo napro-
j stě ticho, světlo bylo mdlé a tlumené. Le-
žela na zemi, stále zabalená do svých při-
krývek, jakýsi šestý smysl ji však napovídal, že spa-
la velmi dlouho a od místa, kde usnula, ji nyní dělí
velká vzdálenost. Cítila se otupělá, končetiny měla
ztuhlé, viděla rozmazaně, celé její tělo bylo těžké
a nepohyblivé, jak už to po dlouhém spánku bývá.
Muselo se něco stát. Něco neočekávaného.

Posadila se a rozhlédla kolem. Byla sama. Po
Questorovi, Abemathym i Královských gardistech
jako by se slehla zem. Zapátrala mezi stromy, zda
neuvidí Nehvízdka. Nic. Koně byli pryč, zmizel

g6 TERRY BROOKS

i vůz s jejími věcmi. Všechno nejspíš zůstalo na tom
místě, kde se uložila ke spánku. Cítila, že už není ani vjezerní krajině. Všechno kolem vypadalo tak po-
divně a sešle. Podívala se vzhůru, ale žádné nebe
nenašla. Všude kolem rostly vysoké, staré stromy
s větvemi porostlými mechem a opředenými hustou
spleť psího vína. Kalné světlo se stěží prodíralo
všudypřítomnou mlhou. Ve vzduchu visel pach hni-
loby a vlhké hlíny. Zvláštní, svým způsobem jí to
tady připadalo velmi známé.

Mistaya vstala a střepala ze sebe suché listí. Necítila žádný strach. Možná by měla, ale z nějakého důvodu
zůstávala klidná. Aspoň prozatím. Stalo se několik po-
divných věcí které si nedokázala vysvětlit, na druhé
straně jí však zatím také nikdo neublížil. Začala pře-
mýšlet, kde jsou asi její přátelé, stále však neměla po-
cit, že by jí hrozilo jakékoliv nebezpečí.

Nakonec si řekla, že se kolem trochu porozhlédne.
Obešla velký kruh ve snaze zjistit všechno, co se jen
zjistit dá. Našla však jen staré stromy obklopené ml-

havým tichem.

Když se vrátila tam, odkud vyšla, ocitla se tváří v tvář vysoké, vznešené ženě.

"Vítám tě, Mistayo," řekla a usmála se. Její úsměv nehřál o nic víc, než led.

"Kde to jsem?" zeptala se Mistaya a zároveň přitom přemýšlela. Já ji přece znám. Docela určitě. Ale odkud?

"Jsi v Temném Polomu," odpověděla žena a dál nehybně stála v mlhavém polosvětle. Byla celá v černém. Měla hustou, černou kšticí, v níž zářil jeden stříbrný pramen, alabastrovou pleť a... ty oči... "Vzpomínáš si na mě, nemám pravdu?" zeptala se žena a znělo to spíše jako konstatování, než jako otázka.

UKLADY ČARODĚJNIC 87

"Ano," odpověděla Mistaya a byla si v tu chvíli naprosto jistá. Jen nevěděla proč. Jak řekla ta žena, tohle byl Temný Polom a v Temném Polomu nežil nikdo jiný, než - "Ty jsi Noční Stín."

"Ano," odpověděla čarodějnice potěšena. Její oči, dříve stříbrné, náhle zrudly.

"Ty jsi ten pták, vrána," vzpomněla si dívka nečekaně. "Tam na pikniku. Dívala ses na mě."

Noční Stín se znova usmála. "Ano. A ty zas na mě, že? Máš skvělou paměť."

Mistaya se nejistě rozhlížela. "Jak jsem se tu ocitla? To tys mě sem přinesla?"

Čarodějnice přikývla. "Ano. Spala jsi, když na váš tábor zaútočili Rydallovi vojáci. Vzpomínáš si na Rydalla? To je ten muž, kterého jsi viděla u brány vašeho hradu. CC

Mistaya přikývla.

"Útok byl veden náhle a nečekaně. Jeho cílem byl tvůj únos. Kdyby tě Rydall měl ve své moci, mohl by tvého otce donutit, aby splnil jeho požadavky - vzdal se landoverského trůnu a odešel do vyhnanství. Tvoji rodiče si mysleli, že u svého dědečka vjezemí krajině budeš v bezpečí. Rydall je však mnohem nebezpečnější, než si mysleli. Nějak se musel o tvém odjezdu dozvědět. Naštěstí jsem nebyla daleko a mohla tě ochránit. Unesla jsem tě Rydallovým mužům přímo před nosem a vzala tě sem, do Temného Polomu."

Mistaya neřekla ani slovo, ale oči ji prozradily.

"Nevěříš mi?" zeptala se čarodějnice.

Dívka pevně stiskla rty, takže vypadaly jako tenká čárka. "Můj otec by si nepřál, abych tady byla," odpověděla tiše.

"Protože mi nedůvěřuje," přiznala čarodějnice a pokrčila rameny. "To je pravda. Ví však, že jsi ta-

gg TERRY BROOKS

dy a může s tou informací naložit, jakkoliv se mu zachce."

Mistaya se zamračila. "Můj otec to ví?"

"Samozřejmě. Poslala jsem mu zprávu, ale tajně, aby se to Rydall nedozvěděl. Když útok začal, mu-

sela jsem jednat rychle, ani jsem nestačila promluvit s tvými přáteli. Podle mě se jim nic nestalo, ale nemohla jsem zůstat abych se přesvědčila. Questor Thews se dokáže docela dobře ochránit sám a navíc si myslím, že když jsi zmizela, byl útok zastaven. Koneckonců, neměli důvod v něm pokračovat."

"Protože já jsem už v té chvíli byla s tebou."

"Přesně tak. To ale Rydall neví. Bude tě hledat na Ryzím Stříbře nebo v Elderew. Tam už pro tebe není bezpečno. Zato tady, v Temném Polomu, tě nikdy hledat nebude. Bude nejlepší, abys zůstala se mnou do té doby, než se věci vyřeší. Věř mi, jakmile si to tvůj otec promyslí, bude souhlasit."

Mistaya usilovně přemýšlela a šoupala přitom nohama. Nějak se jí to všechno nezdálo. "Jak toho můžeš vědět o Rydallově tolik? A proč jsi mě celou dobu sledovala?"

"Protože mám o tebe zájem, Mistayo," odvětila Noční Stín. "Vím totiž o tobě věci, které nevíš ani ty sama. Chtěla jsem ti všechno říct, ale nevěděla jsem jak. Proto jsem se zdržovala ve tvé blízkosti a čekala na příležitost. Moc dobře vím, jak o mně tvoje matka a otec smýšlejí. Nevycházeli jsem spolu vždycky nejlíp. Občas jsme spolu dokonce bojovali. Ale jedno máme společné - zájem o tebe." Na chvíli se odmlčela. "Věděla jsi, Mistayo, že jsi se narodila v Temném Polomu?"

Mistaya se zamračila. "Opravdu?"

"S tím se ti matka zřejmě nesvěřila." Noční Stín udělala několik kroků stranou a nepřítomně se za-

UKLADY ČARODĚJNIC 69

hleděla mezi stromy. "Řekla ti, že v sobě máš magickou sílu?"

Mistaya otevřela ústa a vjejích smaragdově zelených očích zaplály ohníčky zájmu. "Opravdu? Umím čarovat?"

"Samozřejmě, každá čarodějnice umí čarovat."

Noční Stín opět pohlédla stranou a oči se jí rudě zatřpytily. "Jsi čarodějnice, to přece víš?"

Dívka se zhluboka nadechla a teprve pak se odhodlala k odpovědi. "Ne, to jsem nevěděla. Nelžeš mi?"

Noční Stín neodpověděla. Místo toho vztáhla ruku, udělala prsty drobné gesto a objevil se stůl a dvě židle. Stůl byl pokryt červeným ubrusem a prohýbal se pod tíhou ovoce, oříšků, sýrů, chleba ajablečného moštu. "Posaď se," poručila dívce. "Nejdříve něco pojíme a pak si můžeme promluvit."

Mistaya chvíli váhala, ale pak hlad zvítězil nad zdráhavostí. Posadila se na židli naproti čarodějnici a opatrně ochumala několik oříšků a pár plátků sýra. Obojí bylo výborné a tak se pustila i do ostamích lahůdek a všechno zapila pohárkem jablečného moštu. Noční Stín jen zamyšleně ukusovala z krajíčku chleba.

"Něco ti povím, Mistayo," promluvila po chvíli. "Vzala jsem tě sem, neboť jsem tě chtěla poznat a náhodou se naskytla příležitost, která se nejspíš hned tak nebude opakovat. Kdybych čekala, až ke mně přijdeš sama nebo až tě za mnou pošlou tvoji rodiče - a to bych ještě musela být tak drzá, abych je o to požádala, neboť sami by s takovou nabídkou

nikdy nepřišli - nejspíš bychom se nikdy nesetkaly. Já si nestěžuju. Takhle to prostě je. V mnoha končinách této země nemám nejlepší pověst. Docela určitě jsi o čem slyšela spoustu špatného."

O TERRY BROOKS

Mistaya vzhledla od stolu a v jejích zelených očích se objevil výraz znepokojení. V čarodějčině hlase ani ve výrazu jejího obličeje však nebylo ani památky po nějaké hrozbě.

"

"Nemusíš se mě bát, ujistila ji Noční Stín. "Vzala jsem tě sem, abys byla v bezpečí, nechci ti ublížit. Můžeš odejít kdykoliv si budeš přát. Ráda bych však, abys mě nejdřív vyslechla. Souhlasíš?"

Mistaya si strčila do pusy hrst oříšků, chvíli přemýšlela a pak přikývla.

"Dobře. Jsi velmi vnímavá. Tedy poslouchej. Rydall je cizinec, který si činí nároky na landoverský trůn, dobyvatel, jenž by si tuto zemi rád podrobil. Ať už byly mezi mnou a tvým otcem jakékoliv nesrovnalosti, na jednom se shodneme. Landover nesmí upadnout do Rydallových rukou. Jsem čarodějnice, Mistayo ajako taková mám znalosti, o kterých se jiným ani nesnilo. Dovím se o všem jako první a dokážu pochopit podstatu věcí. Věděla jsem o Rydallovi ihned poté, co v doprovodu svého společníka, čaroděje, jak jsem později zjistila, prošel magickými mlhami. Ten čaroděj je velmi mocný, jeho síla je srovnatelná s mou. Jakmile jsem se o něm dozvěděla, sledovala jsem ho až k branám vašeho hradu. Slyšela jsem jejich požadavky. Tušila jsem, co udělají a tak když se tě pokusili zmocnit, byla jsem připravena."

Znova se zamyšleně zahleděla mezi stromy. "Měla jsem však ještě jiný důvod, abych zasáhla. Chtěla jsem tě přivést sem. Přála jsem si, abys se mnou v Temném Polomu strávila nějaký čas. V okamžiku, kdy začal útok jsem cítila, že taková příležitost se mi už víckrát nenaskýme a tak jsem se jí chopila. Víš, je velmi důležité, abys se dozvěděla pravdu o sobě. Důležité nejen pro tebe, ale i pro mě."

UKLADY ČARODĚJNIC 91

"Pro tebe?" Mistaya se zatvářila pochybovačně.

"Ano, Mistayo." Čarodějnice si nepřítomně hladila hřbet své štíhlé ruky. Vypadalo to, jako když se k sobě lisají dvě bílé myšky. "Jsem čarodějnice z Temného Polomu, jediná čarodějnice v Landoveru. Čekala jsem velmi dlouho, než se objeví další. Chci se podělit o své znalosti. Toužím si promluvit s někým, kdo miluje magii stejně vášnivě, jako já. A tím někým jsi právě ty, Mistayo."

Dívka přestala jíst a ohromeně se na čarodějnici podívala. "Myslela jsem si, že by ve mně mohla být magická síla," řekla tiše a v duchu přitom myslela na slova Matky země. "Občas jako bych ji cítila uvnitř, ale nebyl jsem si jista."

"Nejsi školená v jejím používání, nedokážeš ji vy-

volat a kromě toho - celou dobu ti tvé schopnosti tajili. Ale je v tobě, patří ti," řekla Noční Stín. "Patří ti od narození.

"Ale proč mi to nikdo neřekl?" Mistaya ještě stále nebyla přesvědčená, v duchu však již začala zvažovat různé možnosti. "Proč mi moji rodiče a dokonce i Questor Thews neustále říkali, že magie - jakákoliv magie - je velmi nebezpečná? Copak mi všichni úmyslně lhali?"

Noční Stín zavrtěla hlavou. "Samozřejmě že ne. Něco takového by nikdy neudělali. Jen se tě snažili ochránit před tím, na co jsi ještě nebyla připravená. V pravý čas by ses od nich všechno dozvěděla. Podle mě se však v jedné věci zmýlili. Tajili ti pravdu příliš dlouho. Teď však existuje ještě jiný důvod, abys odhalila svůj skrytý talent. Příchod Rydalla z Marnhullu a nebezpečí, které nyní hrozí tvému otci."

„Jaké nebezpečí?" zeptala se Mistaya. "Pověz."
Noční Stín však jen zakroutila hlavou a pozvedla

92 TERRY BROOKS

svou štíhlou ruku. "Trpělivost. Dovol mi, abych ti všechno vypověděta popořadě. Až skončím, můžeš se sama rozhodnout a vyvodit závěry."

Znova povstala a Mistaya se zvedla s ní. Čarodějnice udělala nenápadný pohyb a stůl i s jídlem a pitím zmizel. Mýtina, na které stáli, byla opět prázdná. Noční Stín se usmála. Stejný chladný úsměv jako předtím. Tentokrát však dívence připadal daleko přijatelnější a mnohem víc uklidňující. Uvědomila si, že se usmívá také.

"

Budeme přítelkyně, ty ajá," řekla čarodějnice a pozvedla levé obočí směrem k stříbrnému pramenu vlasů spadajícímu jí do čela. "Budeme si navzájem svěřovat svá tajemství. Pojď se mnou."

Vydala se přes mýtinu mezi stromy a ani se cestou neohlédla. Mistaya ji následovala. Byla zvědavá a nedočkavá, toužila se dozvědět víc. O okolnostech, za nichž se do Temného Polomu, teď už nepřemítala. Na rodiče, Abernathyho nebo Questora si ani nevzpomněla. Neměla v hlavě nic, než magickou sílu, kterou odjakživa cítila ve svém nitru a po které nevýslovně prahla. Ve slovech té vysoké, černovlasé, štíhlé ženy byl jasný příslib. Konečně nastal čas, kdyjí budou všechna tajemství odhalena.

Vzdálenost, kterou urazily, nebyla dlouhá. Zastavily se mezi stromy. Mlha tady byla hustá a světlo pronikající shůry mámě a kalné. Noční Stín se na dívku zahleděla.

"

Není tak snadné tě vystrašit, vid', Mistayo?" zeptala se. Mistaya rozhodně zavrtěla hlavou. "Já se

nebojím ničeho," řekla statečně a skoro to tak i myslela.

Čarodějnice přikývla. Její oči byly opět stříbřité a klidné. "Přivedla jsem tě do Temného Polomu, protože jsi čarodějnice," opakovala znova důrazně.

UKLADY ČARODĚJNIC 93

"Tak jako já. Narodila jsi se v Temném Polomu, z půdy, která je prodechnuta mou magií. Zdědila jsi krev nadpřirozených. Byla jsi přivedena do světa, v němž jen silní a sebejistí jsou obdařeni mocí. Tohle všechno z tebe činí rébus, který tvoji rodiče nikdy nedokázali rozluštit.

Rébus. Znáš to slovo?"

Mistaya přikývla. "Záhada."

"Ano, záhada. V celém Landoveru není nikdo takový, jako jsi ty. Máš schopnosti, o jakých se druhým ani nesnilo. Tvá magická síla je tak mocná, že jen já jsem dokázala odhadnout její skutečný potenciál. Mohu tě naučit, jak tuto sílu ovládat a užívat. Tohle nedokáže nikdo jiný. Ani Questor Thews, ani tvoji rodiče, neboť žádný z nich není tím, čím jsme my - čarodějnice a tedy nikdo z nich ti nemůže dát to, co doopravdy potřebuješ. Ano, používání magie je velmi nebezpečné. To není žádné tajemství. Toto nebezpečí však vyplývá z neznalosti magické síly a neschopnosti ji ovládat, rozumíš?"

Mistaya horlivě přikývla, slova čarodějnice skrývala příslib, který ji přímo nadchnul.

"Dobře. Tak se podívej." Noční Stín se sklonila a utrhla stvol, na němž byla nerozvitá poupata. Podržela rostlinu před Mistayou. Pak zvedla prsty a jemně polaskala špičku jednoho z pupenců. Pupenec se zachvěl, pukl a rozvinul se do karmínového květu. "Vidíš? Magie tuhle květinu přivedla k životu. A teď to zkus ty." Podala dívence snítku s nerozvitými poupaty. Mistaya ji váhavě uchopila a držela před sebou tak opatrně, jako by byla ze skla. "Soustřed' se na poupě," řekla čarodějnice z Temného Polomu. Vzpomeň si, jaké to bylo, když rozkvetlo a najdi ten pocit hluboko ve svém nitru, tam, kde se rodí naše sny a představy. Soustřed' se na

94 TERRY BROOKS

představu květu jímž se stane a pak se ho jemně dotkni.

Mistaya udělala, jak jí čarodějnice radila. Veškerou svou duchovní energii soustředila a obraz rozvíjejícího se květu. Vztáhla prst a opatrně, váhavě pohladila jednu z poupat.

Zachvělo se a zpola se otevřelo.

Velmi dobře, Mistayo " pochovala ji čarodějnice, vzala jí stvol z ruky a odhodila ho stranou.

"Bylo to těžké

"

Dívka rychle zavrtěla hlavou. V ústech měla sucho a srdce jí tlouklo. Opravdu umí čarovat. Vždyť cítila, jak se poupě zachvělo, když se ho dotkla. Bylo tady však něco víc. Kdesi hluboko uvnitř se v ní rozvlnilo cosi hladkého a hebkého, lísal se

to k ní jako kočka a probouzelo v ní touhu po dalších kouzlech.

Noční Stín ji jemně pohladila po ruce. Mistaye to připadlo důvěrně známé a tudíž uklidňující. "Vyzkoušej tohle," řekly čarodějnice.

Shýbla se a zvedla ze země černě a oranžově proužkovanou housenku. Na dlaní se jí schoulila do klubíčka, o chvíli později se opět rozmotala a pokoušela se dostat do bezpečí. Čarodějnice se housenky zlehka dotkla a živočich se okamžitě proměnil ve zlato.

"Zkus ji proměnit zpátky," nařídila a držela otevřenou dlaň s housenkou před dívčinými očima. "Soustřed' se. Vybav si ve své mysli, čeho chceš dosáhnout. Pak sáhni hluboko do svého nitra a najdi tam pocit, že to, po čem toužíš, se právě uskutečňuje."

Mistaya si navlhčila rty a pak je pevně stiskla k sobě. Soustředila se na housenku tak silně, jak to jen bylo možné. Představovala si, jak se neživý kov

UKLADY ČARODĚJNIC 95

opět mění v organickou hmotu. Vytvořila ten obraz v mysli a pak jej pocítila ve svém srdci. Natáhla ruku a dotkla se housenky.

Ta nabyla svého původního oranžovočerného zabarvení a začala se plazit pryč.

"Dokázala jsem to!" vydechla dívka ohromeně.

"Viděla jsi? Dokázala jsem to! Udělala jsem kouzlo. V tu chvíli zapomněla na všechno: rodiče, přátele, pochybnosti i otázky. Noční Stín smetla housenku na zem a sklonila se k dívce. Její oči byl řezavé jako sklo.

"Teď již víš, Mistayo. Spatřilasi pravdu. Ta malá trocha magie, kterou jsme právě zkusily, však nebyla ničím víc, než pouhou hrou. Ty dokážeš mnohem víc. Musíš mě však poslouchat a pečlivě splnit všechna cvičení, která ti zadám. Mají-li být tvé schopnosti plně rozvinuty, bude zapotřebí velké píle. Jsi k tomu ochotna?"

Mistaya horlivě přikývla. Její blondaté kadeře zazářily v lesním šeru, oči jí svítily jako kočce v temné jeskyni. "Ano, jsem. Ale..." Náhle se zarazila, neboť si vzpomněla, za jakých okolností se v Temném Polomu ocitla. "Můj otec..."

"Tvůj otec ví, kde jsi a kdyby měl pocit, že bys tady neměla zůstat, přišel by si pro tebe," odpověděla rychle Noční Stín. "Teď se musíš rozhodnout sama za sebe, zda tady chceš zůstat. Volba je jen na tobě. Než však řekneš poslední slovo, ráda bych ti něco prozradila. Jak jsem už řekla, přivedla jsem tě sem nejen proto, abych ti odhalila tvé magické schopnosti. Byl tady ještě jiný důvod. Vzpomínáš?" Čarodějnice se odmlčela a čekala. Mistaya váhavě přikývla. "Ano. Slíbila jsi, že se všechno dozvím " později."

96 TERRY BROOKS

Noční Stín se usmála. "Přihořívá. Měla ses všechno dozvědět popořadě. Tak tedy poslouchej. Po tvém odjezdu se Rydall z Marnhullu objevil před

hradbami Ryzího Stříbra znova. Vyhrožoval tvému otci, že použije mocnou magii a zničí ho. Questor Thews se jistě pokusí svého krále chránit, jeho schopnosti ale na takový úkol nestačí. Rydallův čaroděj je mnohem mocnější."

Zvedla jeden ze svých štíhlých prstů a dotkla se špičky divenčina nosu. Vypadalo to jako polibek hada. "Ale ty, Mistayo, máš v sobě skrytý potenciál, magickou sílu dostatečně velkou, abys dokázala Rydalla a jeho čaroděje porazit. Já tu sílu v tobě cítím Mistayo a proto se mi zdálo správné, abych tě přivedla sem a připravila tě na tvůj osud. Jsi dcerou krále a můžeš se stát mocnou čarodějnici. Dědictví tvé krve dá tvému životu směr."

Mistaya na čarodějnici zírala s otevřenými ústy. "Já mohu zachránit svého otce? Moje magie je tak silná?

"Je tak silná, jak si jen umíš představit." Čarodějnice se zarazila, pak se pokusila o úsměv, ale bylo znát, že zneklidněla. "Matka země ti to neřekla?"

"Ano. . ." Mistaya zaváhala, protože si uvědomila, že by osobě, kterou zná tak krátce, neměla prozra-

;
zovat úplně všechno. Vždyť schůzka s Matkou zemí měla být tajná. "Zmínila se o mém dědictví, ale podle ní bych měla magickou sílu, která ve mně dřímá

;
i, ,
odhalit sama, nebo počkat na chvíli, kdy mi o ní řeknou rodiče."

Náhle si vzpomněla na Nehvízdku. Kde jen může to blaťátko být? Zůstalo snad na té mytině, kde byli přepadeni, zatímco ji čarodějnice odnesla sem, do Temného Polomu? Už už se chtěla zeptat, ale cosi ji opět přinutilo držet jazyk za zuby. Když čarodějnice

UKLADY ČARODĚJNIC

mluvila o ostatních, o Nehvízdkovi se nezmínila. Nejspíš o něm vůbec neví.

"Matka země je tvou přítelkyní, stejně jako byla přítelkyní tvé matky," pokračovala Noční Stín. "Řekla bych dokonce, že dobrou přítelkyní, je to tak?" Mistaya přikývla. "Zavolala tě k sobě, než na vás zaútočili, pozorovala jsem tě. Varovala tě před tím útokem?"

"Ne," odpověděla Mistaya. Ale proč neví i tohle, podivila se.

"Copak ti tedy chtěla?" zeptala se čarodějnice měkce. "Pověz mi to."

Mistaya se otřásla. Nedokázala to potlačit, byl to reflex. Navenek byla klidná, uvnitř pocítila chlad. Dělo se tu něco, čemu nerozuměla. Vzmohla se na malý úsměv. "Řekla mi, že mě čeká nějaké nebezpečí a já musím být hodně opatrná."

Čarodějnice se jí zhluboka zadívala do očí a dívka zamrzl úsměv na rtech. Ona mi nevěří, napadlo ji a podivila se, proč to má pro čarodějnici takový význam a proč vypadá tak vyděšeně.

Noční Stín konečně sklopila oči a vstala. Své štíhlé, bílé ruce položila na útlá divenčina ramena. "Chceš zůstat se mnou v Temném Polomu, Mistayo? Chceš se učit čarovat?"

Dotek holčičku uklidnil, slova jí dodala odvahu a tak na své pochybnosti rychle zapomněla. "Jak

dlouho tady zůstanu?" zeptala se váhavě.

"Jak dlouho budeš chtít. Můžeš kdykoliv odejít, ale pamatuj," řekla čarodějnice a opět se k ní sklonila. "Jakmile jednou odejdeš domů, bude to navždy. Začneš-li se studiem, musíš ho buď dokončit, nebo se cesty k vědění nadobro vzdát."

"A co když si pro mě přijde můj otec?"

"Pak si s ním promluvíš a jistě se nějak dohod-

gg TERRY BROOKS

neme. Musíš však pochopit jedno. Magie je křehká loďka. Může tě donést daleko, ale také se roztržít na prvních peřejích. Je-li jednou probuzena k životu, nesmí být ponechána bez dozoru. Zadá-li ti tedy nějaké cvičení musíš na něm pracovat tak dlouho, dokud ho nedokončíš. Dokážeš to?"

Mistaya si vzpomněla na rozkvetlé poupě a ožvlou housenku. Vybavila si tu chvíli, kdy se magická síla zachvěla někde hluboko v jejím nitru, hebká a sametová. Ve srovnání s tímhle její pochybnosti tály jako sníh na slunci.

p p

"Ano, od ověděla evně.

"Chceš tedy zůstat?"

Mistaya přikývla, rozhodně a horlivě, jak to činívají děti. "Chci.

"

Noční Stín se na ni blahosklonně usmála. "Pak tedy můžeme začít. Pojď se mnou." Otočila se a vydala se směrem k mýtině. "Teď si musíme dohodnout pravidla, Mistayo," řekla, když společně kráčely mlhou. "Musíš mě poslouchat a udělat všechno co ti nařídím. Nikdy nesmíš čarovat, pokud nebudu nablízku. Musíš používat svou magickou sílu takovým způsobem, jakým ti řeknu, i když v tu chvíli nebudeš chápat, co se tě vlastně snažím naučit. A-

"

Shlédla dolů, aby se ujistila, zda holčička dává pozor. "Nikdy nesmíš sama opustit Temný Polom." Odmlčela se aby dodala svým slovům váhu a pak dodala. "Rydall tě určitě bude hledat a já bych si nikdy neodpustila, kdybys mu padla do rukou. Dokud jsi mou žákyní, jsem za tebe zodpovědná. Nikdy nepouštěj roklinu. Rozumějísi?"

Mistaya přikývla. Rozuměla.

Čarodějnice se odvrátila. Ve chvíli, kdy jí nebylo vidět do tváře, se jí na rtech objevil spokojený úsměv a oči jí vítězoslavně zazářily."

UKLADY ČARODĚJNIC 99

Celý den strávily učením. Některé lekce byly pro dívku nepochopitelné, právě tak, jak ji čarodějnice varovala. Mistaya musela provádět cvičení, které postrádaly jakýkoliv zřejmý účel. Občas cítila, jak magická síla plyne z jejího nitra a pulsuje jejím tělem, jindy zas kouzlo vyžadovalo ztišení - k jeho uskutečnění stačilo jen několik malých gest a ti- chých slov.

Na konci dne byla Mistaya plná rozporuplných po-

citů. Na jednu stranu cítila jak se magická síla, jenž až doposud ležela pohrbená v hlubinách jejího nitra, probouzí k životu. Holčička měla pocit, jako kdyby to byl jakýsi proměnlivý, podivný tvor, jehož se snaží vylákat z doupěte, kde až doposud spokojeně přebýval. Na druhou stranu se tato síla projevovala způsobem, který dívku mátl a znepokojoval. Noční Stín se zdála být spokojená, ale Mistaya cítila zmatek.

Tak například: pokoušely se stvořit příšeru. Mistayu její nová učitelka povzbuzovala, aby vymyslela něco vlastního. Holčička tedy vyčarovala tu nejnezranitelnější a nejstrašnější nestvůru, jakou si jen dokázala představit. Noční Stín ji pochválila - podle všeho byla s výsledkem velmi spokojena. Pak řekla, že zítra zkusí udělat další.

Příšery? Mistaya vůbec nerozuměla, k čemu tohle cvičení je. Na druhou stranu - před tímhle ji přece čarodějnice varovala.

Zabalila se tedy do přikrývek a schoulila se k ohni, který jí čarodějnice dovolila zapálit - Noční Stín sama zjevně nic takového nepotřebovala - oči upírala do tmy a přemýšlela, zda se rozhodla správně. Objevování magické síly bylo úžasné dobrodružství. Mistaya však cítila, že dělá věci, které by se jejím rodičům nejspíš nelíbily. Opravdu její otec

100 TERRY BROOKS

souhlasil, aby tady zůstala? Určitě ano, jinak by pro ni přišel. Ale co když mu Noční Stín neřekla všechno? A co když se otec dozví, co tady dělají a bude chtít, aby přestaly? Na tyto otázky Mistaya odpověď neznala. Jedno však bylo jisté. Tady v Temném Polomu byla před Rydallem skutečně bezpečnější, než kdekoli jinde. A kromě toho - bylo tu tolik zajímavého. Noční Stín byla úžasná a navíc ovládala tajemná učení. Ačkoliv byla vůči Mistaye v pozici učitele, od první chvíle s ní jednala jako rovný s rovným a to se holčičce moc líbilo. Takový respekt doma odjakživa postrádala.

Nakonec se rozhodla, že ještě nějakou dobu zůstane. Přinejmenším tak dlouho, aby uviděla, co se z toho všeho nakonec vyklube. Nakonec - odejít přece může vždycky - Noční Stín to řekla. Pravda, za svůj odchod zaplatí ztrátou možnosti pokračovat dál ve studiu magie...

Ano, nějakou dobu tady zůstane.

Pak si znovu vzpomněla na Nehvízdka. Matka země jí slíbila, že blatátko vždycky bude s ní. Nepotřebuje ani jídlo, ani pití, ani žádnou jinou péči. Stačilo, aby Mistaya alespoň jednou denně vyslovila jeho jméno. Pak bude vědět, že ho potřebuje a zůstane jí nablízku.

V tu chvíli se plácla dlaní přes pusu. Vždyť na to zapomněla! Ještě nevyslovila jeho jméno ani jednou.

Události dneji úplně pohltily.

Nadechla se, ale pak se zarazila. Noční Stín o blatátku neví. Co by na to asi řekla? Poslala by

I... Nehvízdka pryč? A Mistayu s ním?

Pevně stiskla rty. Nu, ať už s ní tady blatátko je nebo ne, nemělo smysl dělat si starosti, dokud nezjistí, jak se věci mají. Pak teprve bude přemýšlet, co dál.

UKLADY ČARODĚJNIC 101

„Nehvízdku," řekla tiše, téměř neslyšně.

V tu chvíli se blaťátko objevilo vedle ní a dívalo se na ni svými velkýma, oduševnělýma očima. Děvčátko to tak rozradosmilo, že k němu vztáhlo ruku, ale pak se zarazilo. Blaťátka se nesmíš nikdy dotknout varovalaji přece Matka země. Nikdy.

"Ahoj, maličký," zašeptala a usmála se na něj. Nehvízdek zamával svým podivným ocasem, až přitom bouchal o zem.

"Říkala jsi něco, Mistayo?" ozval se z temnoty jakýsi hlas. Mistaya sebou trhla, ale v tom se přímo před ní objevila čarodějnice a sklonila se k ní. "Volalajsi mě?"

Mistaya zamrkala a podívala se na Nehvízdku. Blaťátko však zmizelo kdoví kam. "Ne, ne. Musel jsem mluvit ze spaní."

„Tedy dobrou noc," řekla Noční Stín a opět zmizela.

„Dobrou noc," odpověděla holčička.

Zhluboka a úlevně vydechla a rozhlédla se kolem. Blaťátko se objevilo nedaleko, jako by se přímo zhmomilo z mlhy. Chvíli se na něj dívala a usmívala. Pak zavřela oči a usnula.

UKLADY ČARODĚJNIC 103

II Pak odněkud přišel prudký závan větru a světlo zmizelo. Barvy, zvuky, chutě, vůně - to všechno do něj udeřilo s překvapivou intenzitou. Jezemí krajina zmizela a on si byl náhle jistý, že už není ani v Landoveru. Seděl na trávníku nedaleko velké kamenné nádrže, z jejíhož středu tryskal do výše mohutný gejzír podobný zahnutému, roztřepenému chocholu. Slunce odrážející se v kapičkách vody vykouzlo několik malých útržků duhy. Na trávníku a na obrubě bazénu seděli lidé. Několik dětí se od-

VANDRT ATR vážilo slézt do mělkého bazénu a dováděly teď kolem vodotrysku, uhýbaly před vodním proudem a vzájemně se škádli. Byl horký, slunečný letní den.

I "Abemathy se napřimil a rozhlédl se kolem. Lidé byli všude, kam jen se podíval. Vypadalo to, jako kdyby se tady konala nějaká slavnost. Nedaleko, jen pár kroků za pěšinou předváděla své kousky dvojice mimů, kolem se procházel na chůdách klaun. O kus dál si nějaký malý chlapec nechával barvami pomalovat tvář.

Kolem pěšin stály nekonečné řady stánků. Aber tu chvíli, kdy je pohltil čarodějčin oheň, nathy natáhl krk, aby si prohlédl pulty těch nej- Landover zmizel a čas se zastavil. Aberna- bližších. Prodávaly se tu řemeslnické výrobky thyho obkloplo mléčné světlo a ztratil Ques- a umělecke předměty ako skleněné hranoly, věci lí .

tora z očí. Písař plul, vznášel se v tom podivném vyřezané ze dřeva, kovové sošky a nerůznější oble- světla, které zároveň tlumilo všechny zvuky. Pomalu čení. Na protější straně pak stály vozíky a stánky se mu do duše vkradala akasi tupa prázdnost, než s idlem a pitím. Knklava písmena na ednom z mch pohltila všechny pocity a myšlenky. Netušil, co se zvala na "gáblík" a "panáka". Abernathymu ta slova s ním děje. Předpokládal, že nejspíš umřel a tohle je nic neříkala. smrt, ale nebyl si jistý. Pokoušel se pohnout ale ne- Přesto však dokázal nápisy číst. Musí

tedy být šlo to. Pokoušel se zrakem roniknout skrz, tu září- v Landoveru, protože cizí nápisy by nepřečetl. i ...,.. p ?

vou stěnu, ale mamě. Ztěží byl vůbec schopen zfor- Jeho první myšlenka byla "Kde to jsem movat myšlenku. Vlasně si ani nebyl jist, zda vůbec A druhá "Jak to, že nejsem mrtvý?" dýchá. Spatřil muže s dlouhými, černými, zcuchanými

lo4 TERRY BROOKS

vlasý a plnovousem nabarveným na červeno stojí- ciho vedle ženy, která měla vlasy spletené do tenkých copánků zakončených malými rolničkami. Oba nosili zlaté náušnice, hrubé zlaté řetězy. a na tvářích měli namalován stejný obrázek růže rámované sr- díčkem. Nevěřicně na Abernathyho zírali.

"Hej člověče, to bylo úžasné!" prohlásil znale muž. "Jak jste to udělal?"

Abernathy neměl tušení, o čem to mluví. Rozuměl jim však a to ho mátló trávě tak jako ty nápisy. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Ze všech stran se ozývala hudba, výkřiky a smích. Stezky vedly kolem velkých kamenných budov a pavilónů plných lidí. Stavby mu připadaly povědomé - a zároveň cizí. Nedokázal ani rozeznat co je to za hudbu. Ze všech stran zněly nejrůznější styly a mísily se v nelibozvučnou kakofonii. Jedna skupina muzikantů seděla na pódiu hned vedle vodní nádrže. Hráli jakousi nevázanou melodii, tak hlasitou, až se zdálo, že se chvěje okolní vzduch. Všude, kam jen Abernathy dohlédl, vlály standarty, prapory a stuhy, lidé zpívali a tančili. Celé okolí bylo v pohybu.

"Hej, ale to přece není konec představení, že ne?" ozval se znovu muž s rudým vousem.

"No tak, předved'te ještě něco!" naléhala jeho společníce.

Abernathy se usmál a pokrčil rameny. Nepřál si nic jiného, než aby ti dva šli pryč. Ničemu nerozuměl. Podle všeho měl být mrtvý, ale nebyl. Co se s ním tedy stalo? Zkusmo se prohmatal, ale žádné zranění nenašel. Dvě ruce, dvě nohy, tělo, prsty na ruce i na nohou. Všechno se zdálo být na svém místě. Rukou si prohrábnul vlasy a shrnul je z čela p

ak si prstem popošoupl brýle na nose.

Rozhodl se obrátit svou pozornost jiným směrem.

UKLADY ČARODĚJNIC 105

Otočil se a ocitl se tváří v tvář Questoru Thewsovi. Čaroděj na něj nevěřicně hleděl. Nezasvěcený by dokonce mohl získat pocit, že čaroděj vidí dvorního písaře poprvé v životě.

"Questore Thewsi, jsi v pořádku?" zeptal se Abernathy ustaraně. "Kam jsme se to dostali?"

Questor otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku.

Abernathyho popadla zlost. "Čaroději, co to vyvádíš? Copak tě Noční Stín zbavila řeči? A přestaň na mě tak zírat!"

Jeho přítel však jen pozvedl svou vyzáblou paži, jako kdyby chtěl zahnat ducha. "Abernathy?" zašeptal a v hlase mu zněl údiv.

„Samozřejmě. Kdo jiný?“ odsekl písař. Teprve teď si uvědomil, že s jeho starým přítelem se děje něco opravdu vážného. Měl podivný výraz v očích,

třásl se mu hlas a málem ho nepoznal. Nejspíš šok. "Questore Thewsi, nechceš si na chvíli lehnout?" otázal se jemně. "Mám ti donést sklenici vody nebo piva?"

Čaroděj na něj ještě chvíli upřeně hleděl a pak zprudka zavrtěl hlavou. "Ne, to není... já jsem... ale ty..." Zmateně zmlknul. "Abernathy, co se to s tebou stalo?"

Ted, se pro změnu nechápavě zatvářil Abernathy. Co se s ním stalo? Znovu se celý prohlédl. Tělo, ruce, nohy, uniforma dvorního písaře, všechno jako jindy. Zmateně potřásl hlavou. "O čem to mluvíš?" zakřičel, protože hudba hrála čím dál tím hlasitěji.

Na tváři vyzáblého, bělovousého čaroděje se vystřídal několik neuvěřitelných šklebů. "Ty... ty jsi... byl proměněn zpátky!" vykřikl nakonec. "Jen se na sebe podívej! Ty už nejsi pes!"

Nejsem pe.s.... Abernathy se začal smát, ale pak se zarazil, neboť si vzpomněl. To je pravda - vždyť

I,,,I;,,

ioó TERRY BROOKS

byl pes. Hladkosrstý teriér. Do téhle podoby ho proměnil právě Questor Thews, když ho chtěl ochránit před hněvem Michela Ard Rhi, syna starého Krále. Bohužel čaroději se nikdy nepodařilo vzít zakletí zpět a tak dvomi písař od té doby žil v psím těle.

Jako pes.

Abernathy si až teď s úžasem uvědomil, že je opět člověkem.

Ach ne!" zašeptal téměř neslyšně. "To nemůže být pravda! To přece. . . "

Znova sklonil hlavu a bleskově prohlédl své tělo. Ano, měl ruce a nohy a na nich prsty! A měl také opět své lidské tělo! Začal se divoce oplácávat, rukou zajel pod oblečení. Žádný kožich, ale lidská kůže! Začal plakat a slzy mu stékaly po tvářích. Horečně začal hledat něco lesklého. Nakonec uchopil jeden ze stříbmých knoflíků zdobících jeho tuniku. Podíval se do něj a zatajil se mu dech.

Spatřil lidskou tvář, svou tvář, kterou neviděl už víc než třicet let.

To jsem já!" zašeptal a ztěžka polknul. "Podívej, Questore Thewsi, to jsem skutečně já! Po tolika letech!"

Ted už plakal a smál se zároveň, vypadalo to, že se každou chvíli zhroutí. Čaroděj se k němu natáhnul a položil mu ruce na ramena. "Můj starý příteli," prohlásil dojatě a i jemu v tu chvíli vstoupily slzy do očí. , Jsi stejný, jako dřív!"

P

ak se v náhlém návalu radosti začali objímat a poplácávat po zádech. Oba je přemohly city a oni nebyli schopni slova.

Mezitím se kolem nich shromáždil hlouček lidí, kteří je poněkud nejistě pozorovali. Skupinka diváků už byla docela velká, přilákal je zájem dvojice, která

UKLADY ČARODĚJNIC 10j

si Abemathyho všimla jako první a taky poněkud kňklavé písařovo a čarodějovo oblečení. Byli zřejmě přesvědčeni, že se tady hraje nějaký divadelní kus. Je to docela dobré, říkali si, jen se to na tuhle slavnost poněkud nehodí.

Ozval se zdvořilý potlesk.

Questor Thews dál visel na Abemathym, jako by to byl jediný způsob, jak ho ochránit před opětovnou proměnou v psa. Cítil teplé sluneční paprsky, cítil vůni jídla, slyšel hudbu a všechno mu připadalo ne-skutečně skvělé a krásné. Kdybych se znova narodil, pomyslel si, nejspíš bych se cítil právě takhle!

Co se to s námi stalo?" vypravil ze sebe konečně a pokusil se vymanit z objetí svého přítele. "Co mě změnilo?"

Čaroděj ho neochotně pustil a pak jen zavrtěl hlavou. Vlasy mu přitom trčely na všechny strany-následek nadšeného objímání a tančení. "Nemám tušení," přiznal užasle. "Vůbec ničemu nerozumím. Myslel jsem, že je po nás!"

Z hloučku diváků se opět ozval potlesk. Teprve teď si Abemathy uvědomil jejich přítomnost. Zvědavci je obklopili ze všech stran. Když zjistil, že jsou středem pozornosti tolika lidí, vyděsil se. "Questore, udělej něco," zašeptal přidušeně.

Čaroděj se překvapeně rozhlédl, ale nějak se mu podařilo zachovat chladnou hlavu. "Zdravíčko!" oslovil lidi kolem. "Může mi prosím někdo říct, kde to jsme?"

Z davu se ozval smích.

Na Vandrtýjátru," odpověděl jim vysoký, hubený chlapec.

"Vandrtýjátru?" opakoval Questor Thews pochybovačně.

„Jasně. Vždyť víte, pouliční festival umění," za-

106 TERRY BROOKS

smál se kluk. Ať už tohle byla jakákoliv hra, zřejmě se mu líbila.

"

"Ale ne, chce vědět, v jakém jsou městě, ozval se hromotluk stojící hned vedle. Zřejmě se taky dobře bavil. "Jste v Seattlu, ve státu Washington, kamarádi."

"Spojené státy americké," dodal někdo.

Ozvalo se ještě několik dalších názvů. Obecnostvo si z jejich otázky zřejmě vyvodilo, že jde o představení s aktivní účastní publika. Všichni vy-
padali docela nadšeně a dav se utěšeně rozrůstal.

"Q" y .1

uestore zas čel Abernathy. "Uvědomu eš si kde to jsme? Tohle je svět, z něhož pochází Jeho Výsost! Něco nás přeneslo přes magické mlhy!"

Čaroději spadla čelist. "Ale jak by se něco takového mohlo stát? Vždyť nás Noční Stín chtěla zničit! Co děláme tady?"

Řekněte Scottymu, ať vás stáhne paprskem zpát-" zakřičel kdosi.

Oni jsou ze Star Treku?" zeptal se někdo s nadějí

v hlase.

Ozval se smích a další potlesk. Hudebníci na pódiu přestali na chvíli hrát a zdálo se, že pozornost všech přítomných je soustředěna právě na Abernathyho s Questorem. Teprve teď si Abernathy uvědomil skutečnou příčinu této popularity. Způsobilo to jejich neočekávané objevení, které muselo vypadat, jako by se jakýmsi kouzlem zhmotnili přímo ve vzduchu. A ono to doopravdy kouzlo bylo, což samozřejmě nikdo z přítomných nemohl tušit. Na Zemi, ve starém světě Bena Holidaye, se magie nepoužívala. Většina lidí na ni ani nevěřila. Jejich diváci je považovali za účinkující, stejně jako mimy a klauna na chůdách.

"Musíme se z toho nějak dostat!" zašeptal Aber-

UKLADY ČARODĚJNIC 109

nathy nenápadně koutkem úst. "Tihle lidé nás mají za herce!"

Rychle se postavil na nohy a nezapomněl si přitom opět prohlédnout své lidské, jako by zázrakem znovuzískané tělo. Hlas se mu zadrhl. "Musíme si o tom . . . všem promluvit, Questore! Ale sami!"

Čaroděj souhlasně přkývnul a začal se zvedat. Oba byli oděni podle landoverské módy, na místní poměry značně nápadně. Nebylo divu, že je lidé začali považovat za herce. Questor se po bleskovém zvážerll situace rozhodl raději pokračoval ve hře, než se snažit něco vysvětlovat. Cítil se zmatený právě tak, jako jeho přítel a toužil po rozhovoru na klidném místě, kde by si mohli všechno promyslet a ujasnit.

"Ehm! Dámy a pánové! Prosím, věnujte mi pozornost!" oslovil shromážděné svým nejautoritativnějším tónem a pozvedl přitom obě paže, aby získal jejich plnou pozornost. Okamžitě ztichli. "Můj kolega ajá nyní potřebujeme trochu času na přípravu dalšího vystoupení. Prosím, užívejte si festivalu a bavte se dobře. Uvidíme se opět asi tak za hodinu. A nebo taky vůbec," zamumlal podnosem. "Děkuji vám za vaši přízeň."

Spustil paže a otočil se. Dav se ani nepohnul. Ještě nebyli k odchodu připraveni a někteří z nich si dokonce mysleli, že i toto je jen součástí výstupu a tudíž by naopak měli zůstat. Dva cizinci z jiného světa, kteří se záhadně zjevili uprostřed trávníku - jak vzrušující! Co se asi bude dít dál? Okouzlení diváci nechtěli propást pokračování příběhu. Lidé začali přešlapovat, ale nikdo neodcházel.

"Nefunguje to," zabědoval Abernathy. Byl podrážděný a zmatený - během krátké doby se stalo tolik převratných věcí a on nevěděl, co si počít. "Zatraceně, čaroději, dostaň nás odsud!"

110 TERRY BROOKS

Questor Thews si povzdechl. Netušil, jak by to měl udělat, ale v tváři se mu objevil. odhodlaný výraz. Chytil Abernathyho pod paži a kráčet přímo doprostřed davu. "Promiňte, děkuji, ano, jste velmi laskav, děkuji, promiňte prosím." Lidé byli trochu zklamaní, ale zdvořile ustupovali. Čaroděj s písařem

vyvázli bez větších problémů. Namířili si to přes trávník směrem k shluku několika budov, před nimiž stály stánky s jídlem.

"

Kam to jdeme?" zeptal se Abemathy a ani se neodvažoval ohlédnout přes rameno, neboť měl strach, že je lidé budou následovat.

"Rovnou za nosem," odpověděl Questor s pokrčením ramen. "Stejně se tady nevyznáme."

"

Vybrali si jednu z pěšin, prošli kolem muže, který kreslil obrázky na obličej, žongléra, několika vozíků s hot-dogy a zastavili se na malém, travnatém plácku, jemuž vévodila ohromná skříň ze skla a kovu vyluzující divoké zvuky.

"Co je to za kravál" zavrčel Questor a znechuceně zatřepal hlavou.

"Rock and roll," odpověděl Abemathy poněkud nepřítomně. "Tuhle muziku jsem slyšel, už když jsem tu byl posledně." V mysli se mu začaly vynořovat myšlenky, ale on je odstrčil stranou. Uchopil Questora za rukáv a obrátil ho tak, aby viděl čaroději do tváře. "Poslyš, co se to tu vlastně děje? Jen se na mě podívej! Nevím, jestli se mám smát nebo plakat Vždyť je ze mě zase člověk! Jak se to mohlo stát? Tohle určitě Noční Stín neměla v úmyslu! Vždyť se nás okoušela zabít! Jak to, že z nás ne-

p

jsou nebožtíci! Jak jsme se ocitli tady?"

Questor stiskl rty až mu zběly a rychle zamrkal.

"No, buď se jí kouzlo vymklo z ruky, nebo zasáhla magie někoho jiného. Já bych spíš řekl to druhé."

UKLADY ČARODĚJNIC 111

Čaroděj se třesoucí rukou dotkl Abemathyho tváře.

"

Svatá dobroto! Všiml sis, že za celá ta léta strávená v psí podobě jsi ani trochu nezestárnul?"

"To není možné!" vyhrkl nevěřičně Abemathy.

"Ani den? Ale ne! Vždyť jsem přece musel zestárnout! Proč jsem nezestárnul? V tom musí být něčí magická síla, nemyslíš? Možná právě ta, která zasáhla, aby nás zachránila. Nejen že jsem se proměnil opět v člověka, ale dokonce jsem zůstal stejný, jaký jsem býval kdysi! Proč, Questore? Proč by to někdo dělal?"

Chvíli se na sebe mlčky dívali a ve tvářích se jim zračil zmatek, dva cizinci uprostřed světa, jemuž ani jeden z nich nerozuměl. Z nedaleké budovy k nim doléhala hudba, lidské hlasy a smích. Ale jsem zase člověkem, pomyslel si Abemathy a v duši se mu mísila radost s úzkostí. Ať se teď stane cokoliv, jsem teď tím, kým jsem byl dřív!

Questor Thews zachmuřeně potřásl hlavou. "Nezastírám, že to všechno je velmi podivné," prohlásil vážně.

"Promiňte," ozval se dívčí hlas.

Oba přátelé se jako na znamení otočili a spatřili drobnou, plavovlasou dívku s pihovatým nosem. Abemathy odhadoval, že jí může být tak šesnáct.

Na sobě měla kratšasy, modré tričko s nějakým nápisem a na nohách sandály. Vypadala poněkud rozpačitě.

"Víte, stála jsem před chvílí mezi diváky," řekla pomalu a pozorně si oba nedobrovolné herce prohlížela. A pak jsem šla za vámi protože váš hlas... Vím, bude to znít hloupě, ale... někoho mi moc připomínáte."

Zmlkla a zamyšleně nakrčila čelo. "Na tebe si vzpomínám, teď už jsem si naprosto jista. Jmenuješ se Questor Thews."

112 TERRY BROOKS

Písař a čaroděj si vyměnili rychlý pohled. "Slyšela nás, jak si povídáme," zašeptal Abernathy.

"To není pravda," zavrtěla dívka rázně hlavou a udělala krok vpřed. "Abemathy, jsi to ty? Ty už nejsi pes! To mě znátlo, ale tvůj hlas jsem poznala. Je stejný jako dřív. A taky tvoje oči. Ty si na mě nevzpomínáš? Jsem Elizabeth Marshallová." Lívka se na něj povzbudivě usmála. "Já jsem Elizabeth."

Teď ji Abernathy poznal. Elizabeth, dvanáctiletá holčička, která se ráda toulala chodbami Graum Wythe, hradu náležejícímu Michelu Ard Rhi, bývalému landoverskému princovi, synu starého Krále. Abernathy se tehdy dostal na Zem následkem dalšího z Questorových zpackaných kouzel. Zhmohl se přímo v sídle svého nejstrašnějšího nepřítele, ve vitríně s uměleckými předměty. Kdyby mu Elizabeth nezachránila život, bylo by to s ním tenkrát špamě dopadlo. Skrývala ho před Michelem jak to jen šlo a pomáhala mu ze všech sil. Nezradila ho dokonce ani tehdy, když jí samomé hrozilo nebezpečí.

"Nemyslela jsem si, že tě ještě někdy uvidím," zašeptala, jako by si stále nebyla jista, že ten mladý muž je její přítel Abemathy.

"Ani já ne," odpověděl jí.

Přistoupila k němu a rychle ho objala. "Je to tak zvláštní. Pořád tomu nemůžu uvěřit."

Neodpověděl, jen ji k sobě přivinul.

Konečně se od něj odtáhla. V očích měla slzy.

"Jen se na mě podívejte. Brečím jako malé děčko. Když jsem vás uviděla mezi těmi lidmi, řekla jsem si, že není možné, abyste to byli vy. Chci říct..."

"

Větu nedokončila a jen zavrtěla hlavou. "Abernathy, co tady vlastně děláš?"

Odpověděl ji rozpačitým pokrčením ramen.

"Vlasně ani nevím. Právě jsme nad tím přemýšleli."

UKLAD ČARODĚJNIC 113

Zatím jsme ještě ani nezjistili, jak jsme se sem vůbec dostali. Je to poněkud spletitá historie." Pozorně si dívku prohlédl. "Ty jsi ale yrost(a)."

Zasmála se. "Tak trochu. rlouho jsme se neviděli. Za pár měsíců mi bude šesmáct. Tak vás tady vítám. Vítám tě, Questore Thewsi."

"Rád tě zas vidím," odpověděl čaroděj zdvořile. Pak si rozpačitě odkašlal. "Víš, Elizabeth, jak bych to tak. . . Rád bych. . . "

"Vy nemáte kde bydlet, že?" vyhrkla dřív, než ze sebe vůbec stačil něco kloudného vypravit. "Je mi to jasné. Nejste tady dlouho a potřebujete nějaké zázemí. Jak dlouho se zdržíte?"

Questor si povzdechl. "Toje ve hvězdách."

"To je jedno, můžete bydlet u mě. Žiju pořád ve Woodinville, ale už ne na Graum Wythe. Můj otec ajá jsme si koupili domek. Není daleko. Táta se pořád stará o Graum WSthe, je správcem majetku. Teď je ale pryč a vrátí se až koncem týdne. Budeme mít dům jenom pro sebe. Bude tam s námi jen paní Ambaumová. Naše hospodyně. A tak trochu moje opatrovnice." Pak se zachichotala. "Všechno ti povyprávím. Abemathy, pořád tomu nemůžu uvěřit. Jen se na sebe podívej!"

Abernathy se začervenal a vzmohl se jen na jakési neurčité zamručení.

"Možná bychocn měli jít," navrhl Questor Thews.

"

Potřebujeme se posadit a v klidu si popovídat."

"Samozřejmě," odpověděla dívka zychle. "Jen řeknu svým kamarádům, že jdu pryč. Budeme se muset vrátit podzemkou. Doufám jen, že mám dost peněz pro nás všechny. Vy dva určitě nebudete mít ani čtvrták, co? No to vám povím, není to zvláštní, tohle setkání?"

Questor Thews jen přikývnul a nepřítomně se roz-

114

TRRY BROOKS

hlédl po okolí. Otevřeným prostranstvím mezi budovami se linula hudba, prapory a nafukovací balónky se třepotaly v teplém větříku a ve vzduchu se vznášela vůně jídla. Smích a hovor zněl ze všech stran. Prostě, Vandrtyjátr, festival umění. Seattle, Washington, Spojené státy. Starý svět Jeho výsosti. A teď Elizabeth. Zvláštní. Buď je to naprosto neuvěřitelná náhoda, nebo se za tím skrývá ještě něco jiného. Ačkoliv nahlas neřekl ani slovo, v duchu se : přiklonil k té druhé variantě.

Bude lepší si všechno dobře promyslet, než podniknou něco dalšího.

r

NÁVRAT NA GRAUM

WYTHE

Elizabeth se omluvila svým přátelům a pak provedla Abemathyho s Questorem shromážděnými davy kolem budovy, které se říkalo Centrální hala, nejrůznějších kolotočů a atrakcí ověšených ječícími dětmi a podél řady stánků s jídlem až na betonový ostrůvek, který sloužil jako zastávka

jednokolejky. Pro Questora, jenž nestrávil ve starém světě Jeho Výsosti tolik času, jako Abemathy, to bylo něco úplně nového. Po krátkém čekání přijela souprava, oni nastoupili, dveře se zavřely a vůz vyrazil směrem k vysokým věžím města. Abemathy cestou pozoroval svou tvář odrážející se v okenní tabuli. Pořád své úžasné proměně nemohl uvěřit

116 TERRY BROOKS

a kdesi v hloubi jeho duše stále dřímал strach, že se mohl znova stát psem.

Nic tomu však nenasvědčovalo. Byl opět člověkem, dokonce naprosto stejným člověkem, jalý byl, když ho Questor Thews proměnil: středně vysoký, nenápadný muž s tmavými vlasy splývajícími kolem tváře, jenž nezapřela intelektuála. Měl tmavé :

...

široce posazené oči, na nose brýle, které i teď seděly naprosto perfektně, plné rty a pevnou bradu. Vlasně. to byla docela všední tvář, ale Abemathy ji měl rád.

Když se tak na sebe díval, cítil, jako by mu z ramenou spadla obrovská tíže. Při své poslední návštěvě tohoto světa se musel chovat jako skutečný pes, byl to jediný způsob, jak se vyhnout mnoha nepříjemnostem. Tady se na kouzla nevěřilo a o mluvících psech tu nikdo nikdy neslyšel. Kdyby byl Abemathy odhalen, okamžitě by se stal kuriozitou a ne jeden chytrák by se ho snažil zneužít. Musel se tedy plížit nocí jako zloděj, hrát si na něco, čím nebyl a neustále se přitom bát odhalení. Teď se mohl p

o tomto světě procházet zcela volně protože vypadal jako ostamí. Dokonale sem zapadal. Nebo ales-

p. poň mnohem lépe, než ve své psí podobě. Koneckonců, tohle byl pořád cizí svět. Ale až se zase dostane zpátky do Landoveru...

Usmál se při pouhém pomyšlení na návrat domů.

Jaké to je?" ozvala se Elizabeth. Musela ho sledovat. "Myslím, jaké to je, být znova člověkem?"

Abemathy se začervenal, Prostě se na sebe nemůže vynadávat. Omlouvám se, ale je to tak úžasné. Nedokážu ani vyjádřit, jak moc. Je to už tak dávno, co jsem... hlas se mu zlomil. "Cítím se neskutečně šťastný."

Dívka se na něj usmála. "A víš co ti řeknu Jsi docela pohledný."

UKLADY ČARODĚJNIC 117

Otevřel úžasem pusy a v tu chvíli byl rudý jako rak.

„Vážně," trvala na svém. "Opravdujsi."

"

Cekal, že uslyší nějakou Questorovu poznámku, ale čaroděj se nepřítomně díval stranou a jejich rozhovoru vůbec nevěnoval pozornost. Zřejmě nad něčím přemýšlel. Abemathy tedy cosi nesrozumitelně zabručel a v rozpacích se zahleděl z okna. Právě projížděli kolem nějaké vysoké budovy. Sebeobdivu už bylo dost. Je čas začít rozumně uvažovat. Měli by přijít všem těm záhadným událostem na kloub. Cí

magická síla je přenesla právě na tohle místo, jeho proměnila v člověka a pak jim přivedla do cesty Elizabeth? Abemathy brzy došel ke stejnému názoru, jako Questor. Tohle nemohla být náhoda. Cítil, že se dal do pohybu jakýsi sled příčin, jemuž nerozuměl, i když by možná měl. V tuto chvíli ho však samomý fakt vlasní proměny pohltil natolik, že nedokázal myslet na nic jiného.

Znova se podíval na svůj obraz v okně a málem se rozplakal. Vždyť přece měl právo si ten nádherný okamžik užít. Cíkal tak dlouho!

Na konečné vystoupili a vydali se mezi vysoké, velkolepé paláce. Mezi nimi se ukrýval vstup do podzemí. Dolů vedly schody, které se skutečně pohybovaly! Abemathy brzy poznal, že je to stanice metra. Sjöli dolů, nasedli do nejbližšího vozu a písař začal čaroději vysvětlovat, jak tenhle dopravní prostředek funguje. Moc se netrefil, což bylo víc než pochopitelné. Většinu věcí, které o tomhle světě věděl, vyčetl z časopisů a knih. Elizabeth se smála a uvedla je oba na pravou míru. Teď, když se octli daleko od Vandrtyjátru, začal jejich oděv budit pozornost. Čarodějova šedá, záplatovaná říza s barevnými šerpami, ani Abemathyho rudý, stříbrně lemo-

116 TERRY BROOKS

vaný cestovní oblek, rozhodně nepatřily mezi oblečení vhodné na vycházku do města. Naštěstí nikdo z přítomných nebyl natolik hrubý, aby začal dělat problémy. Urazili několik zastávek, pak trať metra opustila podzemí a jim se naskytl výhled na město zalité září odpoledního slunce. Cesty byly plné aut která se pohybovala jen velmi pomalu a jejich kolony se táhly celé kilometry. Mezi přáteli se rozhostilo ticho.

Jak se daří Benovi a Vrbě?" zeptala se konečně Elizabeth a dívala se přitom na Abemathyho.

A landoverský písař se dal do vypravování. Pověděl i o Mistaye a o všem, co se v poslední době událo. Cíkal, že ho Questor napomene. Když se tak nestalo, vyprávěl dál a dál. Nezapoměl ani na to, jak byli přepadeni na cestě do jezerní země, a jak dívka, kterou měli předat do dědečkovy péče, byla s největší pravděpodobností unesena. Mluvil hodně potichu, aby ho nikdo ze spolucestujících neslyšel, nemusel si však dělat nejmenší starosti, hluk metra jim zabezpečil dokonalé soukromí. Vyličil Elizabeth jak na ně čarodějnice vrhla kouzlo a jak už si mysleli, že je s nimi konec a pak se naprosto nevy-světlitelně ocitli ve starém světě Jeho Výsosti, v Seattlu na Vandrtyjátru.

"Je to moc podivné," řekla Elizabeth, když Abemathy skončil. "Říkám si, proč jste skončili právě tam."

"Přesně tak," zabručel Questor a dál zamyšleně koukal z okna.

"Ve vašem světě by se mi líbilo," nadhodila dívka nečekaně. "Pořád se tam něco děje."

Abemathy se na ni překvapeně podíval a rychle uhnul pohledem.

Dojeli do Woodinville, vystoupili a vydali se

UKLADY ČARODĚJNIC 119

směrem ven z města. Šli poměrně dlouho, mezi domy byl stále větší rozestupy, aut kolem nich jezdilo čím dál tím méně. Vzduch se ochladil a slunce se sklonilo k horám na obzoru. Jejich cesta vedla zalesněnou krajinou plnou výrazných vůní a ptačího zpěvu. Silnice, po které kráčeli byla přímá a táhla se do daleka. Kromě nich nebylo nikde ani živáčka.

"Měla bych vám říct něco víc o paní Ambaumové," ozvala se po chvíli Elizabeth. Tvář měla pokřivenou jako vždycky, když mluvila o něčem problematickém. "Je to naše hospodyně, bydlí s námi. Mívá mě na starost, když táta není doma. Je opravdu moc milá, ale myslí si, že děti - což jsou u ní všichni pod pětadvacet - se prostě nedokážou vyhnout malérům. Většinou se mě snaží držet doma. Když jsem jí řekla, že bych ráda jela metrem na Vandrtyjátr, málem dostala záchvat. Naštěstí se mě otec zastal a tak mi nemohla nic zakázat. V každém případě bychom si měli vymyslet nějakou věrohodnou historku. Kdo jste, co tady děláte a tak. Jinak budou problémy."

"Pravdu bychom asi říct nemohli, co?" zeptal se Questor Thews.

Elizabeth se na něj zazubila. "Pomátla by se a ty bys ji měl na svědomí."

Pokud bychom ti měli způsobit takové potíže, bude asi lepší, když se poohlédneme po nějakém jiném místě," navrhnul Abemathy.

„Samozřejmě, můžeme přespát někde ve stodole nebo ve stohu," prohlásil Questor a vrhnul na Abernathyho káravý pohled.

, Ne, ne. Chci abyste bydleli se mnou," ujistila je rychle Elizabeth. "Náš dům je velký, je v něm spousta místa. Jen si musíme vymyslet nějakou důvěryhodnou historku pro paní Ambaumovou. Jak se

120 TERRY BROOKS

vám líbí třeba tahle: ty, Abernathy, bys mohl být můj strýček, co přijel z Chicaga. Questora Thewse bychom představili jako tvého přítele, profesora a geologa. Zabýváte se hledáním zkamenělin. Nebo ne, ještě něco lepšího, přijeli jste na univerzitu, kde druzích. Chtěli jste se zastavit za tátou, protože jste potkala a pozvala k nám. Tak, tohle by nám mělo projít."

"Spoléháme na tebe" povzdechl si Questor Thew

s. Pak se statečně usmál. "S trochou štěstí to bude jen krátká návštěva."

, Na to bych nespolehala " odpověděla Elizabeth. Měla

samozřejmě pravdu, a tak se jí ani jeden z dvojice přátel neodvážil odporovat."

Zanedlouho dorazili k jednopatrovému domku stojícímu kousek od silnice. Budovu obklopovaly háje smrků a dřínů, kolem zdi byly rozestavěny květináče, podél cestiček kvetly petunie a uprostřed trávníku zářil velktý rododendronový keř. Dům měl dřevěné stě-

se koná vědecké fórum o vyhynulých živočišných nevěděli, že právě není doma. Já jsem vás náhodou

ny natřené na bílo a lemované tmavě modrou barvou z okenních

truhlíků spadaly kaskády popínavých muškátů. V podkroví se zřejmě nacházelo několik pokojíčků, mansardová okna byla však nyní zatažena pestrobarevnými závěsy. Jednu ze zdí podpíral masivní kamenný krb. Sluneční paprsky proudily skrz větve a stromů tvořily na stěnách domku a na trávníku před ním zářivé skvrny. Odněkud se pojednou vynořila dvojice koček. Jedna byla rezavá a druhá bílá. Prohlédly si návštěvníky a rychle zase zmizely mezi stromy. Elizabeth je vedla po pěšině až k domu a zazvonila u dveří. Nic. Jak se zdálo, paní Ambaumová nebyla doma. Dívka zalovila v kapse, vytáhla klíč, odemkla a všichni vešli dovnitř.

UKLADY ČARODĚJNIC 121

"Budeme si taky muset vymyslet nějakou výmluvu, proč nemáte s sebou žádná zavazadla," prohlásila, jakmile se ujistila, že hospodyně skutečně šla pryč. "Možná to bude těžší, než jsem si myslela."

Ukázala jim pokojík v poschodí, kde budou spát a donesla jim nějaké otcovy šaty. Nebyly z nejmodernějších, ale docela určitě budou vzbuzovat méně pozornosti než ty, které měli na sobě. Když se oblékli, dovedla je dolů, usadila u stolu a začala připravovat sendviče. Za chvíli bylo jídlo na stole. Teprve teď si Abemathy a Questor uvědomili, jak velký mají hlad. Během několika minut se po jídle jen zaprášilo.

Když dojedli, za okny se už stmívalo a oni začali rozebírat události dnešního dne. Zůstali sedět kolem stolu, lokty se opírali o dřevěnou desku, Abemathy a Elizabeth si dokonce položili bradu do dlaní.

"Nu," zahájil Questor Thews debatu. "Jedno se zdá být jisté. Noční Stín nás docela jistě chtěla zničit, ne poslat na tento svět. Někdo musel zasáhnout ajetí kouzlo změnit."

"

"No dobře, čaroděi, ozval se netělivě Abemathy. "Ale na tomhle jsme se přece shodli už dřív. Pověz nám něco nového. A začni třeba u mého pohledu."

"Tvá proměna se musela odehrát ve stejnou dobu. Byl jsi přeměněn na člověka a poslán na stejné místo, jako já."

Questor se zatahal za vousy a přemýšlivě svraštil obočí. "Je to všechno nějak spojené dohromady, nemyslíte?"

Já už nevím, co si mám myslet," přiznal Abemathy. "Spojené dohromady? Co tím chceš říct?"

Čaroděj zašermoval svým vyzáblým prstem. "Jak už jsem řekl, musíme předpokládat, že svou magic-

122 TERRY BROOKS

kou mocí zasáhl ještě někdo jiný a zabránil tak čarodějnicí, aby nás zničila. Kdo to mohl být? Možná někdo z lidu jezerní země, snad dokonce sám Pán Řek, který se pokusil ochránit svou vnučku. Mohla

to být i Matka země. Byly si vždycky s Vrbou velmi blízké, určitě by neváhala zasáhnout ve prospěch dcery své nejlepší přítelkyně."

Abernathy se zamračil. "Ani jedno z toho se mi nezdá. Kdyby Mistayu hlídala Matka země nebo Pán Řek jak by se vůbec mohla čarodějnice dostat tak blízko k táboru? A kromě toho, nechápu, jak by naše zmizení mohlo přispět k záchraně Mistayi."

"Máš pravdu, tohle nějak nesedí," přiznal Questor.

V tom se ozvala Elizabeth, která do této chvíle pozorně poslouchala, ale neřekla ani slovo. "A nemohla vás zachránit Mistaya sama? Má nějakou magickou sílu?"

Oba přátelé se na ni podívali a chvíli její návrh zvažovali. "Skvělá myšlenka, Elizabeth," řekl Questor Thews po chvíli. "Mistaya je však v užívání magie neškolená. Kouzlo, které odvrátilo nebo změnilo útok čarodějnice, bylo velmi důmyslné. Musel ho provést někdo velmi zkušený."

A kromě toho, dodal Abernathy, "Mistaya v tu chvíli spala, jako by kolem byla tichá, klidná noc. Podíval jsem se na ni, když jsem se chtěl ujistit, zda se jí během prvního útoku nic nestalo. Čarodějnice nejspíš použila uspávací kouzlo."

To zní velmi pravděpodobně," souhlasil Questor. Opřel se dozadu a našpulil rty. "Takže si to shrňme. Kdosi překazil Nočnímu stínu plány a zachránil nám život. Byli jsme posláni do světa, z něhož pochází Jeho Výsost a Abernathymu se přitom vrátila jeho podoba. Získali jsme schopnost mluvit zdejší řečí.

UKLADY ČARODĚJNIC 123

Nebyli jsme posláni jen tak někam - a to se mi zdá zvláště důležité. Vynořili jsme se na totéž místo, kde kdysi skončil Abernathy, když jsem ho omylem vyměnil za láhev s Potměpichem, nedaleko Graum Wythe, bývalého sídla Michela Ard Rhi a navíc," kývl významně bradou na Elizabeth, "jen pár kroků od tebe."

Abernathy na čaroděje vyjeveně zíral "Počkej, Questore, co se mi to snažíš namluvit?"

"Jen opakuji to, co už všichni víme. Objevit se tak blízko Graum Wythe a navíc doslova padnout Elizabeth do náruče - to je trochu moc náhod najednou. Jsem velice nakloněn názoru, že všechno, co se nám přihodilo, má nějaký konkrétní důvod. Ať už náš život zachránil kdokoli, jistě nejednal bez rozmyslu. Jeho počínání muselo mít nějaký cíl. Byli jsme posláni do starého světa Jeho Výsosti s určitým záměrem."

"

Na chvíli se odmlčela pak pokračoval. "Elizabeth, kde je Graum Wythe?"

"Pojďte se podívat," odpověděla a vstala od stolu.

Vedla je přes kuchyň a pokoj se staženými závěsy na malý dvorek s pečlivě přistřiženým trávníkem, který se táhl mezi stromy k okraji cesty a tou pak hloub mezi stromy až na malou louku zjedné strany otevřenou do krajiny. Tam se zastavila a ukázala doprava. Proti rudému nebi se rýsovala silueta Graum Wythe. Hrad stál osaměle na malé vyvýšenině, obklopen vlastními zdmi a chráněn baštami

hleděl chmurně vstříc blížící se noci.

Elizabeth spustila paži a její kučeravé vlasy jí v posledních paprscích slunce zlatě zářily. "Stojí přesně na tom místě, co vždycky. Pamatuješ, Abernathy?"

Písař se otrásl. "Nemusíš mi to připomínat. Je

124 TERRY BROOKS

stejně ohavný jako dřív." Náhle ho zamrazilo. "Ale Michel Ard Rhi se nevrátil, že ne?"

, Ne, nemusíš se bát," zasmála se Elizabeth svým okouzlejícím smíchem. Přestěhoval se do Oregonu, to je několik set mil odtud. Věnoval Graum Wythe státu jako muzeum. Majetek teď spravuje zvláštní fond. Můj otec je předsedou jeho správní rady. Michel je piyč už dlouho."

,Moje kouzlo funguje bezvadně," dodal Questor poněkud uraženě.

"To doufám," zamumlal Abemathy a znova si přitom uvědomil, že na Questorova kouzla nikdy moc spoleh nebyl.

Vrátili se zpátky do kuchyně a znova se posadili kolem stolu. Soumrak se rychle změnil v noc. Elizabeth jim nalila studené mléko a na talíř nasypala sušenky. Questor se do nich pustil, ale Abemathy jako by ztratil chuť.

"Takže nic z toho, co se stalo, není náhoda, ale součást jakéhosi tajemného plánu," shrnul písař jejich dosavadní poznatky a z tónu jeho hlasu se daly vyčíst zřejmé pochybnosti. "Jakého plánu?"

Questor se na něj podíval jako učitel na nepozorného žáka a káravě zvedl obočí. "No to samozřejmě nevím. Kdybych to věděl, nemuseli bychom tady teď společně sedět a přemýšlet."

Abernathy si ho nevšímal. "Něčí magie nás zachránila před Nočním stínem a poslala nás do světa Jeho Výsosti. Skončili jsme blízko místa, kde jsem už jednou byl a okamžitě jsme narazili na Elizabeth." Podíval se nejdřív na dívku a pak na čaroděje. "Já tomu pořád nerozumím."

"Nejsem si jist, jestli já ano," přiznal Questor Thews. "Předpokládejme na chvíli, že ten, kdo pomohl nám, chtěl pomoci i Mistaye. Nejspíš jsme je-

UKLADY ČARODĚJNIC 125

diní kdo ví, co se s ní stalo. Unesla ji čarodějnice.

Řekl bych, že se tak chce pomstít Benu Holidayovi. Třeba je příchod Rydalla z Marnhullu součástí jejího plánu. Kdybychom mohli Jeho Výsosti poslat zprávu, docela určitě by její čachry překazil. Možná je naším úkolem právě tohle. Musíme přijít na způsob, jak čarodějnici zastavit. Napadá tě snad lepší vysvětlení?"

"Byli jsme zachráněni, abychom mohli zachránit jiné?" zeptal se Abemathy a aniž si to uvědomil, zcela automaticky se poškrábal na hlavě rukou, místo zadní nohou, jak to činil celá ta léta. "A co když nás ten někdo prostě jen chtěl dostat do bezpečí. Třeba se náš zachránce postaral i o Mistávu."

Questor Thews však jen důrazně zavrtěl hlavou.

, Ne. Jsem si téměř jist, že se věci mají tak, jak říkám. Tak zaprvé, pokud byl ten náš zachránce na místě už delší dobu a sledoval co se děje - což je vzhledem k rychlosti, s jakou dokázal na čarodějčin útok odpovědět víc než pravděpodobné, proč Mistayu nezachránil dřív? Proč čekal až do poslední chvíle? A zadruhé, kdyby nás chtěl prostě jen někam uklidit, tak proč by nás posílal právě sem? Proč ne třeba na Ryzí Stříbro nebo kamkoliv jinam? Ne, Abernathy. Poslal nás sem s určitým záměrem. Docela určitě to má něco společného se záchranou Mistayi."

"Podle tebe se odpověď skrývá někde na Graum Wythe, nemám pravdu?" zeptala se Elizabeth, které to už došlo.

"Přesně tak," odpověděl Questor Thews. "Graum Wythe má rozsáhlý depozitář nejrůznějších magických artefaktů. Některé z nich jsou poměrně mocné. Jeden z těchto předmětů nejspíš dokáže otevřít průchod zpátky do Landoveru nebo nám pomůže zmařit

12F TERRY BROOKS

čarodějčiny plány, Faktem je, že bez magie zůstaneme uvězněni tady. Přes kouzelné mlhy jsme neprošli a tak nikdo ani nemůže vědět, kde doopravdy jsme. Nikdo si pro nás nepřijde. Náš zachránce nejspíš chtěl, abychom si našli cestu domů sami. Vlastně to mnsiye udělat, pokud chceme Jeho Výsosti a Mistaye pomoci."

Rozhostilo se ticho. Ostatní zvažovali význam čarodějových slov.

"

"Možná, přiznal Abemath nakonec.

"Tady není žádné možné. Řešení našich otázek je ukryto na Graum Wythe," pokračoval Questor vážně. "A klíčem ke Graum Wythe jsi ty, Elizabeth. Byli jsme posláni k tobě, protože tvůj otec je správcem hradu a všech cenností, jenž se v něm nacházejí. Žila jsi tam a důvěrně znáš všechny místnosti. Máš přístup do míst, kam se běžní návštěvníci nikdy nedostanou. Hledaná věc se skrývá na hradě. Jsem si tím zcela jist. Teď už nám zbývá jen prohledat hradní sbírky a zjistit, co to je."

"Začneme zítra ráno, hned jak se muzeum otevře," navrhla Elizabeth. "Dostat se dovnitř je snadné. Horší je, že nevíme, co přesně hledat."

"Máš pravdu," přikývnul Questor Thews a lehce pokrčil rameny.

, Ale jak to všechno souvisí s mou proměnou v člověka?" zeptal se znovu Abernathy.

Odpovědi na svou otázku se už nedočkal. Ozvalo se cvaknutí zámku a v zápětí zavrzaly dveře hlavního vchodu. Všichni tři sebou trhli.

"Elizabeth, jsi doma?"

"Ano, paní Ambaumová!" odpověděla dívka a zašklebila se.

Alespoň pro tuto chvíli byla Abemathyho otázka zapomenuta.

UKLADY ČARODĚJNIC 127

Nakonec se ukázalo, že paní Ambaumová není zdaleka tak strašná. V tváři vysoké ženy se vzpřímeným držením těla se odrážela určitá strohost, ne však zloba. Elizabeth jí povyprávěla připravenou historku o tom, jak Abernathy s Questorem přišli navštívit otce a jak jim nabídla pohostinství i když otec právě není doma. Paní Ambaumová po několika zběžných otázkách prohlásila, že se zřídka veškeré odpovědnosti. Přítomnost nečekaných hostů však akceptovala bez jakýchkoliv dalších poznámek a odešla do svého pokoje vypít si v klidu šálek bylinkového čaje a dívat se na televizi. Questorovi a Abernathymu spadl kámen ze srdce a do svých postelí uléhali ten večer mnohem klidnější.

Druhý den ráno se probudili poměrně brzy, přesto paní Ambaumovou už nezastihli. Prý odjela navštívit svou sestru. V rychlosti se nasnídali a už se nemohli dočkat, až se dostanou na Graum Wythe. Umyli nádobí a pod Elizabethiným vedením vyšli ze dveří.

Byl nádherný, slunečný den. Na nebi ani mráček, ptáci zpívali a ve vzduchu se vznášela vůně květin ajehličí. To jim okamžitě zvedlo náladu. S úsměvem na tváři došli na konec pěšiny a zabočili na cestu vedoucí ke hradu.

Elizabeth se do Abernathyho zavěsila a spiklecky se na něj usmála. Písař okamžitě ztuhnul, cítil se poněkud nesvůj. "V tátových šatech vypadáš moc přitažlivě," pošeptala mu. "Tak elegantně. Měl by ses takhle oblékat pořád."

"A taky by se mohl víc usmívat," dodal Questor, aniž přemýšlel nad tím, co říká.

"Viš, Abernathy, je to neuvěřitelné, že jsi zase tady," pokračovala dívka a láskyplně mu sevřela paži.

128 TERRY BROOKS

"Jen se na sebe podívej! Kdo by tomu uvěřil! Není to úžasné? Jsi šťastný?"

"Velmi." připustil Abernathy a snažil se tvářit co nejprjemněji, ale v duchu už přemýšlel, jakou asi cenu bude muset za svou proměnu zaplatit. Takové věci nikdy nepřicházejí jen tak. Vzpomněl si přitom na krystaly vnitřního zraku, které do Landoveru přinesl Horris Kew. Nic není zadarmo.

Elizabeth měla na sobě světle modré tričko s nějakým nápisem, džíny a na nohou tenisky. Vlasy měla ako by nedbale načechrané, ale bylo znát, že jí účes dal dost práce. Oči si nalíčila stíny v barvě lila a rty tmavě fialovou rtěnkou. Vyrostla strašně rychle, pomyslel si Abernathy, ale nahlas to neřekl.

"Máš nějakou rodinu?" zeptala se nečekaně. "Ženu a děti?"

Jen smutně zavrtěl hlavou.

Otce nebo matku?"

"Zemřeli před mnoha lety." Téměř si na ně už nepamatoval.

"Nějaké sourozence?"

"Bohužel ne."

"Hmmm. To je opravdu smutné, nemyslíš? Možná bych tě měla adoptovat!" Zářivě se na něj usmála. „Jen tak plácám. Ale kdybys chtěl, mohl by ses

stát členem mé rodiny. Však víš, není moc velká. Jeden nebo dva členové by se nám jen hodili. Co ty na to? Neoficiální adopce, platí?"

"Děkuji ti Elizabeth " odpověděl. Dívčina nabídka se ho hluboce dotkla.

Kráčeli po cestě vstříc hradu, starý muž se sněhově bílým vousem a vlasy, zamyšleně se tvářící mladík a dívka z blondátými, kučeravými vlasy, která zjevně celou výpravu vedla. Vypadali jako Do-rotka a její společníci na cestě do Smaragdového

UKLADY ČARODĚJNIC 129

města země Oz. Samozřejmě, Graum Wythe, ačkoliv působil impozantně, měl do Smaragdového města daleko. Nebyl zelený a už vůbec ne zářivý. Jeho šedivé kamenné zdi působily skličujícím dojmem. K bráně nevedla cesta dlážděná žlutými cihlami, ale černý asfaltový koberec. Kolem se nerozkládala maková pole, ale pečlivě obdělávané vinice. Graum Wythe působil spíš dojmem pevnosti, než bohatého středověkého sídla. Cimbuří nezdobily žádné praporečky, jen nad vchodem visela vlajka USA a státu Washington.

Abernathy ani Questor samozřejmě o Smaragdovém městě ani zemi Oz nikdy neslyšeli. Kdyby se jich někdo zeptal, nejspíš by bezúčelnost Graum Wythe porovnávali se zářivostí Ryzího Stříbra. V tuto chvíli však oba mysleli na něco úplně jiného. Abernathy dumal, jak se teď jeho život asi změní, když už není člověkem v psím těle ale opravdovým mužem a zkoušel si představit sám sebe v nejrůznějších situacích. Questor Thews si zase vybavil nezodpovězenou Abernathyho otázku z předchozího večera, totiž jak souvisí jejich příchod na Zem s jeho proměnou v člověka. Jistou teorii by měl, ale tiše doufal, že se jeho dosud nevyřešené podezření nevyplní.

Skupinka přátel prošla železnou branou v nízké kamenné zídce, které se táhla kolem celého hradu. O chvíli později vstoupili na padací most. Graum Wythe se teď tyčil přímo nad nimi, mohutný shluk kamenných věží a cimbuří. Most byl spuštěný a mříž zvednutá, mohli tedy vstoupit do stinného prostoru hradu. Prošli branou a minuli parkoviště na prvním nádvoří. Hrad vypadal opuštěně. Na místě vyhrazeném pro vozy návštěvníků stál jediný automobil. Stánek se suvenýry, zřízený z bývalé strážnice, byl

130 TERRY BROOKS

zavřený, okenice měl stažené. Graum Wythe byl prázdný.

"To je normální," ujistila je Elizabeth. "Muzeum se otvírá později, nás ale dovnitř pustí."

Vedla je vzhůru po schodech k železem pobitým vstupním dveřím. Zabušila na ně klepadlem a chvíli čekala. Za okamžik se dveře otevřely a stál v nich muž, kterému Elizabeth říkala Harvey. Přátelsky se na ni usmál a pustil je všechny dovnitř. Vstoupili do téže haly, kterou před několika lety prošli Vrba s Benem a Milesem Bennetem - Benovým obchod-

ním parerem a přítelem oděni do Halloweenových kostýmů, když se chystali vysvobodit Abernathyho z vězení, kam ho dal uvrhnout Michel Ard Rhi. Písař se ve zlé předtuše rozhlédl kolem. Michel i jeho muži však byli dávno pryč a hala samotná vypadala úplně jinak než dřív. Stěny pokrývaly světlé tapety, vedle vchodu stála přepážka sloužící jako pokladna - zřejmě Harveyho stanoviště - a pultík s knihou návštěv. Elizabeth prohodila s mladíkem několik přátelských slov aředstavila mu své společníky, pñčenž použila stenou historku, jakou už vyprávěla paní Ambaumové. O pár mi později už všichni kráčeli pod jejím vedením hloudo nitra hradu.

Zbytek dne strávili hledáním. Nejprve prošli pokoje a chodby přístupné veřejnosti a prohlíželi předměty volně vystavené ve vitrinách. Většina exponátů byla přesně tím, čím se zdála být. Skrytou magickou sílu mělo jen několik málo z nich, i tak se však cítil čaroděj povinován upozornit na jednu či dvě věci, které by neměly být vystavovány veřejně, neboť hrozilo nebezpečí jejich zneužití.

Ono nedefinované cosí, po čem pátrali, však stále nalézt nemohli.

Minulo poledne ajejich úsilí ještě stále nepřineslo

UKLADY ČARODĚJNIC 131

ovoce. Sešli tedy do malé kantýny situované na místě bývalé kuchyně a snědli několik sendvičů. Hrad byl teď plný turistů, sjížděli se sem auty i autobusy ze všech stran. Aby se vyhnuli davům, zamířili pod Elizabethiným velením do zadních pokojů a skladů. Sem návštěvníci nesměli. Tady byly uschovány předměty považované buď za příliš bezcenné nebo takové, které bylo třeba před vystavením zrestaurovat nebo jinak připravit. Dřevěné bedny tu stály naskládány jedna na druhou, většinu z nich otevřeli a nahlédli dovnitř. Vitríny byly plné podivných kamenů a minerálů, sošek ze dřeva i z kamene, obrazů a uměleckých předmětů všeho druhu, ale žádný z nich se nezdál být tím, který hledali.

Hodinu po zavírací době je vyhledal Harvey a požádal je, aby přišli zítra. Vydali se tedy domů s prázdnýma rukama. Nejvíce zklamaný byl Questor Thews.

"Je to tam, vím to," bručel si pod vousy a potřásal přitom hlavou. "Ne, v tomhle jsem se nemohl zmýlit. Je to tam, ale já to nedokážu najít. Budeme se muset vrátit a zkusit hledat znovu. Zatraceně!"

Abemathy a Elizabeth si vyměnili rychlý pohled. Výhlídka na další den strávený hledáním nermoutila ani jednoho z nich. Kdyby Questor nebyl tak zamýšlený, jistě by si všiml nejen toho, jak Elizabeth uchopila Abemathyho za ruku, ale také by postřehl, že to Abernathymu už ani v nejmenším nevadí.

UKLADY ČARODĚJNIC 133

TO, CO VIDÍŠ

r?
r

rvní z bojovníků se objevil skutečně tři dny
poté co Ben Holiday zvedl rukavici, přesně
jak Rydall z Marnhullu slíbil.

Ohromný, zřejmě velmi silný muž, stál již za
úsvitu na okraji náspu před branou Ryzího Stříbra
a upřeně hleděl směrem ke hradu. V Landoveru do-
sahovali válečníci výšky kolem sedmi stop, tehle
však měl nejmní devět. Byl to obr s mohutnou hrudí

rozloží mi rameny a třema sloupovitýma nohama.
Přes sebe měl přehozenu zvířecí kůži, vysoké boty
mu sahaly do půl stehen. Jeho zápěstí obepínaly ko-
vové nátepníky a na rukou měl kožené rukavice.
Nebylo mu vidět do tváře, neboť jeho obličej pokrý-
valy husté, čemé vousy a vlasy mu spadaly do čela.
Z té černé změti zářily pouze dvě divoce vyhlížející
oči.

Měl jen jedinou zbraň - obrovský kyj obitý želez-
nými hřeby.

Ben Holiday stál společně s Vrbou a Mozolem na
hradbách Ryzího Stříbra a díval se na mlčenlivého
Rydallova bojovníka. Jeho příchod nebyl samo-
zřejmě žádným překvapením. Od té chvíle, co zmi-
zela Mistaya, Questor a Abernathy ani trochu nepo-
chyboval, že Rydallové hrozby jsou myšleny vážně.
Skutečnost, že nikdo nikdy o žádném Rydallovi ani
Marnhullu neslyšel a že bylo nemožné vypátrat, od-
kud přichází a kam mizí, či co udělal s jeho dcerou
a přáteli, neměla na závažnost hrozby nejmenší vliv.
Ben prohledal Zemězrakem Landover zjednoho
konce na druhý. Strávil ve věži celé tři dny, které
mu zbývaly do příchodu prvního z bojovníků, nena-
šel však po Rydallovi ani sebenepatrnější stopu. Ja-
ko by se propadl do země. Mozol hledal také, ale ani
on neuspěl, ačkoliv se uměl pohybovat neuvěřitelně
rychle a byl výjimečným stopařem. Vyloučili všech-
ny možnosti, až jim zbyla ta poslední, nejméně
pravděpodobná, totiž že Rydall skutečně dokáže
projít magickými mlhami. Tímto způsobem nejspíš
také odvedl z Landoveru Mistayu a její doprovod
a sám se vrátil, aby znova přednesl svou výzvu a při-
nutil Bena, aby ji přijal.

Holiday ustaraně potřásl hlavou. Dnes v noci se
probudil už chvíli po půlnoci, očekávaný příchod
prvního z vyzvatelů mu nedal spát. Nebyl však
ospalý ani unavený, cítil pouze smutek. Bude muset
s nestvůrou bojovat a s největší pravděpodobností ji
i porazí. Samozřejmě, že se tak stane poté, co se
převtělí v Paladina, ochránce a bojovníka, jenž byl

TEY BROOKS
druh mj

Ben Hohd y, ká vers ch králů. Přesto to bude on, měny víc, ne o se vrhne do boje. Báł se té prokolem něj z čehokoliv jmého. Ve chvíli, kdy se sevřela zbro a jeho mysl splynula s myslí Paladinovou, ztrácel sám sebe. Pokaždé bylo stále těžší se vrátit, oddělit svůj život od života Paladinova, r ý p
bíjení. out se z temn ch vz omínek plných za-
Rytíř a ochránce Landoverských vládců Paladin byl totiž především válečník a ničitel. Žádn soudný muž by se s něčím takový y
m nikdy dobrovolně nespojil. Ben to udělal. Svázal svůj život s Paladinem jednou provždy.
Sám jsem se rozhodnul opustit svůj starý svět a přijít sem, připomenul si. Byla to má vlastní volba. "Co kdybychom ho prostě ignorovali?" navrhla Vrba. Ben se k ní otočil, ale ona to ani nepostřehla. Veškerá její pozomost byla upřena na obra. "Když ho necháme trčet před branou co může udělat? Čekání ho oslabí. Čas hraje pro tebe, Bene."
Chvíli přemýšlet. Ano, to by šlo. Mohl by nechat obra čekat a pozorovat, co se bude dít. Zavřená brána by pro (idi, kteří by chtěli vstoupit do hradu nebo vyjít ven samozřejmě představovala určitou nepřimnost a jeho pověst by takovým jednáním také značně utrpěla. Král Landoveru by se vlastně stal vězněm na svém vlastním hradě.
"Říkal něco?" p
přemýšlel, jaké ze tal se Ben Mozola, a přitom má vlastně za dané situace možnosti.
Kobold cosi tiše zašveholil. Ne, obr nepromluvil.
"Dobře." B stisknul rty k sobě tak silně, až mu en
zběhaly: "Necháme ho čekat. Teď, když víme, že e tady, si můžeme dopřát malou snídani. Pak se uvidí." Když však udělal
ajít pryč, giban pohyb, jako by se chtěl otočit t zvedl pažl a ukázal přímo na něj.

LTKLADY ČARODĚJNIC 135

Význam gesta byl zcela zřejmý: Nechod' pryč! Neobracej se ke mně zády!
Ben tedy zůstal stát na kraji cimbuří. Obrova paže poklesla a muž dál tiše čekal, palec jedné ruky zaklesnul za opasek, druhou paži opřel o svůj ohromný kyj. Oči v zarostlé tváři mu zářily. Vypadal jako vytesaný z kamene.
"Tvůj nápad se mu moc nezamlouvá, Vrbo," zašeptal Ben když ucítil, jak ho uchopila za ruku. Velmi dobře věděl, co si sylfa myslí. Bud' opatrný. Jeho výzev si nevšímej. Nedej se strhnout k potyčce dřív, než budeš plně připraven. Neřekla mu "Nechod' tam." Věděla, že za dané situace není jiného východiska. Pokud ještě někdy chtějí vidět Mistayu živou a zdravou, bude se Ben muset obrovi postavit. Tahle představa se jí nelíbila o nic víc, než jemu, avšak od té chvíle, co jim Rydall oznámil, že má v moci jejich dceru, věděla jedno: toto je boj na život a na smrt a záleží jen na nich, zda se jim podaří vyhrát.
"V čem jen může být jeho síla?" vyhrkla nakonec a podrážděně mávla rukou směrem k obrovi. "Má

svaly, je urostlý, ale Paladinovi se nemůže rovnat. Proč Rydall poslal právě jeho?"

Tohle už Bena napadlo taky. Paladina chránilo plátové odění od hlavy až k patě a byl také mnohem lépe ozbrojen. Jak by ho mohl obr přemoci? Mozol cosi zaskřehotal. Navrhl, že sejde dolů, vyzkouší obrovu sílu a zjistí, jaké jsou jeho slabiny. Ben však jen zavrtěl hlavou. Teď, když Rydall zajal Mistayu, Abernathyho a Questora, už příliš možností nezbyvalo. Bude se muset vyslanci krále z Marnhullu postavit sám.

"

"Nechce, abychom odešli z hradeb, řekl Ben nakonec. "Co se stane, když neposlechneme? Možná

136 TERRY BROOKS

bychom to měli zjistit. Mozole, ty zůstaň tady a hlíde.

Pevně uchopil Vrba za ruku a namířil si to ke schodišti, které se vinulo kolem strážní bašty až dolů na vnitřní nádvoří. Sotva udělal první krok, uslyšel Mozolovo varovné zasyčení.

Obr se náhle zachvěl vypadalo to, jako když se

horký letní vzduch tetelí nad rozpálenou silnicí. Prostor kolem něj se zatřpytil tisíci duhovými odlesky, které po něm sklouzávaly jako padající podzimní listy po okenní tabuli.

Ben zaváhal a zastavil se. Mozol však vyrazil jako blesk, sešplhal po zdi a prohledal místo, kde se ještě před chvílí tyčila mohutná postava.

Obr zmizel!

Ben nevěřícně vytřeštil oči a popošel na samotný kraj zdi, jako by se chtěl ujistit, že to, co vidí je skutečné. Vtom uslyšel Vrbín přidušený výkřik. Prudce se otočil a podíval se tím směrem, kterým ukazovala. Vojáci a služebnictvo dole na nádvoří začalo zmateně pobíhat. Přímou vjejich středu se zablesklo

rozstříkla se sprška barevných světél a zjevila se jakási duchu podobná silueta.

O vteřinu později se obr objevil. Zhmotnil se zdánlivě přímo ze vzduchu uprostřed hradních zdí, jako by se vynořil z nicoty. Obrovský kyj měl hozený přes rameno. Ze strany se k němu pomalu blížil šik vojáků kteří se rozhodli bránit svého krále. Srážka se zdála být nevyhnutelná.

Ben v tu chvíli již věděl, že něco takového nemůže připustit.

Zůstaňte na svých místech!" zakřičel na ně.

Vojáci se obrátili po zvuku jeho hlasu, také obr vzhlédl.

Ben postřehl, že ho Vrba pustila, nedokázal se

UKLADY ČARODĚJNIC 137

však na ni podívat. Sálh pod tuniku a vytáhl medailon králů Landoveru, talisman, který měl ochraovat před nebezpečím. Podržel ho před sebou, až se v jeho povrchu odrazilo slunce a váhavě přivolal Paladina.

Nedaleko strážnice okamžitě vzplálo zářivě bílé světlo a v jeho středu se objevil rytíř v plné zbroji. Byl pěší, v ruce svíral meč a u pasu se mu pohupoval biják. Jeho stříbné brnění zářilo jako polední slunce.

Ben okamžitě ucítil spojení mezi nimi. Slyšel, jak západky pancíře zaklaply, v mysli se mu začal formovat podivný obraz, oheň a led se mísily dohromady a vytvářely něco zcela nového, zvláštního. .. Předivo pocitů a myšlenek bylo stále pevnější. Král a jeho ochránce se začínali stávat jedinou bytostí. Ben se nechal na vlně světla unášet do nitra Paladina odění. Měl pocit, že ho uchopily desítky rukou, oblékly ho, uzavřely do železa a on v tu chvíli zcela splynul se svým rytířem. Zaplavily ho myšlenky na bitvy a vítězství, která vybojoval během tisíců životů těch, jimž sloužil. Spojení s dávnou historií a s místy, jenž už v jejích hlubinách zanikla. Zcela se proměnil ve své druhé já a zuřivě se vrhnul na Rydallova obra.

Srazili se s mohutným zařinčením zbraní. Meč a okovaný sochor do sebe udeřily, až odletěly jiskry. Oba supící sokové se na okamžik stáhli a pak se na sebe znovu vrhli. Obr byl silný a odhodlaný. Vsadil všechno na svou fyzickou převahu a snažil se kyjem srazit svého protivníka k zemi. Paladin však byl příliš zkušeným válečníkem, aby se dal přemoci tak snadno. Odstrčil giganta stranou, vyrazil mu mlat z ruky a strhl ho na zem.

Obr těžce dopadl, ale hned se hbitě překulil, unikl

138 TERRY BROOKS

úderu Paladina meče, popadl svůj kyj a nezraněn vyskočil na nohy. Nezaváhal ani okamžik a obořil se na Paladina. Rytíř jeho mohutný úder vykryl a odpověděl sekem na hlavu. Obr se zapotácel, klesl a prach se zbarvil jeho krví.

Během další vteřiny však opět vstal, krev zaschla a rána se uzavřela. V tu chvíli Paladin poprvé zaváhal. Oba sice bylo možné zranit, ale utržená rána se mu okamžitě zacelila. Zásah ho mohl na chvíli zpožít a ne zastavit.

Titán zaútočil znovu. Zdálo se jako by se mu do žil vlila nová síla. Narazil do králova ochránce takovou silou, až byl Paladin vržen zpět. Hromotluk ho přimáčkl ke zdi, odzbrojil a na krk mu tlačil svůj kyj ve snaze zlomit mu vaz. Temné oči mu jiskřily. Nalehl na Paladina vši silou a ten se marně pokoušel Yprostit.

V zoufalství se rozmáchl a oběma plátovými rukavicemi náraz udeřil obra do žaludku. Ozvalo se bolestné zasténání. Rytíř udeřil znovu, tentokrát pod žebra. Titán se zkroutil a kyj mu vypadl z ruky. Další úder směřoval Paladin mezi protivníkovy oči. Obr zavrával a upadl.

P však, jako by zázrakem, znovu vyskočil na nohy, napřímil se, jako by ho nic nebolelo, popadl svou palici a zaútočil. Paladin, jenž předtím ztratil svůj meč, sáhl k pasu pro biják. Byl mnohem kratší než obrův kyj,

ale právě tak účinný. To však v dané chvíli nemělo příliš velký význam. Obr dokázal ob-

zbraně k síly s takovou zychlostí, že snad nebylo
, terá by mu mohla ublížit.
Znova se na Paladina vrhnul a uštědřil mu sérii
úderů tak ý , j
o b to siln ch až ířův bi ák odletěl stranou,
oblouku byla hračka. Paladin se vyhnul smrticímu
, jenž kolem jeho hlavy opsal oblouk hrotilý

UKLADY ČARODĚJNIC 139

kyj a pokusil se popadnout svého nepřítele kolem
pasu, aby ho mohl svalit na zem. Obr zděšeně za-
řval. Způsob, jakým na něj Paladin zaútočil ho zjev-
ně vyděsil. Rytíř ve stříbrné zbroji se vrhnul vpřed
a pevně protivníka uchopil. Oba válečníci se chvíli
potáceli sem a tam, těžce a namáhavě oddechovali
a zuřivě mručeli. Obr se snažil vyprostit. Upustil kyj
a oběma rukama bušil do plátů rytířovy zbroje. Pa-
ladin si však v tu chvíli uvědomil něco důležitého.
Když svého protivníka nadzvedl, byl jen o malý
kousek, jeho síla viditelně ochabla. Už se zdaleka
nebránil tak zuřivě, jako dřív. Gigant bezmocně za-
vyl. Toužil mít opět pevnou půdu pod nohama, ale
Paladin ho svíral pevně. Nedovolil mu dotknout se
země, neboť pochopil, že právě tímto způsobem zís-
kává obr svou sílu.

Tak rytíř donesl obra až ke schodům vedoucím na
hradby a mrštil jím na kameny. Obr se bránil, kopal
a snažil se opět dotknout země, jenomže soupeř mu
to nedovolil. Netvor zařval, všechny rány, které mu
rytíř během boje zasadil se otevřely a začala z nich
prýštit krev. Paladin naposledy svého protivníka vy-
zdvihl a hodil ho na schody ještě o něco výš, Obr se
zkroutil v křečích a zalapal po dechu. Těžkooděnc
toho využil a nalehl na něj celou svou vahou. Ob-
rovy paže náhle povolily, nohy zůstaly bezvládně
ležet na kameni.

Paladin ho držel tak dlouho, dokud si nebyl jist,
že je mrtev. Ve chvíli, kdy z obra vyprchala poslední
jiskřička života, se jeho tělo proměnilo v prach.

Ihned poté, co se Ben opět stal sám sebou, začal
přemýšlet, zda bylo nutné obra zabít. Na tuto otáz-
ku neexistovala jednoduchá odpověď. Kdo ví, zda
by něco takového Paladin vůbec připustil. Když se

14.0 TERRY BROOKS

Ben do rytíře vtělil, stal se jeho součástí a plně pod-
léhal pravidlům a etickým zásadám, které Paladin
vyznával, ať už se od jeho vlastních lišily sebevíc.
Paladin neměl zájem ušetřit život svého nepřítele.
Jeho cílem bylo zabít své protivníky co nejrychleji.
Ben si nebyl jist, zda by dokázal mysl svého druhé-
ho já ovládnout natolik, aby ho přiměl se alespoň
zamyslet nad tím, že by mohl někomu darovat život.
Další otázkou bylo, zda by obr na něco takového
přistoupil, či zda by nabízenou milostí pohrdl
a bojoval až do samého konce stejně, jako by to nej-
spíš udělal Paladin. A konečně, nemohl se zbavit
pochybností ohledně obrova původu. Když gigant
zemřel, okamžitě se změnil v prach. Zřejmě tedy

nebyl bytostí z masa a krve. Pravděpodobně ho tedy stvořila magie. Při střetu s magií silnější, než jaká ho přivedla k životu se prostě rozpadl.

Ať už to bylo jakkoliv, Ben se proto necítil o nic lépe. Musel zabít. Samotný fakt, že se jeho oběť stala bytostí, jenž nepatřila mezi smrtelníky, nemohl jeho tíživý pocit nikterak zmírnit. Jeho smrt byla skutečná víc než dost. Ben nemohl zapomenout na chvíli, kdy obra přitiskl ke schodišti a vnímal, jak protivníkovým tělem proběhly poslední předsmrtné křeče. Do smrti si bude pamatovat výraz obrovských očí ve chvíli, kdy z nich vyprchal život.

V doprovodu své ženy se vrátil do své ložnice a na chvíli usnul. Hledal ve spánku útočiště před dotěrnými myšlenkami. Vrba zůstala s ním. Ležela vedle něj a zatímco odpočíval, hladila ho svou jemnou rukou po pažích a hrudi a šeptala mu přitom cosi uklidňujícího. Ben nechápal, jak dřív mohl žít bez ní, tak blízká mu nyní byla. Doslova se stala součástí jeho samotného. Jestliže Paladin představoval královu temnou stránku, pak ona jistě byla tou zářivou.

UKLADY ČARODĚJNIC 1q,1

Její přítomnost mu dodávala odvahy a vnášela do jeho duše klid a mír.

Když se probudil, bylo už poledne. Hladově zhltnul oběd a chystal se začít vyřizovat záležitosti, které vyžadovaly jeho pozornost. S Vrbou se o své starosti nepodělil. Paladinovo tajemství neprozradil doposud nikomu, ani jí. Nikdo v celém Landoveru netušil, že král a jeho ochránce jsou magií medailonu pevně spojeni v jedinou bytost. Když se Paladin objevil, byla v zájmu obrany říše králova osobnost zcela potlačena a ovládnuta. Tajit tuto skutečnost před vlastní ženou bylo pro Bena čím dál tím těžší. Po každé proměně se cítil strašlivě vyčerpaný, transformace ho duševně rozervala a on jen ztěžka hledal sám sebe. Nemohl si nepovšimnout skutečnosti, že Paladina samotného chvíle proměny nesmímě těší a nejeví příliš mnoho ochoty vrátit duši a mysl původnímu majiteli. Ben se bál, že jednoho dne tomuto vábení neodolá.

Mezi návštěvníky hradu byla toho dne i deputace výboru pro zúrodnění krajiny, kterou si pozval, aby mu předložila výsledky použití nových zemědělských postupů a zavlažovacích systémů v různých částech království. Jednání se nad očekávání protáhlo. Několik hodin strávili obšírnými rozpravami o tom, jak přesvědčit Pány ze Zeleného Trávníku, aby na tyto projekty poskytli materiál a pracovní sílu. Výsledek debaty byl poněkud rozpačitý a jen Ben utvrdil o rozhodnutí vypravit se za těmi nejtvrdohlavějšími lordy sám. Ze jedním z nich byl Kallendbor z Rhyndweitu ho ani trochu nepřekvapilo. Kallendbor se vždycky a zásadně stavěl proti všemu, co Ben Holiday navrhnul. Před dvěma lety se dokonce pokusil na Gorseho radu svého krále svrhnout a sám se posadit na landoverský trůn. Grose byl temná by-

tost z magických mlh a nikdo soudný mu nemohl věřit, Kallendbor však na jeho návrh přistoupil tak ochotně, že se mu Ben po neúspěšném převratu rozhodl vyměřit přísný trest. Rozsudek zněl jeden rok vyhnanství, ztráta některých titulů a části majetku. Kallendbor se podrobil bez reptání. Mohl dopadnout mnohem hůř a velmi dobře si tuto skutečnost uvědomoval. Svůj rok ve vyhnanství si odpykal a Ben mu dokonce vrátil některé jeho pozemky i léna. Přesto byl stále divoký a choval se vyzývavě. Někteří jsou zkrátka nepoučitelní, pomyslel si Ben.

Z tohoto zasedání odešel Ben přímo na krátkou recepci se svými soudci a znalci práva. Pak se zavřel ve své pracovně, aby si prostudoval nějaké dokumenty. Nejednou si během dne uvědomil, jak mu chybí Abemathy a jeho organizační schopnosti, což ho opět přivedlo k myšlenkám na Mistayu. Začal zvažovat, zda ji opravdu hledal dost usilovně a nemohl se přitom zbavit pocitu zoufalství a bezmoci. Jeho zášť vůči Rydallovi rostla každým okamžikem. Taktika, kterou zvolil, aby Bena donutil přistoupit na jeho absurdní hru se sedmi bojovníky, byla zbabělá a podlá. Čím déle o tom však Ben přemýšlel, tím byl zmatenější. Rydallovo jednání postrádalo smysl. Skoro se zdálo jako by to byla jen jakási zástěrka a pravý cíl se skýval někde jinde.

Nejspíš by o celé záležitosti ještě chvíli přemýšlel, když v tom se objevil Mozol se zprávou, že u brány stojí další vyzyvatel.

Ben užasl. Druhý? Tak brzy? Vždyť se sotva vypořádal s prvním! Jak se zdálo, chtěl Rydall z Marnhullu vyřešit celou záležitost co nejrychleji.

V Mozolově doprovodu zamířil na hradby. Strážní mu ustupovali z cesty, tu a tam utrousili povzbudivé slovo, někteří vyjadřovali své opovržení

UKLADY ČARODĚJNIC 14,3

nad Rydallovým jednáním. Teď už si všichni uvědomovali, že nejde o žert, ale skutečně začal zápas o landoverský trůn. Země, žijící už celé dva roky v míru, nyní musela čelit další hrozbě. Král svým poddaným cestou odpovídal přikývnutím hlavou, tu a tam prohodil slovo, aby neztráceli naději. O chvíli později se k němu připojila Vrba. Smaragdové vlasy jí splývaly v kaskádách až po pás a v tváři měla odhodlaný výraz. Na nádvoří se už shromažďovali Královští gardisté a služebnictvo sedlalo kolně. Všichni se připravovali ke střetu.

Ben s Vrbou a Mozolem po boku vystoupil na hradby. Když však pohlédl dolů, zkomněl.

Na konci náspu stál osamělý rytíř oděný do stříbné zbroje. Když je spatřil, pozdvihl kopí ve válečnickém pozdravu. O jeho totožnosti nemohlo být pochyb. U paty hradeb stál Paladin.

Ben nemohl uvěřit vlastním očím, mlčel a jen nevěřícně zíral. Paladin? Tady? Vždyť ho nepřivola! Přišel, aby svedl bitvu se svým pánem? Přidal se na Rydallovu stranu?

„To není možné,“ zašeptal.

„Tohle není Paladin,“ odpověděla Vrba. „Nemůže být. Ty jsi jediný, kdo ho může přivolat. Tenhle rytíř musí být falešný. Je to jen imitace.“

A hodně zdařilá, pomyslel si Ben temně. Nic se

však nedalo dělat. Pokud bude čekat, za chvíli se rytíř ve stříbrné zbroji objeví uvnitř hradu.

Opřel se rukama o kamenné cimbuří a snažil se odhadnout, zda má k dalšímu střetu vůbec dost sil. Proměna v Paladina nebyla náročná fyzicky, ale stále víc vyčerpávala jeho psychiku. Když souboj skončil a další nepřítel ležel mrtev v prachu, jeho duše byla roztříštěná na kusy. Ben zachmuřeně pozoroval Rydallova šampióna. Tenhle alespoň neměl

TERRY BROOKS

tvář, ale samotná představa souboje se sebou samotným byla děsivá. Dokonce i tehdy, kdyby ten dotyčný nebyl ve skutečnosti tím, kým se zdál být... Příliš mnoho mudrování škodí zdraví, pomyslel si Ben. Stejně neměl na vybranou. Bez ohledu na to

kolik válečníků dnes Rydall pošle, bude se muset postavit všem.

"p

"Bene, řekla Vrba tiše a ucho ila ho za ruku. Pokývnul hlavou. "Já vím, nemusíš mi nic říkat

ale nemyslím si, že by ho naše nevšímavost mohla přimět k odchodu."

"Určitě má v záloze nějaký trik. Jako ten obr," zašeptala.

Ben pustil její ruku, váhavě sáhnul po medailonu a přivolal Paladina. Když se na kraji louky pod hradem objevil záblesk světla a v něm známá řigura, pocítil vlnu úlevy. Přinejmenším si teď mohl být jist, že Rydallovi neslouží skutečný Paladin. Jeho ochránce pobídl svého koně, rozjel se proti svému dvojníku a výhruzně sklonil kopí. Ben opět ucítil, jak je unášen do cizího těla. Po zkušenosti z dnešního rána vklouzl do zářivé zbroje hladce, jako by se cosi v něm doslova těšilo, až se zase bude moci rvát. Krunýř se kolem něj sevřel, přezky a řemeny se zapjaly do jeho mysli opět pronikly krvavé vzpomínky válečníka. Vzrušení z očekávané bitvy mu projelo tělem jako horká vlna, zbraň ho přímo pálila v dlani.

Paladin kopl svého koně do slabin a vyrazil prudce vpřed. Falešný rytíř rovněž obrátil svého oře a rozjel se mu vstříc. Sklonili kopí a hnali se proti sobě, dusot kopyt zněl jako hřmění. Když se střetli

ozvalo se zařinčení železa a ostré zapraštění, jak se dřevcejejich kopí nárazem změnilly v třísky.

Bojovníci vytáhli bojové sekery, otočili své koně

UKLADY ČARODĚJNIC 145

a opět se do sebe zuřivě pustili. Paladin vykryl štítem mohutný úder, jeho protivník učinil totéž. Druhá rána šla vedle a stejně tak i soupeřova. Rytíři se dál zasypávali ranami, když tu obě bradatice náraz praskly v topůrku a oni je museli odhodit, neboť už nebyly více k potřebě.

Duelanti sáhli po mečích a srazili se potřetí. Jejich zbraně vrhaly v jasném poledním slunci zářivé bles-

ky. Zaklesli se jeden do druhého ajak jejich zbroje křisly o sebe, vytryskla sprška jisker. Jejich koně začali pod tíhou svých ozbrojených jezdců slábnout, frkali a unaveně ržali. Nakonec obě zvířata klesla k zemi, shodila své pány a zanechala je opěšalé. Po chvíli se ztěžka zvedla, odvěkla se stranou, a zůstala stát s hlavami sklopenými a krvavou pěnou u huby.

Dvojice Paladinů, s nahými meči pevně sevřenými v rukou, vstala a pokračovala v boji. Možná, že už byli unaveni, ale nedávali to na sobě znát. Vrhli se na sebe se zuřivým odhodláním, takže všem, kdo sledovali jejich souboj bylo jasné, že nepřestanou, dokud jeden z nich nepadne mrtvý k zemi.

Vrba sledovala jejich zápas z vrcholu hradeb a v duši jí začalo klíčit podezření. Za každou ránu, kterou první z nich zasadil, odpověděl ten druhý protiúderem. Paladinové byli dokonalé kopie, kroužili kolem sebe, uhýbali, podnikali výpady a vykrývali rány dokonale synchronizovanými pohyby. Brzy se stalo nemožným je od sebe odlišit. Pravý Paladin, zocelený tisícovkami soubojů, by měl nad svým dvojníkem brzy získat převahu, to se však nestalo. Čím déle potyčka trvala, tím více se jeden podobali druhému. Utočili a bránili se naprosto stejným způsobem - úder za úder, rána za ránu - v jejich stra-

146 TERRY BROOKS

tegiích nebyl žádný rozdíl. Když se první pokusil o šermířskou fintu, druhý ve stejnou chvíli udělal totéž. Ve způsobu, jakým souboj pokračoval, bylo cosi podezřelého a sylfa si brzy uvědomila, co to je. Paladin nemohl získat převahu, neboť bojoval sám se sebou. Bylo to, jako když se díváte do zrcadla, které okamžitě napodobí každý váš pohyb. Takový obraz se nikdy neunaví nikdy není ani rychlejší, ani pomalejší, než vy. Dokud stojíte před zrcadlem, není úniku. . .

V tu chvíli se zarazila, neboť si uvědomila, že právě tohle je tajemství Rydallova rytíře. Pak už nebylo těžké uhádnout, jak je ho možné porazit.

"

Bene!" zakřičela, aby přehlušila třeskot zbraní. Zatřásla s ním, ale odpovědi se nedočkala. Stál vedle ní zcela nehybně, oči upíral na místo zápasu a vypadal jako v transu. "Bene!" zvolala ještě hlasitěji a zacloumala s ním ze všech sil.

Pomalu se k ní otočil a v očích měl nepřítomný výraz.

"Bene, stáhni Paladina zpět! Rydallův bojovník saje svou sílu z něj! Využívá ho! Poslouchej mě, Bene! Jakmile pošleš Paladina pryč, zmizí i jeho soupeř!"

Uslyšel její slova, ale byl v tu chvíli příliš daleko, aby mohl reagovat, uvězněn v Paladinově těle a zcela zaujat strašlivým zápasem se svým dvojníkem, který jako by dokázal předvídat každý jeho úder i pohyb, prohlédl každíčkou lest.

Benel zaslechl zoufalé zvolání. Poslouchej ině!

Paladin si prosby nevšímal a znova zaútočil. Zdálo se mu, jako by protivník slábnul. Neuvědomoval si, že je to jen odraz jeho vlastní únavy.

Zoufalá Vrba zanechala svých marných pokusů a rozeběhla se dolů po schodech. Ben jako by vůbec

LTKLADY ČARODĚJNIC 147

nebyl schopen reagovat, dělo se s ním něco, čemu nerozuměla. Jestliže nedokázal Paladina zastavit, pak to bude muset udělat ona. Když dorazila na první nádvoří, vytrhla jednomu gardistovi z ruky kopí, vyskočila na nejbližšího koně a bez ohledu na poděšené výkřiky, které se kolem začaly ozývat, jej pobídla a procválala branou.

Kopyta zarachotila na padacím mostě. Sylfa si to namířila přímo k oběma bojovníkům. Vojáci z hradu na ni volali, snažili se ji odradit, ale marně. Věděla, co musí udělat. Paladin a Rydallův rytíř byli jako dvojčata. Jejich souboj nemohl skončit jinak, než smrtí jich obou. Králova válečnicka mohla nyní zachránit jedinou věc - přerušení kouzla, které Rydallův ozbrojenci dodávalo sílu. Na rozdíl od obra ji nezískával ze země, ale přímo z Paladina. Byl jistou formou succuba. Jako obraz v zrcadle věrně napodoboval pohyby originálu a sál z něj život.

Pokud se však zrcadlo zastře...

Dorazila k zápasící dvojici, prolétla kolem nich, aniž by zpomalila a hrotem kopí udeřila do jejich zbroje. Teprve pak si jí všimli. Otočili se k ní náraz jako jeden muž. Obrátila svého koně, sklonila kopí a připravila se k dalšímu útoku. Oba Paladinové byli zjevně zmateni, nebyli si jisti, co její přítomnost znamená. Vrba jen doufala, že tato chvíle postačí, aby se vazba mezi nimi přerušila. Snad Ben ještě stále dokáže s Paladinem komunikovat a najde způsob, jak svého ochránce přinutit, aby splnil pňkaz. , Zpátky!" zaječela vztekle a mrštila po nich kopí.

Bližší z obou rytířů ho nedbale srazil rukou, jako by to byla jen moucha. Druhý, stojící několik kroků od něj, pohyb bezmyšlenkovitě opakoval.

Tohle, pomyslela si vítězoslavně, tohle je Rydallůva nestvůra!

TERRY BROOKS

Pobídla koně a přiblížila se ke skutečnému Paladinovi na nejbližší možnou vzdálenost. Na louce se rozhostilo ticho.

Shlížela na Paladina z výšky koňského hřbetu.

Zasuň meč do pochvy a vrať se zpátky," přikázala mu. "Jen tak můžeš vyhrát."

Chvilí se nedělo nic. Pak, zcela nečekaně, Paladin uposlechl. Zasuň meč do pochvy, pohybem ruky k sobě přivolal svého oře, pohlédl Vrbě do očí a vyhoupl se do sedla a otočil se zpět k hradu. Jeho zbroj se zatřpytila ve slunečních paprscích.

Jeden ze stříbrných šípů tohoto jasu vystřelil směrem k hradbám a odrazil se na medailonu, jenž měl Ben zavěšen na hrudi. Přívěsek v tu chvíli zazářil, jako by byl z roztaveného kovu.

Objevil se záblesk světla a jezdec i kůň zmizel.

Vrba se obrátila k druhému z rytířů a se zatajeným dechem čekala.

Rydallovec upíral zrak na místo, kde Paladin naposledy stál. Společně s ním totiž zmizel i smysl jeho života. Svázán příkazy magie, která ho stvořila, se naposledy pokusil napodobit svůj originál. I on schoval meč do pochvy a nasedl na koně. Na rozdíl od Paladina však neměl kam odejít. Neexistovalo žádné kouzlo, které by ho dál drželo při životě a tak se rozpadl na hromádku prachu, kterou vítr rozfoukal do všech stran.

Vrba zůstala na louce sama. Hádala správně. Jakmile se ztratil Paladin, zmizel i Rydallův rytíř. Bez svého vzoru nemohl přežít. Spokojeně se usmála, pobídla svého koně a pomalým krokem záměřila k hradu, kde čekal Ben.

ARDSHEAL

rr
r

ylo ještě světlo, slunce právě zapadlo za obzor a mohutný hřeben hor vrhal do krajiny dlouhé stíny, když se za dveřmi královské ložnice nenadále objevil vyslanec Pána Řek. Ben s Vrbou se uchýlili do svých pokojů, aby se převlékli k večeři. Události náročného dne sice vyčerpaly jejich fyzické síly, vnitřně však byli tak napjatí, že na odpočinek ani nepomysleli. Jak je posel našel a jak se k nim vůbec mohl dostat tak blízko, aniž si ho kdokoliv všimnul, to byly otázky, nad kterými nemělo v danou chvíli žádný smysl uvažovat. Ben dobře věděl, že bytosti pocházející původem z magických mlh, mezi něž patřila i Vrba, se mohou mezi

150 TERRY BROOKS

lidmi volně pohybovat, aniž by se musely obávat někoho spatřit.

Nejdřív se ozvalo tiché zaklepání na dveře a k Vrba otevřela, stál tam lesní šotek, hubený a p kroucený jako paragraf. Jeho tvář byla nehybná a bez výrazu, jen oči mu jasně zářily. Uctivě se Vrbou uklonil a čekal, až ke dveřím přijde i Ben.

"Vaše Výsosti," začal a znovu se uklonil.

"Můj

vládce Pán Rek prosí svou dceru, a jejího manžela aby navštívili jezerní zemi, neboť by si s nimi rád promluvil. Slyšel, že jeho vnučka byla unesena a chtěl by rodičům nabídnout veškerou pomoc. Přijedete?"

Ben a Vrba si vyměnili zychlý pohled. Neměli teď na cestování ani pomyšlení, ale oba si velmi dobře uvědomovali, proč by bylo rozumné pozvání přijmout. Pokud zůstanou na Ryzím Stříbře, mohou v nejbližší době očekávat příchod dalšího z Rydallov-

vých bojovníků. Když budou někde jinde, možná se jim podaří útok oddálit. Pokusit se získat čas, hledat Mistayu a zároveň se snažit odhalit Rydallovo tajemství byl za dané situace docela rozumný nápad. Možná jim Pán Řek, bytost ovládající mocnou magii, chce nabídnout nějaký ochranný talisman či kouzlo. Třeba taky bude mít nějaké zprávy o Mistaye. O jejím zmizení se dozvěděl již před několika dny a jistě už prohledal celou zem křížem krážem.

Mezi Benem a Vrbou nepadlo jediné slovo. Rozuměli si i bez nich.

Vyříd' Pánu Řek, že přijdeme," řekl Ben poslovi.

Sotek přikývnul, znova se uklonil a odkráčel. Nedošel ještě ani do poloviny chodby a rozplynul se mezi odpoledními stíny.

Nakonec si nechali donést večeři do ložnice, neboť toužili po soukromí. Hrad byl plný gardistů.

UKLADY ČARODĚJNIC 151

dni stáli na stráži ve vnitřních chodbách, druzí se připravovali na noční hlídku v předpolí hradu. Dva ky během jediného dne - to bylo neslýchané.

okonce i Mozol byl venku. Snažil se vystopovat, ud Rydallovi válečníci přišli, ačkoli bylo víc než ejmé, že nenajde vůbec nic. Schůzky na několik dní dopředu byly zrušeny a celá hradní posádka měla pohotovost. Každý, kdo chtěl do hradu nebo ven, musel projít důkladnou osobní prohlídkou.

Tam, kde šlo o magii, však tato opatření zcela selhávala, což koneckonců dosvědčovalo i nečekané zjevení posla Pána Řek. Ben ani na okamžik nepochyboval, že Rydall vládne dostatečně silnou magií, aby umožnil svým bojovníkům dostat se do nitra Ryzího Stříbra bez potíží. Možná, že čáry ve skutečnosti ovládá jeho společník v černém plášti a jen vykonává Rydallovy příkazy. Za současné situace to však na věci nic neměnilo. První dva bojovruční magické schopnosti měli a totéž se dalo předpokládat i u ostatních pěti.

Ben s Vrbou tedy při večeři znovu probrali svou situaci. Bude jen rozumné, když na pár dní zmizí do jezerní krajiny. Snad je tam Rydall nenajde a jejich přesun mu překazí plány. Pokud by zůstali bezmocně čekat na Ryzím Stříbře, nahrávali by mu přímo do karet. A kromě toho, při hledání Mistayi, Abernathyho a Questora se bez pomoci neobejdou. Pátrání s pomocí Zemězraku opětovně selhalo a neuspěl ani Mozol. Pravda, vždycky existovala možnost, že něco přehlédli. Pán Řek, bytost ovládající mocnou magii, jim ale každopádně bude v této záležitosti víc než užitečným spojencem.

Rozhodli se opustit hrad ještě této noci, dřív, než se rozední. Doufali, že se jim podaří odejít nepozorovaně. Neměli nejmenší chuť střetnout se s dalším

1S2 TERRY BROOKS

z Rydallových bojovníků. Zvlášť Ben se zdál být událostmi dne nesmírně vyčerpaný, Vrba nechápa[la] proč. Ben jí odmítal prozradit, co se s ním dělo, proč neodpovídal na její prosby, proč vypadal tak nepří-

toržě a proč byl po skončení zápasu tak vyčerpaný, Poděkoval jí za pomoc, ani ji nepokáral za lehkomyšlnost, se kterou se vrhla přímo doprostřed šarvátky a chle celou věc zamluvil. Po chvíli se stáhl do sebe a zůstal tak, dokud se neobjevil posel Pána Řek. Vrba na něj nenaléhala. Věděla, že jí všechno řekne až,

bude připraven. Rydallový nestvůry byly poraženy a to bylo důležité. Dělal si však starosti, co na ně ještě čeká. Benovo chování během Paladinova souboje s druhým vyzyvatelem se jí zdálo víc než podivné a to jí na klidu nepřidávalo.

Počkali až se vrátí Mozol. Bylo jen rozumné vzít s sebou kobolda, který uměl být v případě nouze velmi dobrým ochráncem. Několika vybraným služebníkům udělili pokyny, jak si počínat po dobu jejich nepřítomnosti, zrušili všechna setkání naplánovaná na příští týden a ostatním oznámili, že se Král rozhodl odjet na dovolenou. Pak opustili hrad východní branou a přepravili se jezerním kluzákem na vzdálenější břeh jezera, kde už je čekal Mozol. Za uzdu držel Úředního šimla a Volavku, hnědku se světlou hlavou na které ráda jezdívala Vrba. Vyhoupili se do sedel, Mozol jako vždy šel pěšky, a odcválali do noci.

Když obloha zesvětlala svítáním, byli už daleko od Ryzího Stříbra a blížili se kjezerní krajině. Několik mil před jezerem Irrylyn narazili na skupinku Ju a ořešáků. Zamířili k ní, sesedli, opatřili své koně, zavinuli se do přikrývek a okamžitě usnuli, zatímco aý Mozol držel stráž. Probudili se pozdě. Vrba vybalila sýr, chleba a ovoce

UKLADY ČARODĚJNIC 153

usadili se na prosluněném paloučku u paty starého, pokrouceného akátu a s chutí pojedli. Mozol se k nim na chvíli přitočil, urval pár soust a zase odběhl. Jakmile se jednou ocitnou vjezerní zemi, bude pro Rydalla daleko těžší je dostihnout.

Ben s Vrbou dojedli a pokračovali v cestě na jih. O Mozola si starost nedělali, jistě se k nim připojí cestou. Bylo dusno a horko, paprsky slunce bušily do země jako kovářská kladiva, na stromech se nepohnul ani lísteček, rozpálená čela cestovatelů neochlazoval ani ten nejmenší vánek. Když tedy dorazili k Irrylyn, zavedla Vrba svou kobylku do stínu zátoky, přivázala ji ke stromu, svlékla ze sebe šaty a vstoupila do vody. Ben následoval jejího příkladu. Chvilí mlčky plavali vedle sebe, obrátili se na záda a dívali se na horu do korun stromů, skrze něž prosvítalo nebe. Ben si v tu chvíli připomněl, jak spontánní umí sylfa být. Tady, při západu slunce, ve vodách jezera Irrylyn, ji potkal poprvé. Čekala tu na něj. „Isi mi souzen, řekla mu tehdy. Tak to bylo před povězeno ve chvíli mého početi. Ižděla jsem, že přijdeš.

Právě teď k němu připlula, objala ho a políbila. „Miluji tě,“ zašeptala.

Vystoupili na břeh osvěženi koupelí, oblékli se, nasedli na koně a znova pokračovali ve své cestě. Po poledni dorazili k okraji starého lesa, jenž označoval hranici Elderew a světa bytostí, jenž kdysi odešly z magických mlh. Mozol na ně čekal na místě, kde

se stezka ztrácela v lesním porostu. "Pán Řek vás očekává," oznámil. O něco hlouběji v lese měli čekat služebníci, kteří je doprovodí do města.

Opustili tedy již beztak sotva znatelnou pěšinu a vydali se mezi borovice, rudé jilmy ajasany. Stromy byly mohutné a vysoké, klenuly se nad nimi

TERRY BROOKS

jo baldachýn. Chvílemi se prodírali temnými, vlhmi místy, kam slunce nejspíš nezasvítilo už celá léta. V lese bylo mrtvo, nic se ani nepohnulo, přesto měl Ben pocit, jako by ho sledovaly desítky očí. Postupně začala být půda stále měkčí a ve vzduchu se vznášel pach bažiny. Objeví se jejich průvodci. Měli dlouhé zelené vlasy, jenž jim vyrážely i z předloktí, a štíhlá, šlachovitá těla, takže dokonale splývali s lesem a dokázali se protáhnou každou, byť sebemenší skulinou. Vedli je dlouhou, klikatou trasou, kolem vysokých stromů a zrádně vypadajících míst. Vzduch zhoustl mlhou, z níž se vynořovaly a vzápětí zas mizely podivné obličeje se zářícíma očilna. Močál byl teď blízko, vodní bytosti opustily svá útočiště v křovinách a vlhkých tůních a přišly se na ně podívat.

Cas plynul. Město Elderew leželo hluboko v pralese, chráněno nejen magii, ale samotnou přírodou. Dvnitř se mohl dostat jen ten, kdo byl pozván. Bytosti, které kdysi opustily magické mlhy a přišly žít do Landoveru, byly opatíné a podezíravé. Nevěřily nikomu, kdo přicházel ze světa ležícího za hranicemi jejich panství. Ben jako král Landoveru udělal mnohé, aby se jejich vztahy s lidmi zlepšily. Obyvatelé jezerní země teď cestovali po celém království a stále častěji se stávalo, že přivedli někoho z cizinců do Elderew s sebou. Zvyk je však železná košile j j

bariéry Skstě eště nějakou dobu otrá, než všechny utečně zaniknou.

c šh by s pomocí Vrby nebo Mozola dokázal najít do Elderew bez větších potíží, nechtěl ale rušit staré y j p

kterí bybli vjeho p dce osílal Pán Řek jen těm, něho si vítání a tak nezbylo nic ji-

než se obmit tipělivostí. Brzy zanechali bažmy za sebou a dostali se opět na pevnou půdu.

UKLADY ČARODĚJNIC 155

Stromy tady byly vyšší, mohutnější a starší. Některé listnáče měly nejméně dvě stě let. Vzduch byl opět čerstvý, voněl sluncem a divokými květy. Potkávali hloučky lidí, někteří je plaše pozdravili. Najednou se objevilo také několik dětí. Drze vběhly mezi koně, začaly se honit a škádlit. Pak začala být stezka opět zřetelnější a tam, kde to dovoloval prostor mezi stromy, i nezvykle široká. To už se před nimi vynořilo město Elderew, mistrovská ukázka konstrukčního umění a vynalézavosti, která nikdy nepřestala Bena ohromovat.

Bylo vybudováno v korunách obrovitých listnáčů, jenž svou velikostí předčily i kalifornské blahovič-

níky. Větve tvořily nadzemní ulice vinoucí se od nejspodnějších pater vzhůru. Jednotlivé domy a budovy spočívaly v pevných rozsochách a zlehka se kolébaly, jako hračky v dětském náručí, spletitou sít cestíček lemovaly krámky a obchůdky. Skrz listový proudilo slunce a prozařovalo lesní příšeří. Visuté uličky byly plné lidí. Zdejší řemeslníci prosluli svou šikovností, velká část věcí vyrobená v Elderew v sobě obsahovala špetku magie a byla oblíbeným vývozním artiklem. Lidé jezerní země dokázali svou přičinlivostí a pílí výrazně měnit mnohé aspekty svého života. V tomto smyslu byli velkým příkladem pro Bena Holidaye, kteří se stále teprve učil, co postavení landoverského krále obnáší.

Čím více se k Elderew blížili, tím více jako by se před nimi otevíralo a odhalovala svou úžasnou vnitřní strukturu. Vrba se na Bena povzbudivě usmála, jako by ho chtěla ujistit, že je její rodné město uvítá přátelsky. Už hodnou chvíli mezi nimi nepadlo ani slovo. Dojeli k amfiteátru, kde se obvykle odehrávaly bujaré slavnosti a který také sloužil jako místo pro oficiální uvítání příchodících hostů.

1C TERRY BROOKS

Stavba působila ohromujícím dojmem, stejně jako město samo. Tvořilo ji několik stromů rostoucích v půlkruhu, jejichž větve byly vzájemně propleteny a spojeny lavicemi sloužícími jako tribuny.

Zde na ně čekal Pán Řek, obklopen svým služebnictvem, oblečen do prostého, nenápadného šatu. Kdybyste nevěděli, kdo to je, jen těžko byste hádali podle odění. Jeho zjev však mluvil sám za sebe. Byl to vysoký, štíhlý, autoritativně vyhlížející muž, vodní tvor se stříbřitou kůží, strukturou připomínající rybí šupiny, tvrdými, jakoby do kamene vytesanými rysy a hustou černou kšticí, jež mu spadala po ramenou a vyrážela i z předloktí a lýtek. Jeho tvář se podobala nehybné masce, oči však byly zářivé a živé. Za tu dobu, co Ben Pána Řek znal, se v nich už naučil číst.

Vládce jezerní země jim vyšel vstříc. Nejdříve zamířil k Vrbě, poněkud toporně ji objal a zašeptal, jak rád ji vidí. Vrba jeho objetí opětovala, ale bylo znát, že i ona je poněkud nespokojená. Jejich vztah zůstával chladný, a vzdálený, naplněný vzájemnou nedůvěrou. Vrbina matka byla divoká lesní nymfa. Nedomáhala by žít jinde, než uprostřed lesa. Odmítla Pána Řek následovat do jeho domu, což jí nikdy neodpustil. Vrba mu pak byla neustálou připomínkou ženy, již kdysi miloval, ale kterou si nedokázal udržet déle, než po jedinou noc. Pro to, co představovala, cítil ke své dceři odpor a choval se k ní nanejvýš chladně. Citově ji zavrhl už jako dítě a nechal ji vyrůstat v osamění. Byla pro něj zdrojem zklamání dokonce i tehdy, když dospěla, neboť se provdala za člověka a cizince Bena Holidaye, nového landoverského krále. V jeho očích Vrba zradila svůj lid. Trvalo dlouho, než se dokázal s jejím rozhodnutím smířit. V tuto chvíli se k ní choval mnohem vřeleji,

než kdykoliv předtím, v myslích jich obou však stále přetrvávaly staré vzpomínky.

Pán Řek však měl upřímný zájem o Mistayu a tak neshody mezi otcem a dcerou nakonec dokázal přelomenout vztah dědečka k vnučce. Udělal by cokoli, aby holčičce pomohl, nelitoval by žádné námahy. Ben s Vrbou to dobře věděli a právě tohle nakonec rozhodlo, že pozvání vládce jezerní země přijali.

Pán Řek se odvrátil od své dcery a zdvořile se Benovi uklonil. Ten mu odpověděl stejně.

"Dnes večer uspořádáme večeři na vaši počest," oznámil poněkud překvapivě. "Zatímco budou probíhat přípravy, mohli bychom si trochu promluvit."

Vyvedl je ven z arény, kde už příčinlivé služebníctví chystalo stoly a pokrývalo je pestrými ubrusy a vedl je do parku, který město Elderew obklopoval. Kolem nich proběhl hlouček rozpustilých dětí. Smály se a ani v nejmenším si nevšímaly příkazů a napomenutí, jenž za nimi křičeli dospělí. Benovi to připomnělo staré časy: Annie, jeho ženu s níž čekal dítě, chicagské parky zalité září letního slunce, sny, které už dávno opustil. Vzpomínka se zatřepotala jako motýl a zmizela. V posledních dnech myslel na svůj starý svět jen zřídka. Neměl k tomu důvod.

Prošli několika hřišti a pokračovali pěšinou vinoucí se kolem potoka. Klikatila se a kroutila mezi střapatými jehličnany, jako by se ze všech sil snažila, aby na ni nešlápli. Děti zůstaly daleko za nimi, sem doléhal jen jejich vzdálený smích a křik. Trojice teď kráčela zdánlivě opuštěným prostorem, bylo však více než jisté, že někde mezi stromy se skrývá osobní stráž Pána řek, tichá a nenápadná. Po chvíli došli na palouk s malým jezírkem, na jehož břehu plněm právě rozkvetlých leknínů stály čelem k sobě dvě lavičky. Vládce jezerní krajiny jim pokynul, aby

1S8 TERRY BROOKS

se posadili. Ben s Vrbou zamířili kjedné a Pán Řek automaticky k druhé.

, Tady nebudeme rušeni," prohlásil a svýma po-

divným očima přelétl po sluncem zalitém palouku. Pak se znova podíval na svou dceru a zetě. "Měli jste dát vědět že za mnou Mistayu posíláte," řekl konečně a znělo to jako obvinění. "Vyslal bych jí naproti eskortu která by dohlédla najejí bezpečí." Nebyl čas," odpověděl Ben klidně, ačkoliv měl chuť odseknout Poslal jsem s ní Questora Thewse a tucet Královských gardistů, což se mi v tu chvíli zdálo víc než dost. Myslel jsem, že se Rydall soustředí na mě."

,Teď ji má ve své moci a využívá ji jako nástroj proti tobě," konstatoval Pán Řek hořce.

Zjistil jsi něco?" zeptala se Vrba ve snaze obrátit rozhovor jiným směrem.

Pán Řek jen zavrtěl hlavou. "Nalezl jsem místo, kde k přepadení došlo. Při Mistayině únosu byla po-

užita silná magie. Její stopy přetrvávaly po mnoho dní. Neodkázal jsem však určit, z jakého pocházela zdroje. Nikde ani památka po útočnících nebo obráncích. Na místo zápasu vedlo několik stop, ale od něj ani jediná."

Ben si dobře povšiml, jaká Pán Řek volil slova. Místo zápasu. Silou vůle se přiměl nemyslet na nejhorší. "Žádné stopy. Jak je to možné?"

Na ostře řezanou tvář vysokého muže dopadl stín. "Bud' všichni zahynuli nebo se dostali pryč jinak. J už jsem řekl, při útoku bylo použito značné množství magie."

, Dozvěděl ses ještě něco jiného?"

Pán Řek opět jen potřásl hlavou. "O žádném Rydallovi ani Marnhullu jsem nikdy neslyšel. Pokud existují, tak rozhodně za hranicemi Landoveru."

UKLADY ČARODĚJNIC 159

Marnhull musí ležet na druhé straně magických mlh. Snažil jsem se Rydalla a jeho společníka v černém plášti vypátrat. Postavil jsem hlídky, nastražil pasti, ale marně. Nezůstala po nich ani stopa."

"A co Mistaya a její doprovod?"

Nic."

Ben přikývnul. Podíval se na Vrba a spatřil jejich očích zklamání. Čekala, že se dozví lepší zprávy.

"Takže nejsme o nic chytřejší, než dřív," poznamenal a snažil se, aby v jeho hlase nezněla hořkost. "Proč jsi nás tedy povolal?"

Pán Řek strnule seděl na kraji své lavičky a vypadal jako vznešenost sama. Díval se na ně, ale jeho tvář byla bez výrazu, pohled měl prázdný. "Požádal jsem vás, abyste přišli," opravil Bena chladným hlasem. "Rád bych vám pomohl Mistayu najít. Bohužel se mi to stále nedari. Mohu vám však nabídnout něco jiného."

Odmlčel se a čekal na jejich reakci. Ben souhlasně pokývnul hlavou. "Vřele uvítáme jakoukoliv

pomoc."

Zdálo se, že tato slova dodala Pánu Řek odvahy, dokonce jako by se poněkud uvolnil. „Nikdy jsme nebyli přátelé," řekl tiše. "A naše vztahy by se rozhodně nedaly označit jako vřelé," pokračoval a sklouzl přitom pohledem na Vrba. "To ovšem neznamená, že bych vám přál něco zlého. Víte velmi dobře, jak moc mám rád vaši dceru. Ji se nesmí nic stát."

"

"To ne, přitakal Ben.

, Můžeš ji najít?" vyhrkla Vrba.

Pán Řek zaváhal. "Možná," řekl a věnoval své dceři povzbudivý pohled. "Stejně tak dobře ji však můžete nalézt vy sami. A vidím ještě další možnost

- totiž, že si najde cestu na svobodu sama. Mistaya je velmi důvtipné dítě. Skrývá se v ní ohromná síla, má velké magické schopnosti, věděli jste to?"

Ben s Vrbou se na sebe opět podívali, ale tentokrát se jim v tvářích zračilo překvapení.

"Cítil jsem to v tu chvíli, kdy jsme se poprvé setkali, pokračoval Pán Řek. "Její síla je zatím skrytá, ale má ji v sobě. Jakmile jednou objeví svůj talent, její možnosti budou neomezené."

Ben upíral oči do prázdna, jako by se rozhodoval

, zda to, co právě slyšel, je dobrá nebo špatná zpráva.

Nikdy ho ani nenapadlo, že by Mistaya mohla mít magickou sílu. Nyní si připadal jako hlupák. Už její původ napovídal, po kom ji mohla zdědit. Rostla a vyvíjela se nepřírozeně rychle, vždyť jenom to samotné ho mohlo upozornit. Mistaya však byla především jeho dcera a Ben si prostě nechtěl připustit, že by mohla být někým jiným, než za koho ji považoval.

"Tys jí to neřekl?" zeptala se Vrba tiše.

Pán Řek zavrtěl hlavou. "Neměl jsem na to právo. Nebo tak jsem to aspoň v tu chvíli chápal."

"Vycítil snad Rydall její schopnosti?" napadlo Bena.

Vládce jezerní krajiny chvíli uvažoval. "Pokud je sám bytostí ovládající magii, což jako exulant z magických mlh nejspíš je, pak musím přiznat, že s největší pravděpodobností byl schopen rozeznat její potenciál.

"Ale ona o tom neví, takže ji její schopnosti nebudou nic platné " poznamenal Ben. "Pokud jí ovšem Rydall neodhalí pravdu, nebo pokud na to nějakým způsobem nepřijde sama."

Pán Řek jen pokrčil rameny. "Není tak docela bezbranná, to je vše, co jsem chtěl naznačit. V kaž-

UKLADY ČARODĚJNIC 1C1

děln případě je to bystré a samostatné dítě. Třeba přijde na způsob, jak se zachránit."

"Ale budeš ji hledat dál, vid' že ano," naléhala Vrba.

Pán Řek přikývnul. "Nepřestanu ji hledat, dokud se neobjeví. Neboj se, Vrbo, nenechám nic náhodě. Vždyť mě znáš." Jeho hlas zněl poněkud zkroušeně. "V této chvíli pro ni nemohu nic udělat, ale chtěl jsem nabídnout pomoc vám. Nebo spíš, abych byl přesný," opravil se, pohlédl přitom na Bena, "tobě."

Malý, černě a žlutě žíhaný ptáček slétl z větve na břeh rybníčku. Chvíli si přítomně vážně prohlížel svými lesklými očkami a pak se rychle sklonil a napil se. Shýbnul se takhle několikrát, potom zatřepotal křídly a byl pryč. Pán Řek ho zamyšleně sledoval pohledem.

"Bezprostřední nebezpečí hrozí nyní právě tobě, Výsosti," řekl, když konečně obrátil svůj zrak k Benovi. "Ať už ten tajemný Rydall pochází odkudkoliv, jedno je jisté: chce tě zničit. Proto unesl Mistayu. A každý, kdo se sníží k tomu, aby proti svému nepříteli použil jeho vlastní dítě, je dvojnásob nebezpečný, neboť, neuznává žádné zásady. Doslechl jsem se o těch včerejších útocích. Dokud nezničíš Rydalla jednou provždy, budeš pořád v ohrožení.

Nejdřív však musíš najít svou dceru a to může chvíli trvat. Je tedy třeba najít nějaký způsob, jak ochránit tvůj život.

"

Ben se musel chtít nechtít usmát. "Věř mi, dělám pro to všechno, co je v mých silách."

Pán Řek přikývnul. "Rád věřím. Problém je v tom, že k tomu nemáš dostatečné prostředky. Proti magii chrání jen jiná magie a toují jedinou záštitou je Paladin. Rydall to dobře ví a nejspíš na to i spoléhá. Na té jeho výzvě je něco divného. Přijde

1F2 TERRY BROOKS

sedm bojovníků a pokusí se Paladina zničit. Pokud jediný z nich uspěje, musíš se vzdát trůnu. Proč? Co ho vede k tomu, že hraje tuto hru? Když měl Mistayu, proč ti rovnou pod pohrůžkou její smrti nepříkázal, abys odstoupil?"

"Už jsem nad tím taky přemýšlel," přiznal Ben.

"Podle mě je v téhle hře něco, o čem nevíme. Rydall ti něco důležitého tají. Schovává si to jako překvapení." Pán Řek pohlédl stranou. "Možná bychom mohli překvapit myjeho."

Pak zprudka povstal. "Mám pro vás návrh, který byste mohli ocenit. Pojďte se mnou."

Ben a Vrba vstali také. Všichni tři opustili palouk a vstoupili do lesa. Nešli daleko, kráčeli po klikaté cestičce, která je dovedla do houští mladých smrků a borovic. Země zde byla pokryta opadaným jehličím a ve vzduchu visela těžká pryskyřičná vůně. Vládlo zde podivné ticho, měkká lesní hrabanka a hustá zelené větve tlumily každý zvuk.

Byl podvečer, rudé slunce se pomalu nořilo za hradbu stromů. Krajinou se plížily dlouhé stíny a soumrak šeptal o příchodu noci.

Došli na další palouk. Uprostřed stál kdosi zahalený v čemém plášti a čekal. Nezareagoval, ani když se objevili. Zůstal dokonale nehybný.

Když je od postavy dělilo asi šest stop, Pán Řek se zastavil, zvedl ruku a pokynul. Bytost odpověděla stejným gestem a stáhla si z hlavy kapuci. Byl to tvor neurčitého pohlaví a původu. Jeho kůže měla bau dřeva, tvář byla plochá a nevýrazná, místo očí nozder a úst měl jen jakési štěrbinu. Nezdál se příliš vysoký, měl ale rozložitá ramena a dobře stavěné tělo.

Ben se podíval na Vrba. V jejích očích spatřil něco, co v nich neviděl už dlouho. Strach.

UKLADY ČARODĚJNIC 1C3

"To je Ardsheal," oznámil Pán Řek Benovi. "Patří

mezi elementály. Nepotřebuje jíst, pít ani spát. Přezije kdekoliv. Je ovládán magií lidu jezerní země. Stvořili jsme ho za jediným účelem - aby tě chránil. Vrba ví. Ardsheal se dokáže postavit jakémukoliv živému tvorů. Nic není strašlivější, než on."

Král Landovery jenom přikývnul, protože nevěděl co říct. Takový dar rozhodně neočekával a nebyl si

jist, zda ho vůbec chce přijmout. Upřel na Ardsheala svůj pohled, ale žádné reakce se nedočkal." "Tehle tvor mě bude chránit?" zeptal se.

"Dokud bude živ," přikývnul Pán Řek.

"Ardsheal je velmi nebezpečný, otče," namítla tiše Vrba.

"Jen pro nepřátele, ne pro tebe ani pro Jeho Výsost. Bude sloužit, jak dostal nařízeno." Zvědavě se

1 ?

"

podíval na Vrba. "Ještě stále se ho boíš "

Přikývla a na tváři měla podivný výraz. "Ano.

Ben se zrovna v tu chvíli zamyslel, takže mu to uniklo. "Proč jste se rozhodli mi ho věnovat?" zeptal se konečně. "Má snad být Ardsheal protikladem magie někoho jiného?"

Dobrá otázka." Pán Řek otočil svou tvář k Benovi a Ardsheal stojící za ním teď vypadal jen jako jeho stín. "Rydall očekává, že tě bude ochraňovat Paladin. Podle všeho je přesvědčen, že tvuj ochránce v něčem selže. Možná se tak i stane. A pro tehle případ s tebou bude Ardsheal. Snažíš se bránit nepříteli, kterého neznáš a nemůžeš ani nerozumíš. Musíš svého nepřítele překvapit, mít v záloze něco, co nebude čekat. Ardsheal tě bude chránit. Přijmi ho. Dá ti pocit jistoty. Díky němu získáš čas, abys mohl najít svou dceru."

Udělal krok vpřed a přiblížil k Benovi svou podivnou, ostře řezanou tvář. "Musíš žít, Vznešený

164 TERRY BROOKS

pane Bene Holiday. Pokud zahyneš, pak tvá dcera s největší pravděpodobností zemře s tebou. Rydall ji drží jen z jediného důvodu, aby tě přiměl hrát hru podle jeho pravidel. Proč by ji měl propustit na svobodu, až ji už nebude potřebovat? Zkus se na chvíli zamyslet nad povahou svého nepřítele."

Ben se díval Pánu Řek do očí a snažil se zvažovat všechny možnosti.

Má pravdu," řekla Vrba tiše, skoro váhavě.

V tu chvíli došel Ben ke stejnému názoru. Nebylo těžké uvědomit si, jak užitečný v dané situaci může být druhý ochránce. Možná právě on je ta zbraň, kterou bude potřebovat při střetu s Rydallovými nestvůrami. Pokud ho byť jen jedinkrát ušetří nutnosti přivolat Paladina, pak poslouží svému účelu.

Přijímám tvůj dar," řekl konečně. "A děkuji ti za něj.

" 7

Pán Řek spokojeně přikývnul. "Nebudeš litovat. A teď pojďme na večeři."

Jak měli obyvatelé Elderew ve zvyku, večere se brzy změnila v bujnou, nevázanou oslavu. Stoly ověšené girlandami květín se prohýbaly pod horami jídla a džbány ledového piva. Dospělí i děti si na sebe vzali veselé, pestré oblečení, všude hrála hudba, lidé tančili. Pán Řek posadil Bena a Vrba do čela stolu, oficiálně je přede všemi přivítal a pak jim ve jménu obyvatel jezerní krajiny připil na zdraví. Poz-

ději, v průběhu oslav k nim přicházeli jednotliví obyvatelé Elderew osobně, aby je pozdravili, předali jim malý dárek či popřáli mnoho dobrého. Ben a Vrba se začali usmívat a poněkud se jim podařilo odpoutat se od nesnází posledních dní. Jedli, pili a smáli se společně se svými hostiteli, ukonejšeni chladivým větříkem vanoucím korunami stromové-

UKLADY ČARODĚJNIC 1f 5

ho města a vřelým přivítáním, jež jim připravili jeho obyvatelé.

Kolem půlnoci se odebrali do malého domku, který jim byl určen k přenocování. Padli do postele, vyčerpaní, ale s úsměvem na rtech. Objali se v naději, že takto se jim podaří zabránit v návratu starostem, které právě na chvíli odložili stranou. Brzy je přemohla únava a oni usnuli.

Ben se po nějaké době probudil. Do svítání zbývalo ještě několik hodin. Vyprostil se z Vrbina náručí a přistoupil k oknu. Svět venku byl zalit září jediného měsíce a několika hvězd, jež nakukovaly na zem mezerami v husté listnaté klenbě. Upřel své oči do tmy a zapátral, zda někde neuvidí stát Ardsheala. Je vůbec tady, omyslel si. Neviděl ho od chvíle, kdy mu ho Pán Rek ukázal. V tu chvíli mu připadal velmi skutečný, nyní měl však pocit, jako by se mu to všechno jenom zdálo.

Ardsheal je velnzi nebezpečný, otče, řekla Vrba.

A pak ho uviděl, stál mezi stromy a vypadal jako jeden ze stínů. Nikdy by ho neměl šanci spatřit, kdyby se stvoření nepohnulo právě ve chvíli, kdy se podíval jeho směrem. Jako by tušil, že se na něj Ben dívá a chtěl mu říct: tady jsem, stojím na stráži. Proč se ho Vrba tolik bála? Byl Ardsheal dobrý nebo zlý?

Ben nevěděl. Uzamkl obě otázky do pomyslné skříňky ve své mysli, kam ukládal všechny nevyřešené záhady a vrátil se zpátky do postele. Zítra se to pokusí zjistit. Přitiskl se k Vrbě, pevně ji objal a dlouho tak ležel, než ho konečně přemohl spánek.

UKLADY ČARODĚJNIC 167

rr

v

CARODĚJČIN PŘÍBĚH

ny v Temném Polomu ubíhaly Mistaye tak rychle, že je téměř nestihla sledovat. Lekce magie ji naprosto okouzlovaly. Byla nadšená objevováním svých nových, dosud neznámých

schopností a také velmi zaměstnaná neustále se zvyšující náročností čarodějčinych úkolů. Od jejího příchodu do Temného Polomu mohly uplynout týdny, ale také měsíce, dívka sama to určit nedokázala. Ve skutečnosti si tím ani nelámala hlavu. Zajímala ji jen její práce a pokroky, kterých doposud dosáhla. Ty byly sice zjevné, ale nikoliv uspokojivé, dle svých vlastních měřítek se zkrátka stále ještě nenaučila dost.

Na domov nebo rodiče myslela jen zřídka. V dané chvíli pro ni nebyli důležití. Jakmile se ujistila, že vědí, kde je a tudíž si o ni nedělají starosti, pustila myšlenky na ně zcela z hlavy. Nadšení, které prožívala při svých lekcích magie a narůstající důvěra mezi ní a Nočním Stínem k tomu jen přispěly. Zpočátku si nebyla zcela jista, zda s jejím pobytem v Temném Polomu rodiče skutečně souhlasili, ale díky čarodějčiny opakovaným ujištěním a její vlastní touze zůstat zde dál, brzy na veškeré obavy zapomněla. A kromě toho jí přece Noční Stín slíbila, že kdykoliv může odejít a přesvědčit se sama, jak se věci mají. Tento poslední argument Mistayu definitivně přesvědčil. Navíc bude moci svými magickými schopnostmi pomoci otci v nadcházející bitvě s Rydallem, což byl další důvod pro to, aby zůstala. Její otec ji potřeboval a ona ho nesměla zklamat.

Pokrivené vnímání času bylo způsobeno také místem jejího pobytu. V Temném Polomu, kde den vypadal jako noc a světlo jako temnota, se každá hodina podobala té předchozí. Pod korunami stromů porostlých popínavými rostlinami, se převalovala vlhká, šedivá mlha. Tak hustou spleť nedokázalo proniknout ani slunce, natož měsíc a hvězdy. Ani teplota se téměř neměnila, Temný Polom byl místo

kde všechno vypadalo pořád stejně nudně. Jediným zdrojem jasu a barev zde byla magie. Noční Stín dávala Mistaye při každé lekci nahlédnout do hlubiny tajemství tohoto úžasného, tajuplného umění a nabádala ji přitom, aby se soustředila výhradně na věc, kterou tvoří a na všechno ostatní zapomněla.

Vědma byla výbomá učitelka. Nešetřila chválou a chyby své žáčky opravovala s neskutečnou trpělivostí. Nikdy se nechovala přezíravě, nevyčítala jí případná selhání a tam, kde toho bylo zapotřebí, ne-

i68 TERRY BROOKS

nápadně napověděla. Zpočátku se Mistaye zdálo, že čarodějnice zajímají především výsledky. Po určitěti čase se doposud dřímající dívčiny schopnosti probudily a bylo stále častěji zapotřebí vysvětlovat vnitřní strukturu jednotlivých kouzel. Čarodějnice tím byla nejspíš překvapena právě tak, jako sama Mistaya a vazba mezi nimi se dále prohlubovala.

Nyní už si byly opravdu velmi blízké, tak blízké

že dívka začala považovat Noční Stín za svou druhou matku. Vůbec jí to nepřipadalo divné. Její skutečnou matku samozřejmě nikdo nahradit ne-

mohl ale ona neviděla důvod, proč by nemohla mít dvě. Noční Stín na ni působil nesmírně silným dojmem. Způsob, jakým dokázala magii ovládat a ochota, s jakou se o své znalosti dělila, pro ni představovaly nesmírné lákadlo. Mistaya byla velmi mladá a dala se snadno ovlivnit. Noční Stín ji přece zachránila před Rydalem, přivedla ji do Temného Polomu a nabídla jí azyl. Učila ji používat magii, aby mohla pomoci svému otci. Projevila se jako dobrý přítel a moudrý rádce. Mistaya si nemohla přát víc.

Přesto byly chvíle, kdy v ní hlodaly pochybnosti. Stávalo se to většinou tehdy když k sobě v noci tajně přivolala Nehvízdka. Ačkoliv ji myšlenky na rodiče Questora a Abemathyho už netrápily, pří-

tomnost blatátka jí neustále připomínala, že za hranicemi Temného Polomu se nachází jiný svět, který na ni stále čeká. Nehvízdek sice nikdy nic nenaznačil, ale Mistaya důvod jeho přítomnosti tušila. Je tedy proto, aby jí nedovolil zapomenout. Svým způsobem ji to velmi zneklidňovalo, Mistaya si však na druhou stranu neustále připomínala slova Matky země o hrozícím nebezpečí a o tom, že ji blatátko dokáže ochránit, pokud ho k sobě alespoň jednou

UKLADY ČARODĚJNIC 169

denně přivolá. Dívka po čase dokázala najít jakousi rovnováhu. Přes den se plně ponořila do svých úkolů a lekcí a večer přetrpěla vzpomínku na to, co zanechala za sebou.

Nehvízdek ji nikdy neopouštěl. Vlastně bylo dost

riskantní mít ho u sebe tajně. Noční Stín by nemusela souhlasit, na druhou stranu, co by mohla udělat? Mistaya zahlédla Nehvízdka několikrát za den. Schovával se v mlze, vykukoval zpoza kmenů stromů. Vždy z něj bylo vidět jen malý kousek: jednu oči, podruhé tlapky, pak čumák nebo špičky uší. V noci se objevil okamžitě, sotva šepem vyslovila jeho jméno. Seděl kousek od ní, tak, aby na něj nedosáhla, sotva hmotnější, než mlha, z níž se vynořil. Starý, dobrý Nehvízdku, říkala mu a smála se, když jí odpovídal vrtěním ocasu.

Pochybnosti však přicházely i jindy a neměly s Nehvízdkovou přítomností nic společného. Dívence se příliš nezamlouval čarodějčin trvalý zájem o příšery. Zpočátku to brala jako jeden z nezbytných stupňů při cestě k dosažení mistrovství. Konec konců, vytváření nezvyklého bylo přece podstatou magických cvičení. Pod čarodějčím vedením proměňovala kameny v tekutý kov, květiny v motýly a zrnka prachu v duhu. Společně začarovaly hmyz, aby dokázal mluvit a myším daly schopnost létat. Mistaya se dokonce naučila zpívat takovým způsobem, že se při každém tónu vzduch naplnil zářivými barvami. Vytváření příšer není nic jiného, řekla si a udělala, co jí bylo narizeno, aniž by pátrala po skutečném účelu. Zkus si představit věc, proti níž není obrany, povzbuzovala ji čarodějnice. Mistaya proto začala čerpat inspiraci z knihy, kterou si její otec přivezl ze svého starého světa a která pak dlouho ležela zapomenuta v jeho osobní knihovně. Jme-

po skutečném účelu. Zkus si představit věc, proti níž

jEgKy BROOKS

nov]a se Mytologie nebo tak nějak. Kniha ji svého
cu uchvátala neJen tématem, ale také nezvyklou
řečí již byla psána. Holčička se velmi rychle naučila
tolik, aby si ji mohla přečíst a pak, jako obvykle,
ztrahla zájem. Vzpomínka na nestvy, o nichž kni-
ha pojeávala, však natrvalo uvízla vjejí paměti.
Obr, který svou sílu získával Ze země a proměnlivá
bost, jenž dokázala napodobit kohokoliv a cokoliv,
se staly předlohami pro její pivní dva výtvary.
Itně to ani nebyly nestvů v pravém slova
5myslu, jen stvoření, která měla určité nadlidské
schopnosti.

Nakou dobu se zdálo, že je Noční Stín sjejími
výsledky spokojena a nebude v5řadovat další cvi-
čení na toto téma. Jednoho dne .lí však stroze ozná-
la, že si přeje, aby Mistaya stvořila třetí nestvůru,
mén lidskou a mnohem strašlivější, než ty dvě
predchozí. Poprvé od chvíle svého příchodu do
eého Polomu se Mistaya opovážila zeptat na
smysl jejího příkazu. Ještě třetí příšeru? Proč opako-
vat cVícení, které splnila už dvakrát? Chvilí se zdálo, že Se čarodějnice rozzuř. Oči jí potemněly a šlachy
na jejím štíhlém krku se napjaly. Na moment se od-
vrátila, aby skryla svou tvář, ale stejně tak rychle se
otočila zpět.

„Iistayo, poslouchej mě,“ řekla. Byla nyní klidná
a iovnaná „Chtěla jsem tě toho etřit, ale zdá se, že
to nebude možné. Rydall a ten jeho čaroděj na tvého
otce zaútočili. Poslali proti němu své vlastní stvůty
a J otec musel vyolat Paladina aby přežil. Až do-
posud se mu to dařilo. Nní však Rydallův čaroděj vy-
vol .)eště mocnější síly. Casem tvému otci dojdou síly
a uz se nebude moci bránit. Pak to bude na tobě. Nej-
líš zbraň proti příšeře je jiná pšera. A právě proto
chci, bysjeu takovou vytvořila.“

UKLADY ČARODÉJNIC 171

Čarodějčiny argumenty svou logikou opět zvítě-
zily nad Mistayinými pochybami. Dívenka pilně
pracovala celý den a když se přiblížil západ slunce,
byla zcela vyčerpaná. Pod vedením čarodějnice už
dosáhla v používání magie značné zručnosti, některá
kouzla ji však děsila. Pár věcí, které si představila
a následně přivedla k životu bylo skutečně strašli-
vých. Naštěstí vedle ní stála Noční Stín, která je
zneškodnila a následně uzavřela do kouzelné skříň-
ky, kde končily všechny nepodařené pokusy. Díven-
ka si oddechla. Rozhodně si nepřála, aby na kterou-
koliv z těch hrůz musela ještě někdy v životě po-
hlédnout.

Ted' seděla sama u malého ohně -jediného zdro-
je světla a tepla, který jí čarodějnice z Temného Po-
lomu dovolila - a dělala si z těsta placičky, které
chtěla osmažit společně s čerstvou zeleninou. Tohle
jídlo ji naučil dělat Pastinák. Vařila většinou jen pro
sebe, protože čarodějnice, jak se alespoň zdálo, jedla
ještě mň, než Nehvízdek. Ve skutečnosti se u ní
Noční Stín zdržela jen málokdy. Jakmile vyučování
skončilo, obvykle velmi ilychle zmizela. Občas však
zůstávala nedaleko. Mistaya ji neviděla, ale doká-

zala její přítomnost vycítit. Společné používání magie je hluboce emocionálně sblížilo. Toto zvláštní pouto dovoľovalo dívence zjistit o čarodějnici mnohem víc, než bylo otevřeně řečeno. Neuměla sice číst její myšlenky ani odhalit skryté úmysly, ale dokázala intenzivně vnímat její přítomnost a pohyby. Mistaya nejednou dumala, zda čarodějnice zažívá něco podobného, ale instinktivně tušila, že ne.

Toho večera však čarodějnice nezmizela jako obvykle, ale posadila se u ohně. Mlčky pozorovala, jak dívka pracuje, dělá na koleně z těsta placky, čistí zeleninu a všechno to postupně vkládá do pánve

1%2 TERRY BROOKS

s vroucím olejem. Nepromluvila ani poté, co Mistaya vylovila pokrm z pánve a snědla ho. Seděla nehybně jako vytesaná z kamene a oči upírala do temnoty mezi stromy, jako by se tam právě odehrávalo něco nesmírně zajímavého. Mistaya ji nechala být. Věděla, že Noční Stín promluví, až bude sama chtít a zároveň cítila, že to už nebude dlouho trvat.

Umyla tedy nádobí a uklidila ho do velké, dřevěné bedny, která stála uprostřed mýtiny, jako by tam odjakživa patřila. Teprve pak se čarodějnice odhodlala promluvit. "Jsem s tebou velmi spokojená, Mistayo. Dosáhla jsi velkého pokroku."

Dívka k ní vzhledla. "Děkuju."

"Výsledek tvé dnešní práce je obzvlášť dobrý. Stvořila jsi něco úžasného. Doufám, že tě to těší právě tak jako mě."

"Ano," zalhala dívka.

Noční Stín obrátila svou bílou tvář vzhůru, jako by pátrala po hvězdách a pak se opět zahleděla do ohně. "Budu k tobě upřímná. Nebyla jsem si jista, zda na úkoly, které jsem před tebe postavila, budeš stačit. Měla jsem obavy, jestli se ti podaří magii zvládnout.

Její pohled ulpěl na dívčině tváři. "Od počátku mi bylo jasné, že máš v sobě značnou sílu. Tvé možnosti jsou téměř neomezené. Nadání však zdaleka není všechno. Jsou tady jiné, daleko méně hmatatelné okolnosti, které rozhodují o úspěchu. Touha. Odhodlání. Schopnost soustředění. Magie je jako velká kočka. Můžeš ji ovládnout, ale nikdy se k ní nesmíš obrátit zády ani dovolit, aby v tvých očích spatřila strach.

"Já se magie nebojím," prohlásila pevně Mistaya.

Noční Stín jí věnovala krátký, letmý úsměv.

"Ano, všimla jsem si. Cítíš se v její přítomnosti po-

UKLADY ČARODĚJNIC 1%3

hodlně, ale zároveň ji bereš vážně. Máš výjimečný cit pro rovnováhu." Na moment se odmlčela. "Připomínáš mi mě samotnou, když mi bylo tolik co to-bě."

Mistaya zamžikala. "Opravdu?"

Noční Stín se opět zahleděla do prázdna. "Do

značné míry ano. Ačkoliv se to zdá zvláštní, kdysi jsem opravdu byla malá holčička. Když jsem poprvé

objevila své magické schopnosti, bylo mi dokonce ještě mň, než tobě. Je to už moc dávno.

Zmlkla a dál hleděla do teznoty. Mistaya se k ní přisunula blíž. "Vyprávěj mi," žadonila.

Noční Stín pokrčila rameny. "Minulostje pryč."

"Ale já bych to ráda slyšela. Chci vědět, jak ses cítila. Může mi to pomoci lépe porozumět sobě samé."

Prosim, vyprávě.

Výraz rudých čarodějčiniých očí se změnil, podívala se na dívku tak divoce, až se Mistaya vyděsila. Pak ale rudý odlesk pohasl a Noční Stín náhle působila nesmírně vyčerpaným dojmem.

"Narodila jsem se v kouzelných mlhách," začala

, y

ajejí štíhlé tělo bylo právě tak nehybné, ja o stín v měsíčné, bezvětrné noci. Zamyšleně si pročísala své havraní vlasy. "Stejně jako ty, mám v sobě dědictví více světů. A stejně jako ty jsem zdědila i své nadání. Moje matka byla čarodějka. Pocházela zjednoho ze světů, jenž sousedí s Landoverem a kde e magie obávaná. Byla velmi mocná, dokázala procházet kouzelnými mlhami a navštěvovat tak oba světy. Nebyla nadpřirozenou bytostí, ale uměla se mezi nimi pohybovat jako jedna z nich. Jednoho dne, když přecházela mezi světy, potkala mého otce. Můj otec byl měňavec, bytost, která dokáže přijmout jakoukoliv podobu. Uviděl moji matku, zamiloval se do ní a vzal na sebe podobu, která ji velmi přitaho-

174 TERRY BROOKS

vala - proměnil se ve velkého, čemého vlka. Nakonec se muji skutečně podarilo svést."

Její hlas byl nevýrazný a zcela zbavený emocí, byla v něm však hořkost, která Mistayině pozornosti neušla.

"Chvilí byl s ní, ale pak ji opustil a odešel za smi vlastními zájmy. Byl vrtkavý a nezodpovědný, stejně jako všichni nadpřirození. Naprosto nebyl schopen pochopit, že ze vztahu dvou bytostí plývají také odpovědnosti. Takový byl svazek, ze kterého jsem se zrodila. Počali mě uprostřed jamiho třetění, kdy začíná nový cyklus a oslabená zima se dává s posledními závějeji tajícího sněhu na ústup."

Tejí oči dostaly opět ten podivný výraz. Ačkoliv používala poetické a nadnesené obraty, dívka jí přesto velmi dobře rozuměla.

"Když mě můj otec zplodil, měl podobu vlka. Má matka se s ním mílovala jako se zvířetem co do

,

vášnivosti a prudkosti se mu však nepochybně vyrovnala. Znova zamrkala, jako by se snažila zahnat obraz, který se jí právě vynořil v mysli. "Mám v sobě dědictví jich obou. Clověka a zvířete magii obou,

světů. Narodila jsem se s očima, jejichž jediný pohled dokáže zmrazit všechno živé, se schopností proměnit se ve zvíře a také s ohrdáním vůči životu i smrti." p

Podívala se na Mistayu Ale byla jsem přesto dítě. Br

zy jsem zůstala sama. Můj otec zmizel ještě dřív, než jsem přišla na svět. Moje matka mě porol e pak mě musela opustit."

Na okamžik zmlkla, avšak ozvěna jejích slov, skrz nkrz prosáklých hořkostí, se kolem nich vášela dál. Mistaya čekala. Věděla že teď není vho ,
á chvíle cokoliv říct.

UKLADY ČARODĚJNIC

"Nadpřirození ji odsoudili za její snahu stát se

jednou z nich. Spojila se s nadpřirozeným a dokonce s ním počala dítě, což nebylo dovoleno. Vyhnali ji. Musela opustit mlhy a už se nikdy nesměla vrátit. Prosila nadpřirozené, aby se slitovali. Chtěla, abych získala znalosti, které mi mohli poskytnout jen om. Chtěla, abych směla žít ve světě mého otce stejně tak, jako vjejím. To všechno chtěla jen pro mě. Ale oni ji poslali pryč. Zpátky do jejího světa. Ve skutečnosti to byl rozsudek smrti. Byla zvyklá cestovat mlhami, přecházet mezi světy, být volná jako pták. A oni ji uvěznili jen v jednom ze světů. Snášela to tak dlouho, jak jen mohla. Pak odhodila opatmost a pokusila se znova projít mlhami. Vstoupila dovnitř, ale už nikdy nevyšla ven. Zmizela jako obláček dýmu ve větru."

Čarodějnice opět pohlédla na dívku. "Chápeš už, jak moc jsme si podobné? Stejně jako ty jsem ijá musela objevit, kým vlastně jsem. Také přede mnou chtěli ukrýt dědictví, na něž mám právo. Dali mě na vychování cizím lidem, muži a ženě, kteří mým potřebám nikdy nebyli schopni porozumět, kteri dokonce ani nepoznali magickou sílu, jenž ve mně rostla. Byla jsem u nich nějakou dobu a pak jsem utekla. Začala jsem svou sílu cítit, ale stále sem ne-
tušila, jak ji používat. Byl ve mě neklid, který jsem však neuměla pojmenovat. Stejně jako ty jsem vyrostla rychlostí podle běžných lidských měřítek naprosto nepochopitelnou. Mí pěstouni se mě báli. Kdybych u nich zůstala, možná by mě i zabili.
"Tak jako tebe," řekla málem, ale pak se zarazila.
Mistaya však přece zaslechla šepot těchto slov ne-
soucí se vzduchem a byla jimi zcela ohromena.
Ovšemže, nebyla jako Noční Stín. Alespoň v tomto směru ne. Tato skutečnost jí byla zcela jasná. Noční

ÍÍ6 TERRY BROOKS

Stín přesto zřejmě cítila nepřekonatelnou potřebu věřit, že mají společného víc, než ve skutečnosti měly. Dělo se něco, čemu dívka sice nerozuměla, ale co ji zneklidnilo a přimělo k ostrá.žitosti.

V očích čarodějnice planul oheň. "Utekla jsem do lesa, který sousedil s kouzelnými mlhami. Tady bylo útočiště těch, kteří byli součástí obou světů, ale nepatřili ani do jednoho. Našla jsem tam společnost. Nebyli jsme přátelé, přesto jsme měli hodně společ-

ného. Vyhnaní bez důvodu, zatracení jen proto, že se vůbec narodili. Předávali jsme jeden druhému svoje umění a snažili se tak naučit co možná nejvíc. Objevovali jsme své talenty. Odhalovali tajemství ukrytá v našem nitru. Mnozí z nás zemřeli, někteří zešíleli. Mě se podařilo uniknout tomu i onomu a nakonec jsem dokázala sílu v sobě ovládnout. Odešla jsem odtamtud jako dospělá žena a mocná čarodějnice. Našlajsem a ovládla vědění.

Poleno v ohni zapraskalo a do vzduchu vylétla sprška jisker. Mistaya sebou trhla, ale Noční Stín se ani nepohnula. Seděla u ohně zcela soustředěná.

Opět pohlédla na Mistayu. "Když jsem objevila svůj talent, byla jsem mladší, než ty. Zůstala jsem sama. Neměla jsem nikoho, kdo by mě vedl tak, jako já teď vedu tebe. Ale i tak jsme si velmi podobné. Byla jsem tvrdá jako kámen, nedala jsem se ničím zlomit a nenechala jsem si lhát. Nedovolila jsem, aby mě podváděli. Věděla jsem, co chci a dokázala jsem najít způsob, jak to získat. To všechno vidím i v tobě. Stejně odzodlání. Dokážeš se plně soustředit a nenecháš se ničím rozptylovat. Vyslechněš si protiargumenty, ale od tvého snažení tě neodradí, ne tehdy, pokud to, po čem prahneš, je pro tebe důležité.

Mistaya přikývla. Ani ne tak proto, aby vyjádřila

UKLADY ČARODĚJNIC III

svojí souhlas, neboť si nebyla jista, zda všechna ta tvrzení jsou pravdivá, spíš chtěla čarodějnici povzbudit. Chtěla slyšet víc. Čarodějčino vyprávění ji zcela okouzlo.

Po nějaké době, " pokračovala Noční Stín pomalu, " jsem se rozhodla vstoupit do kouzelných mlh. Kdysi mě z nich vyhnali, ale to bylo předtím, než jsem rozvinula své schopnosti. Tentokrát, myslím, to bude jiné. Patřila jsem mezi nadpřirozené, měla jsem právo cestovat mezi světy tak, jako kdysi moje matka. Přišla jsem na okraj mlh a volala jsem. Křičela jsem dlouho, ale odpověď nepřišla. Nakonec jsem prostě vstoupila do mlh odhodlána setkat se s těmi, kteří mě kdysi nepřijali. Okazně mě obklopili. Odmítli mě vyslyšet a ihned mě z mlh vypověděli. Ani moje magie mi nepomohla." . .

Ostré

rysy kolem úst se i ještě prohloubily. "Ale já se nevzdala. Zkoušela jsem to znovu a znovu, pevně odhodlána, že raději zemřu, než bych se podvolila jejich rozhodnutí. Roky ubíhaly. Uplynulo období rovnající se několika lidským životům, ale já vůbec nestárla. Čas nade mnou neměl moc. Byla jsem spíš nadpřirozenou bytostí než člověkem. Patřila jsem do mlh a přesto mi stále nebylo dovoleno vstoupit."

71,1

"A pak jsem oběvila skulinu kterou jsem se mohla do mlh dostat nepozorována. Změnila jsem podobu, abych skryla svou totožnost, vstoupila jsem do mlh a vmísila se mezi jejich obyvatele. Nikdo mě nepoznal. Občas jsem měnila podobu a dávala jsem si pozor, aby mě nikdo neodhalil. Postupně mě přijali. Zjistila jsem, že se mezi nadpřirozenými mohu

pohybovat zcela volně. Používala jsem magii, vymýšlela různé čarodějné kousky a zakletí, zkrátka

1Tg TERRY BROOKS

žila jsem stejně, jako oni. Lest se mi podarila. Stala jsem se jednou z nich."

Usmála se, cynicky a hořce. "A pak, stejně jako moje matka, jsem se zamilovala." Náhle vypadala nesmírně zranitelně a křehce. "Potkala jsem stvoření tak krásné a žádoucí, že jsem si prostě nemohla pomoci. Musela jsem ho mít. Po ničem jiném jsem netoužila. Následovala jsem ho, spřátelila se s ním a nakonec se mu plně oddala. Abych toho mohla dosáhnout, musela jsem odhalit svou pravou podstatu. Když jsem tak však učinila, okamžitě mě odvrhl. Zradil mě. Odhalil všem, kým ve skutečnosti jsem. Nadpřirození byli krutí. Bez váhání mě vypudili. Jen proto, že jsem se zamilovala a špatně odhadla toho, komu jsem chtěla dát svou lásku."

Pozvedla obočí ve výrazu hořkého poznání.

Přesně jako moje matka."

Nechybělo moc a rozplakala by se. Oči měla suché, ale Mistaya neomylně cítila její bolest, pálivou a ostrou jako nůž.

Poslali mě sem," pokračovala Noční Stín. "Do Temného Polomu. Vyštvali mě z mlh, z mého domova, sem, do Landoveru, abych tady žila. Užívala jsem svou magii a zanechala v jejích světě svou stopu, ačkoliv jsem nebyla jednou z nich. V jejích očích jsem spáchala zločin a musela jsem být potrestána. Poslali mě žít na místo, které je branou do všech světů, jež nikdy nebudu moci navštívit, na samý kraj mlh, do nichž už nikdy nebudu moci vstoupit." Její ruce se sevřely do pěstí a pomalu pokyvovala hlavou. "Nadpřirození byli velmi, velmi krutí."

„Zachovali se k tobě nespravedlivě," ozvala se nasměle Mistaya.

Noční Stín se zasmála. "To slovo pro ně nic ne-

UKLADY ČARODĚJNIC II9

znamená. Vůbec ho nechápou. Rozdělují věci na

dovolené a nedovolené. A mají pravdu. Když se nad tím zamyslíš, zjistíš, že spravedlnost je pouhý výmysl. Jen se podívej jak to chodí tady, v Landoveru. Spravedlnost je v rukou těch, kteří jsou dostatečně mocní, aby ji formovali podle svých záměrů. Když se řekne spravedlnost, nepředstavíš si nic jiného, než zoufalé skuhrání žebráka. Buďte ke mně spravedliví! Jak ubohé!" odplivla si znechuceně.

pak, zřejmě vedena nějakým náhlým popudem, se naklonila k Mistaye. Z toho všeho, co se mi stalo, ."

jsem se mnoho naučila. Nikdy se nikoho o nic neprosit, nikdy neočekávat laskavost a nikdy nespolehat na náhodu nebo na štěstí. Mou podporou je magie. Mé schopnosti mi dávají sílu. Zapamatuj si to.

Spolehej se sama na sebe a budeš v bezpečí."

A hlavně nevěř na lásku " dodala Mistaya vážně.

"Ne,

" souhlasila čarodějnice a v tváři měla takovou zuřivost, že se na chvíli zdálo, jako by se proměnila vjedno ztěch zvířat, vjejichž podobě podle svých vlastních slov putovala kouzelnými mlhl.

" ný j ako břitva a dí-

"Ne, opakovala. Hlas měla os

venka vycítila, že myslí na nějakou konkrétní osobu

a událost, jenž se odehrála na místě a v čase ne příliš vzdáleném od současnosti. "Ne, už nikdy víc."

Mistaya seděla nehybně u pohasínajícího ohně.

Snažila se splynout s nocí, jako by byla en jedním ze stínů, nedůležitým a nenápadným. Měla strach, že kdyby si dovolila něco víc, čarodějčin hněv by vypukl naplno.

Noční Stín se na ni podívala, jako by jí četla myšlenky a usmála se na ni. "Jsme si podobné, řekla ještě jednou, jako by o tom sama potřebovala ujistit.

"Ty ajá, Mistayo. Spojuje nás magie. Jsme čarodějnice, máme v sobě moc, po které mohou ostatní jen

1g0 TERRY BROOKS

toužit, ale nikdy ji sami nedosáhnou. Je naším požehnáním i prokletím. Je naším osudem."

Pozvedla ruku a jediným gestem naplnila vzduch smaragdovou září která se rozlétla na všechny strany a pomalu pohasínala v temnotách.

Mistaya se zabalila do přikrývek a pokoušela se usnout, ale stále nemohla zapomenout na čarodějčino vyprávění. Kolik osamění, hořkosti a utrpení bylo vjejím životě. Kolik nenávisti. Jsme si podobné, opakovala Noční Stín znova a znova. Ty a já.

Čím déle si tato slova říkala, tím větší nejistotu cítila. Možná, že na nich bylo více pravdy, než si byla sama ochotná přiznat. Jestli jsem opravdu čarodějnice, pomyslela si, pak nejspíš opravdu patřím sem, do Temného Polomu.

Tato možnost jí dělala takové starosti, že málem zapoměla před usnutím zavolat Nehvízdka.

RosoT

r?

ový den s sebou přinesl změnu počasí.

Když Ben s Vrbou procitli, snášel se na ezerní krajinu vytrvalý déšť. Oblékli se, snědli lehkou snídani tvořenou ovocem, chlebem, džemem a kozím mlékem a zabalení do svých cestovních plášťů vyrazili za Pánem Řek. Elderew bylo nyní šedivé a plné mlhy. Když stoupali po opuště-

ných pěšinách k jeho středu, z promáčených větví na ně padaly spršky vody. Nebylo nutno nijak zvlášť pospíchat. Pán Řek už jistě dostal zprávu o tom, že se probudili a vyjde jim vstříc, aniž by ho museli sami hledat.
Ben se nenápadně rozhlédl, ale Ardsheala nikde

162 TERRY BROOKS

nespatřil. Přesto cítil jeho přítomnost. Musel být ukrytý někde v mlze a pozorovat je.
Pána Řek potkali nedaleko středu Elderew. Čekal sám na jedné z mýtin, skrz které jejich cesta vedla. S Benem se pozdravil letným přikývnutím a Vrbu krátce objal. Jejich koně stáli kousek odtud. Ani se svých hostů nezeptal, zda si přejí odejít. Jakmile jim dal Ardsheala, automaticky předpokládal, že budou dál pokračovat v pátrání po Mistaye. Na závěr je ještě požádal, aby mu pravidelně posílali zprávy. To už se objevil i sukovitý Mozol. Byl shrbený, ze srsti mu odkapávala voda a místo očí měl jen úzké štěrby. Za uzdu vedl Šimla a Volavku. Když Ben s Vrbou nasedli, Pán Řek přece jen na chvíli odložil svou rezervovanost a prohlásil, že kdyby ve svém pátrání potřebovali jakoukoliv pomoc, mohou se na něj obrátit a on přijde tak rychle, jak jen to bude možné. Vzhledem k jeho dřívější odtážitosti to byla nečekaná změna. Bena a Vrbu jeho návrh nesmírně překvapil, ale nedali to na sobě znát. Poděkovali mu, otočili koně a odevála i.
Tam, kde začínal hustý, starý les je očekával vodní duch, který je měl provést pralesem a bažinami, jenž Elderew obklopovaly. Stále přšelo, a půda pod kopyty jejich koní se rychle měnila v kluzké bláto. Průvodci je opustili v řídce zalesněné krajině za Elderew. Ben s Vrbou ujeli ještě několik mil a pak se rozhodli udělat malou přestávku a odpočinout si, než budou pokračovat dál.

"Viděla jsi ho dneska ráno?" zeptal se Ben Vrby,
"
když se usadili pod hustou korunou jednoho ze stromů.
"Ne," odpověděla a podala mu čutoru, aby se napil. "Ale Mozol ho viděl. Zatím se prý drží ve stínu za námi. Podle všeho není z jeho přítomnosti nadšený o nic víc, než já."

UKLADY ČARODĚJNIC 1g3

Ben se pátravě zahleděl na kobolda. Ten se krčil na opačné straně skupiny stromů a tvářil se nabručeně. "Vypadá opravdu dost rozladěně."

"Považoval se za tvého ochránce. Ardshealovu p vyjádření nedůvěry vůči přítomnost chá e " ako svým schopnostem .

Ben opět pohlédl na Vrbu. "Myslíš si, že sem ten dar neměl přijmout?"
"Nemyslím, to opravdu ne. Ardsheal tě ochrání bezpochyby mnohem lépe, než kdokoliv jmný. Od-

mlčela se a dlouze se mu podívala do očí. "Což ovšem neznamená, že by mi jeho přítomnost byla í milá."

Přikývnul. "Ano, to jsi říkala už včera v noci. Ale proč?"

i Sylfa zaváhala. "Řeknu ti to později. Dneska večer." Chvilí si mlčky prohlížela Benovu tvář. "Řekla

jsem Mozolovi, že Ardsheal je dar od mého otce a tudíž by bylo nezdvořilé a možná i nebezpečné, kdybychom ho odmítli. Podle mě to pochopil.

Ben se opět na koboldá podíval a zjistil, že ho kobold pozoruje a oči mu přitom září jako lampy. i Když si Benova pohledu všiml, usmál se jako hla- i dový aligátor.

Snad máš," řekl roztržitě. „Něco mě na-

"

pravdu

padlo. Co myslíš, neměli bychom za ít za Matkou zemí? Ví přece o všem co se v Landoveru děje. Možná by nám poradila, kde hledat Mistayu a ostatní. A třeba by věděla i něco o Rydallovi.

Voda kapala Vrbě přímo na nos, stáhla si tedy kapuci hlouběji do čela. "Už jsem na to myslela. Víš, kdyby nám Matka země mohla jakkoliv pomoci, už by ke mně bezpochyby přišla ve snu. Mistaya e pro ni velmi důležitá. Slibuje si od ní něco velmi neobyčejného. Pro její bezpečí by udělala všechno."

164 TERRY BROOKS

Ben si špičkou boty pohrával s kouskem trouchnivého dřeva. "Proč je pomoc všech těchto bytostí tak mlhavá a neurčitá? Moc bych si přál, kdyby mi byli schopni říct něco konkrétního."

Sylfa mu věnovala něžný úsměv. "Pomoc je dar, který bychom neměli očekávat. Kam půjdeme teď?"

Otřásl se a znova se zahleděl mezi stromy. Vůbec se mu nelíbilo mít v patách ochránce, kterého ani nevidí. Už dost na tom, že ho pronásledují nepřátelé.

Povzdechl si. "Abych řekl pravdu, nevidím nejmenší důvod, proč bychom se měli vracet na Ryzí Stěbro. Pokud bychom to udělali, Rydall by bezpochyby poslal další ze svých příšer. A nalezení naší dcery bychom tak nebyli o nic blíž." Na moment se zamračil se, jako by pochyboval o vlastních argumentech. "Mohli bychom navštívit Kallendbora ze Zeleného Trávníku. Ví o všech nepřátelích, kterým kdy Landover musel čelit, proti většině z nich dokonce sám bojoval. Možná bude o Rydallovi z Marhullu něco vědět."

Kallendborovi se nedá věřit," připomenula mu.

"

Přikývnul. "To je pravda. Na druhou stranu, po vpádu cizí armády rozhodně netouží. A kromě toho mi leccos dluží. Za jeho spojenectví s Gorsem jsem ho mohl potrestat daleko přísněji a on to dobře ví.

"Můžeme to aspoň zkusit, za to nic nedáme."

"Možná," odpověděla Vrba, ale netvářila se příliš přesvědčeně. "V každém případě buď velmi opa-

"Budu," ujistil ji a v duchu začal přemýšlet, jak moc musí být opatrný člověk, kterého chrání hned tři nadpřirozené bytosti.

Nasedli a pokračovali v cestě. Když Mozolovi oznámili nový cíl cesty, kobold se rozběhl kupředu, aby mohl prozkoumat krajinu, kterou budou projíždět.

UKLADY ČARODĚJNIC 165

děť a dočasně je tak nechal v péči jejich nového ochránce. Ardsheal se stále neobjevil. Den se nepříjemně vlekl, hodiny se loudaly jedna za druhou, až konečně nastalo odpoledne. Stále vytrvale přšelo. Jeli na severovýchod směrem k Zelenému Trávníku. Les pomalu řídł, jezerní krajina zde zvolna přecházela v pahorkatinu obklopující Ryzí Střibro. Vyhledli si jeden rozložitý starý cedr rostoucí u malého potůčku a zastavili se na svačinu. Déšť už se prodral skrz hustou korunu stromů, z promáčených větví kapala chladná voda a měnila půdu pod stromem v bláto. Svět kolem byl vlhký, chladný a nehybný. Když dojedli, pokračovali v cestě. Po celý den neviděli ani živou duši.

Soumrak je zastihl na okraji Zeleného Trávníku. Tady začínala travnatá step, léno landoverských lordů, jenž se táhla až k pohoří Melchoru. Zapadající slunce vypadalo jako šedá skvrna visící nad vzdálenými vrcholky hor. Svou bledou, cínovou září jako by se na poslední chvíli snažilo zadržet blížící se noc. Ben a Vrba se utábořili ve skupině třešní a modrásků na malém návrší, odkud byl dobrý výhled na pláň rozprostírající se před nimi. Mozol se vrátil, aby s nimi povečeřel - museli se spokojit se studeným jídlem, neboť všechno dřevo bylo vlhké - a hned zase odběhl. Po Ardshealovi pořád nebylo ani památky.

Konečně se snesla noc. Déšť ustal, ale místo toho se objevila vlhká mlha, jejíž cáry se honily po planině jako duchové. Ben natáhl paži a přivinul k sobě Vrbu tak, aby se o něj opírala zády a zašeptal, "A teď mi pověz o Ardshealovi."

Dlouho byla zticha. Spočívala v jeho náručí zcela nehybně. Cítil, jak dýchá, jak se jí hrud zvedá a klesá, vnímal dokonce i nejslabší šepot, jenž způ-

166 TERRY BROOKS

soboval dech vycházející z jejích rtů. Trpělivě čekal a díval se přes hřívku jejích vlasů na houstnoucí víry mlhy.

"Ardshealové tady byli odjakživa," řekla konečně. "Byli stvořeni, aby chránili ty, kteří opustili kouzelné mlhy a odešli žít do světa lidí. Zrodila je velmi stará magie, jsou to elementálové pocházející ze země a tudíž mohou být vvoláni kdekoliv. Můj lid

je používal velmi opatrně. Ardshealové byli povoláni teprve tehdy, když hrozilo smrtelné nebezpečí. Ve dávných dobách, ještě než začal vládnout starý král, a Landover byl novou, panenskou zemí, docházelo mezi lidmi a bytostmi pocházejícími z kouzelných mlh k válkám. Lidé osídlili Landover první a tak považovali nově příchozí za vetřelce. Došlo k bitvám, kdy Ardshealové bojovali proti nestvůrám stvořeným čaroději, jenž sloužili lidem."

Na chvíli se odmlčela, jako by si chtěl uspořádat myšlenky. "To se stalo už dávno. Od té doby byli Ardshealové používáni jen zřídka. Naposledy docela nedávno. Jeden z démonů Abbadonu změnil svou podobu a v přestrojení pronikl do Elderew. Bylo to zlovolné stvoření, měňavec, který chtěl otevřít svým druhům průchod do samého srdce jezerní krajiny. Myslel si, že se jim tak podaří získat magii, která se zde skrývá. Přišel tedy nepoznan do města a pokusil se zabít mého otce."

"

Protože je Pánem Řek?" zeptal se Ben tiše.

"Ano, právě proto. Chtěl, aby lid zůstal bez vůdce." Vrbín hlas byl tak tichý, až se chvílemi ztrácel. "Démon zaútočil, ale neuspěl. Zabil však přitom pár dalších, včetně několika dětí. Podařilo se mu uprchnout. Mezi lidem jezerní země nastala panika. Můj otec společně se staršími vyvolal pět Ardshealů a poslal je po démonavě stopě. Ardshealové ho hle-

UKLADY ČARODĚJNIC 18Í

dali dům od domu, až ho konečně polapili vjedné z jeho mnoha podob a zabili ho."

Zhluboka se nadechla. "Našli ho zrovna v našem

domě. Proměnil se vjednu z mých sester. Démon byl chytrý. Vrátil se zpět na místo které považoval za bezpečné: do blízkosti Pána Rek. Ardshealové jsou velmi houževnatí. Dokážou stopovat svou oběť podle doteku, pachu, nejtiššího zvuku, dokonce i podle změny teploty způsobené stínem osoby, jenž předtím místem prošla. Bohužel, nejsou neomylní. Alespoň toho dne nebyli. Starší je vyvolali ve spěchu a spěch často vede k nedbalosti. Démon několikrát změnil podobu, než přijal tu, ve které ho konečně polapili. Těsně předtím se skrýval v podobě mé sestry Kaijelln. Ardshealové už byli blízko. Když vtrhli do domu, mysleli si, že démon stále vypadá jako Kaijelln.

"

A tak," zašeptala a hlas se jí třásl, "ji usmrtili, aniž by se přesvědčili, kým doopravdy je. Jednali podle svých instinktů. Zabili ji přímo před mýma

"

očBen polkl, neboť mu náhle vyschlo v krku. "Tvůj otec je nemohl zastavit?"

Vrba jen zavrtěla hlavou. "Byli příliš rychlí. Příliš silní. A kromě toho, jakmile se Ardsheal na něco

vrhne, není možné ho zastavit. Právě tak to bylo s Kaijelln. Zemřela během jediného okamžiku."

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Ben ji k sobě přitiskl a dlouhou chvíli tak leželi zcela nehybně a dívali se do temnoty. Někde v dálce se ozval noční pták ajiný mu odpověděl. Ticho rušil jen zvuk kapky stékajících z promáčeného listoví.

"Měli jsme ho odmítnout, řekl Ben nakonec.

, Ne!" Vrbín hlas byl tentokrát silný a pevný.

,

,

,Ardshealovi se nemůže postavit nic. Nic! Potřebu-

1SS TERRY BROOKS

jeme ho, aby tě ochránil před Rydallovými nestvůrami. Kromě toho, můj otec onu událost prožil velmi bolestně. Jistě udělal všechno pro to, aby tento Ardsheal vykonal svůj úkol přesně tak, jak mu bylo řečeno.

"

Obrátila se, aby mu viděla do tváře. "Copak to nechápeš? Není důležité, zda se ho bojím nebo ne. To, na čem opravdu záleží je, že ti může zachránit život." Přitiskla se k němu, dokud její tvář nebyla jen několik palců od jeho. "Tak moc tě miluji, Bene Holidayi."

Pak ho políbila a líbala ho dál, až oba zapomněli na celý svět.

Za úsvitu opět vyrazili. Den byl šedý a mlhavý, ale déšť už je nesužoval. Mozol se v noci vrátil a tentokrát se zřejmě rozhodl cestovat s nimi. Když vyjeli do otevřené krajiny, dychtivě se rozběhl kupředu a převzal vedení. Objevil se i Ardsheal. Vynoril se z lesa a držel se asi dvacet yardů za nimi. Nepřiblížoval se ani se nevzdaloval, držel se jich jako stín. Chvilí ho sledovali, ohlíželi se přes rameno a obdivovali jeho hladké, plynulé pohyby. Neměl na sobě žádné šaty a jeho tělo tvarem připomínalo lidské, bylo však hladké, kluzké a absolutně postrádalo jakékoliv detailnější rysy. Kůže byla hladká a napjatá, místo očí měl jen temné oční důlky. Nedal nijak najevo, že o přítomnosti Vrby a Bena ví, nepromluvil žádné slovo. Když se zastavili, zastavil se také a trpělivě čekal, dokud v cestě nepokračovali. Pak je následoval stejně vytrvale, jako dřív.

Nakonec se po něm přestali ohlížet a kolem polehne už na něj téměř zapomněli.

Pastviny byly zahaleny do mlhy. Městečka a usedlosti farmářů, a nakonec i samotná tvrz Lordů,

UKLADY ČARODĚJNIC 1g9

to vše se před nimi naprosto nečekaně vynořovalo z bílé nicoty až ve chvíli, kdy téměř stáli u bran. Nikde se nezastavili. Chtěli se dostat ke Kallendborovu Rhyndweiru ještě před západem slunce. U jednoho z prodejců na trhu při kraji malého městečka si kou-

pili horkou polévku a teď ji za jízdy pomalu usrkávali. Mozol svou porci zhltnul během okamžiku a zase zmizel. Ardsheal zůstal stát opodál a o jídlo absolutně neprojevoval zájem. Ben a Vrba jeli mlčky bok po boku, pocit vzájemné přítomnosti je uspokojoval, nepotřebovali mluvit. Ben strávil většinu dne tím, že si v hlavě přehrával historku o Kaijelln a Ardshealovi. Nevědomky začal Ardsheala srovnávat s Paladinem. Oba byli dokonalí bojovníci stvoření k ničení, a oba byli v jeho službách, takže za případné škody či neštěstí nesl odpovědnost on sám. Tato myšlenka ho trápila stále víc. Znova začal zvažovat, co asi proměna v Paladina dělá s jeho psychikou. Dosáhne někdy bodu, kdy rozdíl mezi ním a jeho ochráncem přestane existovat? Stane se z něj pak něco jako Ardsheal, chladný, nelitostný vraždící stroj plnící příkazy svého pána? Vzpomněl si, jak se cítil tehdy, když zůstal v Paladinově podobě uvězněn v Magické skříňce. Dokázal si vybavit jen jediné: byl královým rytířem a bojovníkem. Neuměl nic, než zabíjet a ničit. Myšlenky vířily a vzájemně se proplétaly.

a

Znova vynořila zákemá otázka, zda má vůbec smysl s Rydallovými nestvůrami zápasit. Myšlenky na něj dotíraly, ale on si dal pozor, aby navenek nebylo nic znát.

Pozdě odpoledne se před nimi objevil Rhyndweir.

Hrad lorda Kallendbora stál na ostrohu nad soutokem řek Anhalt a Piercenal. Jeho zdi, cimbuří a věže se temně tyčily nad okolní krajinou. V podhradí se

190 TERRY BROOKS

rozkládalo kypící, uspěchané město. Byl právě trh. Obchodníci, farmáři a řemeslníci zde nabízeli své zboží, mezi krámky se proplétali kupující. Znova začalo pršet, drobné mžení se mísilo s mlhou a lidé i budovy se změnili v pouhé šedivé stíny.

Ben a Vrba, kteří přijížděli bez ohlášení nevzbudili žádnou pozornost. Nikdo na ně nečekal, aby je doprovodil do hradu. Přesně tak to Ben zamýšlel. Nechtěl, aby Kallendbor měl čas se na jeho návštěvu připravit. Doufal, že když lord z Rhyndweiru nebude mít kdy zvážit možné zisky a ztráty, snáz získá jeho souhlas ke spolupráci.

Když se blížili k hlavní městské bráně, Ben zpomalil. Zavolal na Mozola a pokynul také Ardshealovi, aby přistoupil blíž. Ten k jeho velikému překvapení poslechl. Postavil se po Benově boku, v tváři měl stále ten prázdný výraz a hlubokými očnicemi důtky upřeně hleděl kupředu. Ben se významně podíval na Vrba, ak oběma nařídil, aby se drželi u něj a opět pobídl Simla do kroku.

Přejeli přes most a vstoupili do města. Proplétali se úzkými uličkami, které s příchodem deště ještě více potemněly. Lidé spěchali domů, takže jen málo kdo si dvou jezdců a jejich pěšího doprovodu všim-

nul. A ti, kteří je přece zahlédli, se rychle odvrátili a uhnuli jim z cesty. Představa setkání s někým, koho doprovází Ardsheal a kobold, se jim příliš nezamlouvala.

Skupinka dorazila k hradní bráně, kde je zastavili strážníci. Vypadali vyděšeně, ale Ben si jejich protestů nevšímal a nařídil veliteli, aby je doprovodil k paláci. Posel se zprávou o nečekané návštěvě už každopádně ke Kallendborovi vyrazil a on nechtěl čekat, až se vrátí. Jeden z velitelů, zřejmě statečnější než ostatní, se odvážil vznést námitku proti Ardshe-

UKLADY ČARODĚJNIC 191

alově přítomnosti, ale Benova strohá odpověď ho umlčela. Ardsheal je králův osobní strážce. Kam jde král - nebo jeho královna - tam půjde i on. Voják ustoupil a cesta do hradu byla volná. Projeli branou, dlážděným loubím, několika obrannými valy, kolem setniny vojáků, jenž sloužili Kallendborovi, až konečně dorazili na travnatý plácek před hradním palácem. Jejich průvodce úmyslně nasadil co nejpomalejší tempo, aby měl jeho pán čas se na nečekanou návštěvu připravit. Ben však pobídl Šimla a loudají i cího se služebníka málem přejel. To pomohlo.

K bráně paláce dorazili za několik málo minut.

Lord Kallendbor jim vyšel vstříc, aby je pozdravil. S výjimkou nervózně přešlapujícího dveřníka

= byl sám. Zjevně už nestihl svolat služebnictvo k okázalejšímu přivítání. Lord z Rhyndweiru byl vysoký, mohutný muž s ohnivými vlasy a právě takovým temperamentem. Jizvy z bitev mu poznamenaly i ruce a předloktí a hyzdily i jeho kdysi pěknou tvář. U pasu mu visel meč, který nosil tak přirozeně, jako

by to byla běžná část oděvu. Tváře mu hořely a v očích měl hněv. Přesto, když k nim dorazil, vyseknul Benovi a Vrbě uctivou poklonu.

; "Kdybych věděl, že se mě chystáš navštívit, Výsosti, připravil bych ti lepší uvítání," dodal stále skrývaje svůj vztek. Zavadil pohledem o Mozola a pak všiml Ardsheala. V tu chvíli zapomněl na veškeré sebeovládání. "A co znamená tohle. vybuchl. "Proč jsi sem přivedl tohle stvoření?"

Ben se na Ardsheala podíval, jako by na ně zapomněl a teprve teď si uvědomil jeho přítomnost. , Jeť to dar od Pána Řek. Slouží mi jako ochránce. Nebylo by lepší promluvit si v suchu a teple?"

Kallendbor zaváhal, jako by se chystal něco namí-
"tat, ale pak si to nejspíš rozmyslel. Vstoupili tedy do

ICJ2 TERRY BROOKS

budovy a prošli dlouhou chodbou až do salonu, je-
muž vévodil obrovský krb. Několik hořících polen dokázalo místnost vytopit a zároveň osvětlit. Když vstoupili, po stěnách se roztančily jejich dlouhé stíny. Mozol zůstal u koní, Ardsheal se zastavil u dveří salonu a po chvíli se ztratil v temnotě chodby, do níž záře krbu už nedosáhla.

Kallendbor usedl naproti svým hostům. Vztek ho

stále ještě nepřešel. "Ardshealové byli nepřátelé obyvatel Zeleného Trávníku po celá století, Výsosti. Nejsou zde vítáni. Musel jsi to vědět."

"Časy se mění." Ben upřel pohled na prázdné sklenice stojící vedle karafy s jantarovou tekutinou. Počkal, až dvě z nich Kallendbor naplní, pak si jednu vzal a druhou podal Vrbě. Rty lorda ze Zeleného Trávníku zběhaly, jak je pevně stiskl k sobě a jeho mohutné ruce se sevřely v pěsti.

"Cítíš se pohodlně, Výsosti?" zasyčel.

Ben přitakal. "Ano, děkuji." Strohého tónu si nevšímal. "Za přítomnost Ardsheala se omlouvám. Bohužel, okolnosti mě donutily přijmout zvláštní bezpečnostní opatření. Předpokládám, že jsi se doslechl o hrozbě, které v současné době musím čelit?"

Kallendbor pohrdavě mávnul rukou. "Rydall z Marnhullu? Slyšel jsem, že vyhrožoval. Podnikl už něco?"

"Zatím dva útoky."

Kallendbor se na něj vážně zahleděl. "Dva. A dalších pět má následovat. Rozumím. Ale Paladinovi se přece nic nemůže postavit. A teď máš navíc ještě Ardsheala. Ti dva by ti měli zajistit bezpečí."

Ben se k němu naklonil. "Byl bys příliš zklamaný, kdyby se jim to podařilo?"

Lord se poprvé usmál, byl to však zatrpklý, cynický úsměv. "My dva nejsme přátelé, Výsosti. Ne-

UKLADY ČARODĚJNIC

193

přeji ti nic dobrého a ty to dobře víš. Na druhou stranu, mým přítelem není ani Rydall."

"Znáš ho tedy?" otázal se král.

"Kallendbor zavrtěl hlavou. "Nic o něm nevím.

Musí pocházet z nějaké země ležící vně Landoveru."

"Pokud je tomu opravdu tak, jak dokázal přejít

j skrz kouzelné mlhy?"

"Předpokládám, že právě tak, jako ty," pokrčil

„, mohutný muž rameny., Použil magii."

Ben usrkl ze své sklenice. Ze zlatého nápoje se vyklubalo sladké víno. Něco takového by na Kallendborově stole neočekával. Vrba po jeho boku se zavrtěla, byla netrpělivá, přála si, aby tento rozhovor Rhyndweiru, samém srdci Zeleného Trávníku se necítila dobře. Patřila k lidu jezerní země a ti se s lordy

se na chvíli zahleděl do plamenů a pak se

opět podíval na svého nedobrovolného hostitele.

"Nezdržíme se dlouho. Jen jednu noc, abychom se

4 mohli usušit a pak budeme pokračovat v cestě. Večeři sníme v pokoji, nemusíš si tedy dělat starosti se s námi, aspoň nebude nikomu na očích. A Mozol ta-Kallendborovi se po těch slovech viditelně ulevilo. "Jak si přeješ, Výsosti. Dám ti nanosit horkou Ben přikývnul. A ještě něco." Naklonil se kupředu, takže se díval Kallendborovi přímo do očí.

"Jakmile se dozvím, že jsi něco o Rydallově věděl a pokusil ses mi to zatajit, nechám tě odvést v řetě-Pán Rhyndweiru ztuhnul a tvář mu zrudla vztekem. "Výsosti, nemám důvod, proč-

skončil. Tady, v Kallendborově přítomnosti, na

ze Zeleného Trávníku nikdy nijak zvlášť nepřátelili.

Ben

sestavováním honosné tabule. Ardsheal zůstane

vodu do koupele."

zech."

194 TERRY BROOKS

"Není to tak dávno co ses spojil s Gorsem," po-

kračoval Ben, aniž by ho nechal domluvit. "Měl jsem plné právo tě vyhnat a zkonfiskovat všechny tvé statky, nebo tě dokonce předat katovi. Jsi však vlivný muž, jehož slovo má mezi pány ze Zeleného Trávníku velkou váhu a já oceňuji tvé služby trůnu. Nechtěl jsem, aby Zelený Trávník ztratil svého pána. Věřím, že jsi byl pomýlený, stejně jako my všichni." Na vteřinu se odmlčel. "Ale pamatuj si, lorde Kallendbore, kdyby se něco takového mělo opakovat neváhal bych svůj názor změnit."

Kallnedbor krátce, sotva znatelně přikývnul. Jen stěží dokázal promluvit. "Toje všechno, Výsosti?"

"Ne. Ben ho stále provrtával pohledem R

. " ydall

unesl naši dceru. Tohle ti možná tví špehové neřekli. Drží ji jako rukojmí do té doby, než se Paladin postaví všem jeho příšerám a porazí je, nebo bude sám poražen. Začal jsem po ní pátrat. Po Rydallovi z Marnhullu však jako by se slehla zem. Nikdo

J

včetně tebe ak se zdá, o něm nic neví. Já jsem ale pevně odhodlán získat svou dceru zpátky, takže pokud něco víš, raději mi to řekni.

Kallendbor chvíli mlčel. "Já nemám ve zvyku unášet děti, když chci bojovat s nepřítelem," vyhrkl nakonec.

Zdálo se, jako by ze sebe tato slova vypravil jen s největšími obtížemi. Krále napadlo, co za tím asi vězí. "Takže pokud se dozvíš cokoliv, co by mi mohlo v mém pátrání pomoci, dáš mi vědět?" naléhal.

Z Kallendborovy tváře se nedalo vyčíst vůbec nic, ale jeho oči byly tvrdé. "Máš mé slovo, že udělám všechno, aby se tvá dcera opět vrátila domů. Víc ti slíbit nemohu."

Ben pomalu přikývnul "geru tě za slovo."

UKLADY ČARODĚJNIC 195

Mezi nimi se rozhostilo dlouhé, nepříjemné ticho. Pak se Kallendbor zavrtil na své židli a řekl, "Pokud jste připraveni, ukážu vám vaše pokoje."

Pro tuto chvíli měli jeden druhého plné zuby.

Minula půlnoc. Z těžkých, bouřkových mraků, jimž se konečně podařilo prodrat skrz hradbu Melchoru, začal opět padat déšť. Nebe křižovaly velké

oslnivé blesky doprovázené ohlušujícím rachotem hromu. Řeky Anhalt a Piercenal obtékající ostroh, na němž hrad stál, divoce vířily. Na jejich vzedmutých hladinách se pohupovaly nejrůznější úlomky a trosky, které voda strhla s sebou.

Ben Holiday neměl té noci klidný spánek. Už dvakrát se probudil, poprvé ho vzbudilo podivné ticho a podruhé běsnění bouře. Pokaždé vstal, došel ke dveřím a chvíli naslouchal, pak přešel k oknu ložnice a vyhlédl ven. Byli ubytováni v západní věži, která sloužila výhradně významným návštěvám. Nacházeli se vysoko nad palácem, daleko od běžného služebnictva a ostatních hostů, více než sto stop nad hladinou řeky Anhalt. Pokud se chtěli dostat do hlavní části hradu, museli sestoupat po dlouhé řadě

schodů a projít skrz několik dlouhých chodeb a neobývaných salónů. Takový byl zvyk. Pokoje určené pro krále Landoveru musely být oddělené od ostatních, bezpečné a nesměla k nim vést více než jedna přístupová cesta.

Té noci se však Ben nemohl zbavit myšlenky, že jediná přístupová cesta znamená taky jedinou možnost úniku.

Přitom by měli být v bezpečí. Mozol hlídal hned za dveřmi a Ardsheal přecházel sem a tam po scho-dišti. Venku se blýskalo, duněl hrom a vítr, jemuž nad pláněmi Zeleného Trávníku nestálo nic v cestě,

lgó TERRY BROOKS

zuřivě vyl. V místnosti, kde spali Ben s Vrbou, však bylo útulno a landoverského krále by tedy nemělo nic rušit.

Přesto se mu nedařilo usnout.

Když se na schodech ozvala silná rána následovaná Mozolovým varovným výkřikem, byl Ben vzhůru a seděl na posteli. Vrba, doposud spící vedle něj, se zprudka posadila, oči rozšířené hrůzou. Dubové, železem okované dveře se rozletěly na kusy a za nimi stálo cosi ohromného a temného. Vchod byl příliš úzký, ale ta bytost jediným úderem rozbourala kamennou zeď. Mozol se na příšeru vrhnul zuby i drápy, jenomže ta si toho snad ani nevšimla a rázně vkročila do ložnice. Malta, kamení a zbytky roztržených dubových prken jí zapraštěly pod nohama. Zablesklo se a na malou chvíli byla celá scéna zaplavena strašidelným, namodralým světlem. Ben s Vrbou strnuli v úžasu.

Byl to obr od hlavy až k patě pokrytý kovem.

Můj bože, pomyslel si Ben ohromeně. Vždyť je to robot.

Otočil se k nim. Železo zaskřípalo, zasténalo.

Zvedl ruce a zat al pěsti. Nemohlo být pochyb. Postavu tvořily železné pláty pospojované nýty. Robot

Ale v Landoveru přece žádní roboti nebyli! Dokonce tady nikdo o něčem takovém ani neslyšel!"

Vrba vykřikla vskočila z postele a zoufale se rozhlédla po pokoji. Ben couval, noha se mu však zamotala do prostěradla a on upadl. Narazil hlavou přímo do dřevěného čela postele tak prudce, až se mu před očima roztančily hvězdičky a vhrkly mu do nich slzy. "Bene!" vykřikla Vrba. Chtěl jí odpovědět, ale byl příliš otřesený. Věděl, že musí něco udělat, ale nedokázal nic vymyslet.

Zbraň! Potřebuji i zbraň!

UKLADY ČARODĚJNIC 19

Skrz závoj slz uviděl, jak robot odmrštil Mozola, jako by to byla papírová hračka. Uslyšel těžké kroky, nestvůra se blížila k posteli, uchopila její zadní část a prudce trhnula. Postel se zakymácela a Benovi se konečně podařilo vyprostit z prostěradla. Mozol na robota opět zaútočil, ale tentokrát byl odhozen s takovou silou, že narazil na zeď, sesul se a zůstal nehybně ležet.

"Bene, zavolej Paladina!" vykřikla Vrba, která na

robota házela ložní prádlo a rozbité kusy dveří v zoufalé snaze ho zastavit.

A pak se objevil Ardsheal. Vynořil se z temného obdélníku dveří a bez váhání po robotovi skočil. Náraz byl tak silný, že se robot zapotácel. Ardsheal se na obra nebojácně vrhnul a snažil se ho strhnout k zemi. Opět se zablesklo a v jasné záři se zřetelně rýsovaly dvě spolu zápasící siluety. Vrba se prosmekla kolem nich ve snaze dostat se k Benovi. Ten už se mezitím dokázal postavit a omráčeně se opíral o stěnu. Ze spánku mu kapala krev. Zašmátral po medailonu, aby mohl přivolat Paladina, ale ke své hrůze ho nemohl najít. Medailon i řetízek, na němž byl zavěšen, zmizely!

Robot a Ardsheal se do sebe zaklesli v zuřivém souboji na život a na smrt, potáceli se místností jako dva ohromní medvědi a tu a tam se jeden druhého pokoušeli přirazit ke zdi. Ardsheal uchopil robota za jednu z jeho mohutných paží a neuvěřitelnou silnou mu ji zkroutil. Ozval se strašidelný zvuk ohýbaného železa a pak úder, jak předloktí, oddělené od těla, dopadlo na zem. V tu chvíli ho robot objal, svou zdravou paží se chytil za zbytky té druhé a začal ho drtit ve svém náručí. Ardsheal ztuhnul a zvrátil hlavu dozadu. Ozvala se série praskavých zvuků, jak se uvnitř jeho těla cosi zbortilo.

TERRY BROOKS

Vrba popadla kus dubové fošny z rozbitých dveří

s výkřikem se vrhla vpřed a udeřila robota přímo do tváře. Ten se po ní ani neotočil veškerá jeho pozornost byla stále soustředěna na Ardsheala. Ben se už konečně vzpamatoval hlava se mu projasnila. Chytil Vrba za ruku a odtáhl ji pryč. Pak uchopil prostěradlo, hodil ho robotovi přes hlavu a prudce škusnul. Kovový stroj však otřeseného Ardsheala nepustil. V příštím okamžiku naštěstí jednou nohou přišlápl cíp látky, kterou měl přes sebe stále přehozenou a zapotácel se. Aby získal rovnováhu, musel své sevření na chvíli uvolnit.

Ardsheal mu okamžitě vyklouznul. Z nosu a úst mu vytékala nějaká tmavá tekutina a zdálo se, že má vykloubené končetiny. Svá zranění však podle všeho nevnímal. Znovu na robota zaútočil, udeřil do něj pěstmi tak prudce, až ho odhodil směrem k oknu které se během potyčky otevřelo.

Robot se zapotácel a narazil do kovové mříže chránící okno zvenčí. Železné tyče nevydržely jeho váhu a vylomily se. Společně s nimi se uvolnil také okenní rám i s kusem obvodové zdi.

Ardsheal se na robota pověsil, vtlačil ho do vzniklého otvoru a vzápětí společně s ním zmizel v černé propasti.

Ben a Vrba přiskočili k díře jak rychle to šlo, jejich pád však už nezahlédli. Pouze uslyšeli, jak COSI ztěžka dopadlo na skaliska ostrohu a následně se svalilo do řeky. Déšť hnaný větrem je šlehal do tváří, jak se nakláněli dolů ve snaze proniknout zrakem temnotu noci. Zablesklo se. V krátkém zášlehu světla spatřili kluzké hradní zdi mokré skalisko a čer-

nou, zvířenou vodní hladinu. Skalisko bylo prázdné a na hladině se převalovaly pouze velké kusy dřeva.

UKLADY ČARODĚJNIC 199

Ben vtáhnul Vrba zpátky do pokoje a pevně ji objal. Přitiskla se k němu, hlavu mu zabořila do ramene a prudce, přerývaně dýchala.

"Zatracený Rydall!" zašeptal jí do ucha a snažil se, aby nebylo znát, že se sám chvěje.

Pevně ho uchopila za paži a mlčky přikývla. V jejím gestu se mísil vztek a zoufalá bezmocnost.

UKLADY ČARODĚJNIC 201

DRAČÍ SMYSLY

r

(R) chvíli později Ben zjistil, že má medailon stále na krku. Náhodou se podíval dolů a uviděl, jak se houpe na řetízku. Nemohl uvěřit vlastním očím. Vzal ho do dlaně a překvapeně si ho prohlížel. Neuviděl nic jiného, než známý obr Paladina vyjíždějícího z bran Ryzího Stříbra vytý do třípytivého kovu. Byl si přece naprosto jist, že ho ztratil. ..

"Bene, co se děje" zeptala se Vrba, když uviděla, jak se tváří.

Potřásl hlavou a nechal medailon opět sklouznout na svou hrud'. "Nic. Jájen...

Větu nedokončil. Cítil se nesmírně zmatený. Ta

rána do hlavy jím musela otřást hůř, než si myslel. Vždyť si byl tak jistý! Sáhl pro medailon, ale nenašel ho!

Vrba se už dál neptala. Místo toho se obrátila ke skříni a vytáhla z ní čisté župany. O vteřnu později se ozval dusot nohou a do ložnice vpadla, poněkud opožděně, s tasenými zbraněmi palácová stráž. Ben a Vrba si mužů nevšimli, místo toho se skláněli nad Mozolem a snažili se zjistit, co s ním je. Kobold musel utrpět hodně silný úder, ale zdál se být docela v pořádku. Jsou to ale houževnatí chlapíci, pomyslel si Ben, když se ujistil, že jeho přítel není nijak vážně zraněn. Každého jiného by taková rána nepochybně zabila.

Vojáci nechápavě bloumali po pokoji, vyhlíželi vybouranou dírou ve zdi do temné, deštivé noci a tvářili se poněkud rozpačitě. Na Jeho Výsost někdo zaútočil, oni tomu nedokázali zabránit a teď měli strach, jaké závěry z toho král, nebo lord Kallend-

bor vyvodí.

Co se krále týkalo, nemuseli si dělat starosti. Byl v tu chvíli příliš zaměstnaný, aby někoho obviňoval. Neustále si v hlavě prehrával průběh útoku a snažil se vzpomenout na co největší množství detailů. Zato Kallendbor, který do místnosti vrazil s obnaženou hrudí a mečem v ruce o chvíli později, byl mnohem méně shovívavý. Poté, co si vyslechl Benův zkrácený popis nedávných událostí, začal řvát na všechny kolem. Když ulevil svému vzteku, vyslal dolů k řece pátrací oddíl a ostami vojáky nechal prohledat hrad, aby se ujistil, zda nehrozí nějaké další nebezpečí. Bena, Vrba a Mozol přestěhoval do jiné komnaty, kde jim postavil strážné apřísně jim nakázal, aby bedlivě hlídali po celý zbytek noci. Pak, zjevně sám celý španý z toho, co se stalo, jim

202 TERRY BLTBOOKS

poněkud stroze popřál dobrou noc a zmizel, jak nejrychleji to šlo.

Vrba, Ben i Mozol byli tak vyčerpaní, že jeho odchodjen uvítali.

Přes strašlivou únavu nemohl Ben usnout. Neustále musel myslet na předchozí okamžiky. Děly mu starosti hned dvě věci, ale přes usilovné přemýšlení nebyl schopen najít odpověď ani na jednu z nich.

Tak za prvé, jak se mohla ta příšera dostat do hradu? Jak dokázala nepozorována projít kolem Kallendborových stráží i Ardsheala? Něco tak velkého a hřmotného přece nemohlo ujít jejich pozornosti. Robot by se správně neměl dostat ani přes hlavní bránu. Jediným vysvětlením bylo, že ho do nitra hradu přenesla nějaká magická síla. Pokud tomu tak opravdu bylo, tak by stejná síla mohla mít na svědomí i dočasné zmizení medailonu během robotova útoku. Proč by ho jinak nedokázal najít - byť byl ochromený úderem a vypjatostí okamžiku - když mu visel přímo kolem krku?

Dý problém byl ještě složitější a záhadnější.

Měl pocit, jako by toho robota už někde viděl, jen netušil kde. V Landovertu to být nemohlo, tady ani nevěděli, co to slovo znamená. Musel ho tedy vidět ve svém starém světě, v nějakém filmu nebo comicsu. Usilovně pátral v paměti, ale na nic nepřišel.

Usnul až k ránu unaven mámy přemítáním.

Vrba ho vzbudila pozdě dopoledne. Nebe bylo opět modré dešťové mraky odtáhly na východ. Chvilí ležel bez hnutí a díval se na ni, jak si sedá na postel a usmívá se tím zvláštním, neopakovatelným způsobem. V tu chvíli se rozhodl. Vrba byla vystavena nebezpečí Rydallova útoku stejně, jako on a Mistaya byla i její dcera. Neměl právo jí cokoliv

UKLADY ČARODĚJNIC 203

zatajovat. Řekl jí tedy všechno, dokonce i to, s čím se ještě nikdy nikomu nesvěřil: prozradil jí tajemství medailonu, i to, jaký je ve skutečnosti vztah mezi Paladinem a landoverským králem. Byli v komnatě sami. Mozol zmizel poměně brzy ráno, potřeboval

vyřídít nějakou vlasní záležitost, o jejíž povaze se blíže nezmínil. Vrba Bena pozorně vyslechla, pak vzal jeho ruku do svých dlaní a stiskl ji.

"Pokud se s medailonem opravdu dělo něco podivného," řekla tiše a přisedla si k němu blíž, "pak ten, kdo to udělal, musel vědět, že je to tvůj jediný způsob, jak se spojit s Paladinem." Dlouze se na něj zadívala. "Kdo by toještě, kromě mě, mohl vědět?"

Odpověď byla prostá. Nikdo. Dokonce ani Questor Thews, který toho hned po Benovi věděl o medailonu nejvíc. Většina si myslela, že medailon je odznakem hodnosti landoverských králů a umožňuje svému majiteli procházet kouzelnými mlhami.

O tajemném spojení s Paladinem věděl jen Ben a nyní i jeho žena.

Chvilí byl v pokušení říct jí skutečně všechno, i své poslední tajemství, které si doposud nechával pro sebe. Prozradil jí, jak ho medailon spojuje s Paladinem a tak mu dovoluje králova ochránce kdykoliv přivolat. Proč jí tedy neodhalit i povahu tohoto spojení, skutečnost, že Paladin je jeho druhým já, temnou stranou jeho duše, která na sebe vezme rytířovu podobu pokaždé, když je třeba bojovat? Vždyť už jí to tolikrát chtěl říct. Toto poslední tajemství, jenž před ní doposavad ukrýval, ho náhle nesmírně tížilo.

Přesto se nakonec rozhodnul mlčet. Nebyl ještě připraven. Nebyl si jist. Takové odhalení by mohlo mít vážné následky a on nechtěl zkoušet její oddanost tím, že na ni vloží takové děsivé břemeno. Báł se, aby jí neztratil.

zo4 TERRY BROOKS

, Tak co teď?" zeptala se a vytrhla ho z jeho myšlenek. "Nemáš přece v úmyslu tady zůstat, že je to tak?"

"Ne," odpověděl s úlevou, vděčný za změnu tématu. Kallendbor nám pomoci nemůže a tak není důvod otálet. Obleču se, najím a vyrazíme. Kde je vlastně Mozol?

Kobold se v ložnici objevil hned poté, co Ben dokončil svou toaletu. Obvaz, kterým mu Vrba v noci ovázala jeho nejhorší zranění, velký šrám na hlavě byl pryč. Mozol dokázal zachytit robotův pach a sledovat jej. Pustil se tedy po schodech ve snaze zpětně vystopovat jeho trasu z minulé noci. Daleko však nedošel. Strážní, kteří běhali po schodech nahoru a dolů sice stopu částečně zničili, přesto nebylo obtížné určit, že začíná znenadání uprostřed chodby, hned pod místností, kde minulou noc spali. Ben se podíval na Vrba a pak opět na Mozola. Všichni tři věděli, co to znamená.

Mozol jim prozradil že četa, kterou Kallendbor vyslal prohledat břeh řeky, se vrátila s nepořízenou. Po Ardshealovi ani útočnickovi se nenašla jediná stopa.

Poručili si tedy snídani a snědli ji ve svém pokoji. Pak sesbírali všechna zavazadla a sešli do hlavního sálu. Tam na ně čekal lord Kallendbor, kterým události minulé noci viditelně otřásly. Když mu Ben oznámil, že odjíždějí, v jeho očích byla znát úleva. Ben ostatně nic jiného neočekával, nikdy, ani za těch nejpříznivějších okolností, nebyli přátelé. Poděkoval mu za pohostinnost a znovu mu zopakoval, aby mu okamžitě dal vědět, kdyby zjistil něco no-

vého o Mistaye nebo Rydallovi. Kallendbor je vyprovodil na nádvoří, kde už čekali jejich koně. Ben se musel usmát. Dobrý hráč pokeru z Kallendbora asi nikdy nebude.

UKLADY ČARODĚJNÍK 205

Projeli pevností i městem a překročili řeku Anhalt. Namířili si to na jihozápad, směrem k Ryzímu Stribru. Vrba se na manžela tázavě podívala, on však jen zvedl obočí a neřekl nic, dokud se neocitli hluboko v travnaté planině, daleko od Rhyndweiru. Pak otočil Šimla a zastavil se.

"Nechtěl jsem, aby Kallendbor věděl, kam máme opravdu namířeno," vysvětlil jí.

"A kam tedy?"

"Na východ, do Pustiny. Žije tam tvor, který by mohl o Mistaye nebo Rydallovi něco vědět."

"Chápu," odpověděla tiše Vrba, která nyní jela o kus před ním.

"

S tebou mluvit bude. Má tě rád."

Přikývla. "Možná."

Směřovali nyní proti proudu řeky Anhalt a udržovali tento kurz po celý zbytek dne. K okraji Pustiny dorazili před západem slunce. Utábořili se ve skupině jasanů rostoucích na malém kopečku, z něhož byl dobrý rozhled na všechny strany a snědli večeři. Mozol se nabídnul, že bude celou noc hlídat, ale Ben nechtěl o něčem takovém ani slyšet. Kobold si potřeboval taky odpočinout, vždyť zítra může přijít další útok, kterému budou muset čelit. Teď, když jsou odkázáni jeden na druhého, musí svůj díl odpovědnosti nést každý z nich, prohlásil Ben.

Noc proběhla klidně, Ben spal nerušeně celou noc a když se ráno probudil, cítil se příjemně občerstven. Také Vrba vypadala odpočatě. Všichni tři se duševně připravovali na to, co je čeká. Dokonce i Mozol se dovtípil a vyrazil na průzkum. Ben s Vrbou ho pomalým tempem následovali. Nechali Zelený Trávník za zády a vstoupili do Pustiny. Den byl opět podmračený a šedivý, ale naštěstí se nezdálo, že by se opět schylovalo k dešti. Přestože nesvítlo slunce,

206 TERRY BROOKS

vzduch byl suchý a horký, země pod kopyty jejich koní praskala a okolní krajina vypadala opuštěně a mrtvě.

Kolem poledne, když už urazili značnou část cesty, se vrátil Mozol se zprávou, že Ohnivý Prameny leží přímo před nimi a drak Straboje doma.

"Pokud o Rydallovi nebude vědět Strabo tak už nikdo," řekl Ben Vrbě, když zamířili k rozeklaným pahorkům obklopujícím Prameny. "Strabo se může volně pohybovat kouzelnými mlhami a přecházet mezi světy. Možná se při svých cestách zatoulal i do Mamhullu. V každém případě, stojí za to se ho zeptat. Pokud to zkusíš ty, máme šanci že nám odpoví."

"

Strabo se o Bena nikdy nezajímal, ačkoliv po oné zkušenosti uvnitř Labyrintu v Magické skřínce si byli přece jen poněkud blíží. Zato Vrba měl opravdu rád. S oblibou tvrdil, že draci měli odjakživa pro krásné panny slabost, jen si občas nebyl jist, zda jim pomáhali nebo si je dávali k obědu. Byl však příliš pyšný, aby svou nejistotu přiznal a tak se ho Vrbě podařilo několikrát okouzlit a získat jeho podporu. Přesto představovala každá návštěva u Ohnivých Pramenů jisté riziko, neboť drak Strabo byl poněkud vrtošivý.

Šírný pach a kouř se od Pramenů šířily do značné vzdálenosti. Ben a Vrba však jeli tak dlouho, dokud nepocítili i horko které z nich vyzařovalo. Pak se sedli, uvázali koně a dál pokračovali pěšky. Byla to těžká cesta. Museli překonat vyprahlé pahorky a překročit několik starých kráterů, zavalených kameny.

Mozol běžel vpředu, jako vžd, ale držel se ted na dohled. Šli takhle několik minut, když uslyšeli ukrcených kostí. Mozol se ohlédl přes rameno a vycenil všechny zuby.

UKLADY ČARODĚJNIC 20J

Drak zřejmě právě večeřel.

Pak konečně vystoupali na vrchol kopce a spatřili ho.

Strabo ležel ovinut kolem jednoho z bublajících jiců Ohnivých Pramenů. Jeho čtyřicet stop dlouhé, čemé tělo pokryté výběžky a ostny dokonale splývalo s okolím. Sukovitými drápy si přidržoval cosi, co vypadalo jako zbytky krávy, ačkoliv ani to nebylo jisté, protože z oběti zbyly už jen zadní nohy a kus hřbetu. Svými strašlivými, zčernalými zuby se zahryzl do jedné z kostí a strhl z ní zbytky masa. Zdál se být plně soustředěn na jídlo před sebou, ale když se na vrcholku kopce nad Prameny objevili nezvaní hosté, okamžitě zvedl svou mohutnou, rohatou hlavu a obrátil k nim žluté oči se zarudlými víčky.

"Přišla mi společnost?" zasyčel ne zrovna potěšen. Pak ty své žluté oči vykulil a několikrát zamrkal. "Ach tak, to je jenom Holiday. Jak nudné. Co chceš?" Měl hluboký, hrdelní hlas a když hovořil, zřetelně protahoval sykavky. "Počkej, nic mi neříkej, budu hádat. Chceš vědět, kde se tu vzala ta kráva. Vlečeš se sem celou tu dálku ze svého zářivého hradu, abys mi znechutil moji večeři. Šetři dech. Takhle kráva se sem zatoulala. Zabloudila do Pustiny a tím pádem je moje. Takže žádné přednášky, prosím."

Bena odjakživa překvapovalo, že drak umí mluvit. Tato skutečnost zcela odporovala veškerým jeho znalostem a zkušenostem, které si ze svého starého světa přinesl. Na druhou stranu, v jeho starém světě žádní draci nebyli.

"Krávy mě nezajímají," odpověděl. Velice dobře chápal, kam drak svým proslovem míří. Krást dobytek a ničit úrodu mu totiž Ben kdysi přísně zakázal.

208 TERRY BROOKS

Drak doširoka otevřel tlamu a rozchechtal se.
 "Ne? V tom případě bych se možná mohl přiznat, že jsem tuhle krávu ulovil přece jen někde jinde, než v Pustině. No vidíš, hned se cítím lépe. Pravda osvobozuje." Pak se jeho oči opět zúžily do štěrbin.
 "Ale, ale? Ty jsi s sebou přivedl i tu krásnou sylfu, Holidayi?" Strabo už ze zásady odmítal Bena oslovovat "Výsosti." "Přivedl jsi ji ke mně na návštěvu? Ale ne, tak pozorný bys ty nikdy nebyl. Musíš mít nějaký jiný důvod. Co je to, Holidayi?"
 Ben si povzdechl. "Přišlijsme se tě zeptat."
 "Počkat. Vytrhl jsi mě od večere." Drak si odfrkl a z nozder mu vyšel dým. "Zdvořilost především. Prosím posad se a počkej než dojím. Pak si poslechnu, co mi chceš říct. Pokud nebudeš příliš rozvláčný."

Ben se podíval na Vrba a pak se všichni, včetně Mozola, usadili na vršku pahorku a čekali, až bude Strabo se svou večerí hotov. Drak nespěchal. Rozkousal každou kost a spolýkal každý kousek masa, dokud zjeho oběti nezbyla jen kopýta a rohy. Předváděl se, co jen mohl. Olizoval si pysky a při každém soustu spokojeně mručel. Bylo to nekonečné představení a nakonec mělo zamýšlený efekt. Než drak dojedl, byl Ben tak netrpělivý, že se jen stěží ovládal.

Strabo od sebe odstrčil zbytky a s očekáváním se zahleděl na návštěvníky. "Nuže tedy, rád si poslechnu, co máte na srdci."

Ben měl co dělat, aby nezaskřípal zuby. "Rádi bychom tě požádali o pomoc v určité věci," začal, ale dál se nedostal.

"Pomalu Holidayi" zarazil ho drak letným mávnutím přední tlapy. "Už jsem ti pomohl tolikrát, že ti to musí stačit na celý zbytek života. Abych byl

UKLADY ČARODĚJNIC 209

uprimný, namáhal jsem se kvůli tobě víc, než si vůbec zasloužíš."

"Alespoň mě vyslechni," naléhal Ben podrážděně.

"Musím?" Drak se zavrtěl, jako by se chtěl usadit co nejpohodlněji. "Dobrá, kvůli této půvabné, mladé dámě to udělám."

Ben se rozhodl jít přímo k věci. "Mistaya se ztratila. Unesl ji Rydall z Mamhullu, který ji drží jako rukojmí. Tedy, alespoň to tvrdí. Snažíme se ji získat zpět."

Strabo na něj chvíli mlčky zíral. "Nemám tušení, o kom mluvíš. Mistaya? Rydall z Mamhullu? Co jsou zač?"

"

"Mistaya je naše dcera," řekla Vrba rychle, neboť cítila, jak moc je Ben rozčilený. "Pomohl jsi Benovi nás najít, když jsem s ní byla v Temném Polomu."

"Ach ano, už si vzpomínám." Drak prmo zazářil. "To mám ale paměť, co? A říkáte jí Mistaya? Moc hezké jméno. Zní v něm příslib obrazu tvé vlastní krásy."

To mě podrž, pomyslel si Ben temně, ale raději zůstal zticha.

"

"Je to krásné dítě, přitakala Vrba a snažila se, aby se drakova pozornost soustředila výhradně na rů. "Mám ji moc ráda a jsem odhodlána přivést ji zpět domů."

"To naprosto chápu," souhlasil drak. "A kdo je ten král Rydall, který ji unesl?"

"Nevíme. Doufali jsme, že bys to mohl vědět ty." Vrba čekala.

Strabo však jen pomalu potřásl svou mohutnou hlavou. "Ne. Nikdy jsem o něm neslyšel. Nejspíš další z nekonečné řady bezvýznamných králů, řekl bych. Jsou jich celé stovky. Všichni se jen naparují a myslí si, že tím snad někoho ohromí." Podíval se

210 TERRY BROOKS

významně na Bena. "Ať už je to kdokoli, neznám ho. Říkáš, že pochází z nějakého místa jménem Marnhull? Opravdu? Marnhull? Zní to, jako když jeden šlápne do shnilých meruněk."

Drak se hlučně rozchechtal, zalapal po dechu, ztratil rovnováhu a žuchl do jednoho z kráterů, až se popel a kusy kamenů rozletěly na všechny strany. S námahou se opět zvedl do vzpřímené pozice.

"Marnhull! To je neuvěřitelné!"

"Slyšel jsi tedy o něm?" naléhal Ben, který už nevydržel zůstat potichu.

"

Nikdy." Strabo vyfouknul z nozder saze a páru.

"Žádný Rydall ani Marnhull není."

"Ani mimo Landover, za kouzelnými mlhami?" zeptal se Ben nevěřicně. "Ani tam?"

Cerná hlava opsala obrovský oblouk. , Holiday, poslouchej, co ti říkám. Byl jsem ve všech zemích

, které kdy byly a dokonce i v několika, které neexistují. Navštívil jsem všechny, které sousedí s kouzelnými mlhami i ty, které leží ještě dál. Jsem na světě už velmi, velmi dlouho a cestování mě vždycky bavilo - zvlášť když jsem našel nějaký zastrčený kout, kde se mě všichni báli a kde jsem v klidu mohl požírat místní obyvatele."

Žluté oči se skryly za víčky. "Tak. Kdyby země jménem Marnhull existovala, našel bych ji. A kdyby někde žil nějaký král Rydall, už bych o něm slyšel. Protože o nich nic nevím, neexistují."

V každém případě však existuje muž, který si tak

"

říká. Dvakrát přišel k branám Ryzího Stříbra a vyhrožoval mi. Tvrdil, že unese Mistayu a pošle za mnou příšery, aby se mě pokusily zabít!" V tu chvíli Ben ztratil trpělivost. "Mistaya zmizela a na mě už byly podniknuty tři útoky. To něco znamená, nemyslíš?"

UKLADY ČARODĚJNIC 211

"Ne," odpověděl drak s okázalým nezájmem.

"protože vůbec nechápu, o čem vlastně mluvíš.

O mísmi drby se nezajímám, prostě mě nudí. Pokud

na tebe někdo zaútočil, je to pro mě novinka. Značně nezajímavá novinka, abych tak řekl."

Vrba chytila Bena za paži, jemně ho stáhla zpátky, sama udělala krok kupředu a postavila se k drakovi čelem. "Strabo, prosím, poslouvej mě. Chápu, že to, co ti tady říkáme je naše soukromá záležitost. Určitě máš mnohem vyšší a důležitější zájmy. Pokud o Rydallovi z Marnhullu nic nevíš, pak je to jistě pravda. Draci nelžou, to ví přece každý."

Ben sice něco takového slyšel poprvé, ale Straba její slova zřejmě potěšila, neboť spokojeně přikývnul.

"Nyní tě chci požádat jako svého dávného přítele," pokračovala Vrba, "abys mi pomohl najít mou dceru. Od té doby, co zmizela, jsme už prohledali celý Landover, ale marně. Mluvili jsme s každým, kdo by mohl vědět, kde je, jenomže nikdo nám nedokázal pomoci. Jsi naše poslední naděje. Mysleli jsme si, že pokud vůbec někdo o Rydallovi z Marnhullu slyšel, pak jsi to ty. Prosím, můžeš nám poradit? Víš o někom, kdo by mohl být oním Rydallem, který přišel k branám našeho domova? Nebo snad o místě, z něhož by takový člověk pocházel?"

Drak dlouze mlčel. Ohnivý Prameny kolem něj bublaly, prskaly a vyplivovaly popel a dým. Slunce se pomalu chýlilo k západnímu obzoru a světla ubývalo. Mraky nad jejich hlavami se spojily vjednotný, šedý příkrov. Okolní krajina, sežehnutá na uhel a zahalená do výparů Pramenů vypadala zoufale bezútěšně.

"

"Velmi si cením svého soukromí, řekl Strabo konečně. "Právě proto žiju tady, víte."

212 TERRY BROOKS

"

Rozumím," odpověděla Vrba.

Drak si povzdechl. "Tak dobře. Řekni o Rydallovi víc. Všechno co víš, nebo alespoň tu-, SIS.

I

Vrba ho poslechla a nevynechala nic, kromě informace o medailonu. Když skončila, Strabo se opět zamyslel.

y," p

"Dobře, Holida i rohlásil drak. "Jak se zdá budu tě muset ještě jednou vytáhnout z biyndy, ačkoliv je to proti mému nejhlubšímu přesvědčení. Ale ak jen pro patnatuj si, jestliže ti pomáhám, t svou náklonnost k této krásné syl e."

;

Hlasitě si odkašlal. " Nikdo neprojde přes mlhy, bez mého vědomí. Tak to prostě je. Draci mají skvělý zrak a sluch a jejich pozornosti nic neunikne." Odmlčel se, jako by nad svými slovy přemýšlel.

"

Pokud ovšem jde o věci, které jsou jejich pozornosti hodny," dodal. Zřejmě si vzpomněl na své předchozí tvrzení, že neví co se na Ryzím Stříbře děje. "Jedno je jisté. Skrz kouzelné mlhy v poslední době nikdo neprošel. Ale i kdybych se mýlil - a v mé pozornosti skutečně mohl nastat jisté nepatrný výpadek zrovna ve chvíli, kdy jimi Rydall nebo kdokoliv jiný procházel - v kouzelných mlhách by musela zůstat zřetelná stopa. Tohle, v každém případě, není problém zjistit."

Zešíroka se usmál a pokračoval. "Pokud se to rozhodnu pro vás udělat," řekl a koketně se podíval na Vrba, "pak jistě mohu očekávat, lady, že mě oblažíte některou ze svých úžasných písní. Tu a tam něžný zvuk dívčího hlasu skutečně velmi postrádám."

Tohle byla jeho nejzamilovanější věc na světě. Kdysi by se příliš styděl o něco takového požádat, e jak se zdálo, nyní se už přes své rozpaky dokázal přenést. Vrba to očekávala. Jestliže se jí ho už něko-

UKLADY ČARODĚJNIC 213

ikrát podařilo okouzlit, bylo to právě díky zpěvu a tak mu neváhala vyhovět. Cena, kterou drak za svou pomoc požadoval, byla rozhodně nepatrná. Vrba tedy začala zpívat o rozkvetlých loukách plných tančících dívek a o drakovi, který tomu všemu vládně. Ben si ovšem o něčem takovém myslel své a píseň sama se mu zdála poněkud přeslazená, Strabo si však opřel hlavu o okraj jednoho z bublajících kráterů a jeho oči dostaly velmi zasněný výraz. Když skončila, byl drak úplně naměkko, z očí mu kanuly obrovské slzy. "Až se ze svého pátrání vrátíš," zavolala, aby mu připomněla jeho část dohody, "zaspívám ti za odměnu ještě jednu píseň."

Strabo pomalu zvedl svou hlavu a vycenil zuby v dojemně marném pokusu o něžný úsměv. "Je t'adore," hlesl tiše. Aniž by řekl cokoliv víc, roztáhl mohutná křídla, mávnul a vznesl se vzhůru. Kroužil a stoupal stále výš a výš, až se jim ztratil z očí.

Čekali na jeho návrat po celý zbytek dne a celou noc. Mozol jim donesl příkrývky. Uložili se na závětné straně Ohnivých Pramenů, aby nemuseli dýchat popel a výpary a střídavě drželi stráž. Plameny šlehající z kráterů a gejzíry roztavené horniny, doprovázené rachotivým zvukem, činily jakýkoliv pokus usnout zcela zbytečným. Horko bylo chvílemi velmi intenzivní, úlevu přinášely jen občasné závaný větříku spěchajícího přes tuto vyprahlou pouštinu do příjemnějších míst. Přes všechno nepohodlí mělo toto místo jednu nezanedbatelnou výhodu. Byli zde v bezpečí, neboť vstoupit na drakovo území se jen tak někdo neodvážil.

Strabo se vrátil před svítáním. Snesl se z nebe,

TERRY BROOKS

z něž se pomalu začínaly ztrácet hvězdy, vyplašené slaboučkou září nad východním obzorem. Velký, temný stín, jenž vypadal jako kus oblohy, který se odštípnul a nezadržitelně padá dolů. Usedl na zem lehce a ladně jako obrovitý motýl, bez jakéhokoliv viditelného úsilí.

"Lady," pozdravil Vrba hlubokým, chraplavým hlasem. V tom jediném slově bylo slyšet únavu a zároveň zklamání. "Oblétl jsem celou hranici. Vydal jsem se od Ohnivých Pramenů k Melchoru, od Zeleného Trávníku k jezerní krajině, od jednoho okraje hor hraničících s mlhami k druhému. Všude jsem hledal známky přechodu z Landoveru do magických mlh. Sledoval jsem každou stopu a pátral po jakémoliv, byť sebemenší známce něčí přítomnosti. Po Rydallovi z Marnhullu a tvém dítěti však jako by se slehla zem."

"Nenašel jsi vůbec nic?" zeptala se Vrba tiše, jako by doufala, že svou odpověď ještě zvaží.

Drak sklonil svou ošklivou hlavu na stranu. "Během posledních několika dní magickými mlhami nikdo neprošel. Nikdo." Zívnu a odhalil přítom řady zčernalých, pokrivených zubů. "A teď mě prosím omluvte. Potřebuji spát. Je mi líto, ale víc pro vás udělat nemohu. Zbavuji tě tvého slibu zazpívat mi ještě jednu píseň. Bohužel jsem příliš unaven abych dokázal naslouchat. Sbohem. Sbohem Holiday. Zastav se ještě někdy, ale ne moc brzy hmmm?"

Sestoupil ze skalisek dolů, obratně se propletl mezi bublajícími krátery a pak se uprostřed nich stulil do klubka a okamžitě začal chrápat.

Ben a Vrba na sebe pohlédli. "Já to nechápu," řekl nakonec Ben. "Jak je možné, aby nikde nebyla ani ta nejmenší stopa?"

UKLADY ČARODĚJNIC 215

Sylřna tvář byla bledá a vyčerpaná. "Pokud Rydall neprošel mlhami, tak kudy? A kde je teď? A co udělal s Mistayou?"

Ben jen zavrtěl hlavou. "Nevím." Zvedl svou příkrývku a začal ji skládat. "Ale vím jedno. Něco tady nehraje a já tomu tak či onak hodlám přijít na kloub."

Uchopil Vrba za ruku a odváděl ji pryč. Se sklíčeným pocitem v srdci opustili spícího draka a vydali se k místu, kde zanechali svoje koně.

UKLADY ČARODĚJNIC 217

ii.,

rr

HLT

r?

r

(R) pustili Ohnivé Prameny a vyrazili Pustinou na západ. Slunce balancovalo nad horizontem přímo za nimi jako mlžná, bílá koule, zahalená do husté vrstvy a mraků. Vzduch byl těžký a horký a zdálo se, že během dne se ještě otep-
li. Ze západu se valily mraky, kupily se jeden na druhý a slibovaly brzký déšť. Krajina před nimi se táhla do nekonečna, nehostinná a jednotvárná.

Ben jel mlčky. Jeho duši se rozhostila bezútěšná prázdnota, tolik se podobající zemi, již právě projížděli. Snažil se tvářit statečně, ale dobře věděl, že vyčerpali všechny možnosti. Strabo byl jejich poslední naděje. Jestliže jim ani on nedokázal říct, kde je Rydall z Marnhullu, pak už nikdo. Bez Rydalla nenajde Mistayu, ani Questora, ani Abernathyho a nezbude mu, než se vrátit na Ryzí Stříbro a čekat, až se objeví další Rydallový příšery. Představa dalších čtyř soubojů nebyla příliš uklidňující. Dosavadní tři vítězství byla více než těsná a on věděl, že pokud se ony slíbené čtyři útoky uskuteční, jeho naděje na přežití není právě velká. A i kdyby se mu to přece jen podařilo, s největší pravděpodobností by stejně Mistayu zpátky nezískal. Byla to strašlivá představa a Ben sám sobě v duchu vynadal, že o něčem takovém vůbec přemýšlí. Bohužel, taková byla skutečnost. Muž, který si násilím podmaňuje svobodné země, vyhrožuje jejich králům, posílá na ně monstra a unáší jejich děti, aby je použil jako rukojmí, se rozhodně nebude namáhat, aby své slovo dodržel. Ne, Rydall si se svými obětmi hrál jako kočka s myší. Pravidla hry si upravoval, jak se mu hodilo, takže nikdy nemohl prohrát. Nezáleží na tom, zda Paladin jeho sedm bojovníků porazí nebo ne. Rydall jim Mistayu takjako tak nevrátí.

Jejich jedinou nadějí zůstávalo najít ji a unést zpátky domů. V dané chvíli však neměli tušení, kam se obrátit a šance na úspěch byly mizivé.

Ben přemýšlel o tom, co jim Strabo řekl. Magic-
kými mlhami v poslední době nikdo neprošel. Žádná stopa po Rydallovi. Žádná stopa po Mistaye. Co to tedy znamená? Rydall lhal? Nebo snad Strabo něco přehlédnul Rydall přece řekl jasně, že prošel skrz mlhy a že ho v krátké době má stejným způsobem následovat jeho armáda. Možná, napadlo Bena, je zatím ten jeho společník v černém plášti. Použil svou magii, aby stopy zakryl. Ale nenašel by pak Strabo alespoň znamení, že tu bylo použito kouzel? Drakům přece nic neujde. Dokázal snad Rydall to,

216 TERRY BROOKS

co nikdo jiný? Podařilo se mu mohutné zvíře obelstít?

A pak Benovi došlo, že existuje ještě jedna cesta do Landoveru - skrz svět démonů, Abbadon. Mohl

Rydall projít tudy? V tom případě by se nějak musel vyhnout démonům. Nebo se s nimi spolčit, tak, jako Gorse, a za jejich spolupráci jim něco slíbit. Mohl král z Mamhullu udělat něco podobného? Ne, to se nezdálo pravděpodobné. Démoni lidi nenáviděli, nikdy by se dobrovolně s člověkem nespolečili. Ano, spřáhli se s Gorse, ale ten byl sám bytostí ovládající temnou magii. Někdo takový, jako Rydall, by je nezajímal. A kromě toho, Rydall přece řekl, že přišel skrz mlhy, což nebylo totéž, jako projít Abbadonem.

Úřední Šiml kráčel pomalu vpřed a opatrně si vybíral cestu mezi kameny. Tímhle tempem by se daleko nedostali, ale Ben si toho nevšímal, byl zcela ponořen ve svých myšlenkách. Vrba jela vedle něj, pozorovala jeho tvář, avšak neodvažovala se ho vyrušit. Mozol pobíhal kolem, svými zářivými očima těkal po okolí a chvílemi starostlivě pohlédl na své velitele. Ohnivé Prameny zmizely za křivkou horizontu, jejich polohu nyní prozrazoval jen malý obláček kouře na obloze.

Ze západu, podobna vyslanci uprchlé noci, přilétla vrána s rudými očima a nepozorovaně jim zakroužila nad hlavami.

Co jen jsem přehlédnul? Lámal si hlavu Ben. Docela určitě muselo jeho pozornosti něco uniknout, možná si něco špamě vyložil nebo nevěnoval pozornost nějakému detailu, který by ho mohl k Rydallovi dovést. A možná na to jde úplně špatně. Co když Rydall ohledně své totožnosti a původu bohapustě lhal? Vzhledem k jeho zálibě v hraní komedii, šlo o docela rozumný předpoklad. Vymyslel si pravidla

UKLADY ČARODĚJNIC 219

t, i, y, udělal první tah a pak čekal, co se stane. Pokud mohl Ben soudit, takové jednání by Rydallově povaze dokonale odpovídalo. Bena tahle možnost napadla už dřív. Vyplývala z ní však jedna zásadní otázka, na kterou doposavad nedokázal najít odpověď: Proč by Rydall tohle všechno dělal? Přesně takhle se ptal i Pán Řek. Proč Rydall z Marrihullu posílal proti Benovi své příšery, místo aby prostě požadoval jeho život výměnou za život Mistayi? Proč ztrácel tolik času vyzýváním Paladina na jednotlivé souboje, když mohl prostě vpochodovat do Landoveru a vzít si ho silou? Aby se vyhnul krveprolití? To neznělo příliš pravděpodobně.

Ben začal vážně uvažovat, zda Rydallovi z Mamhullu skutečně jde o landoverský trůn.

Celá ta záležitost totiž postupně získala přidech čehosi velmi osobního. Ben nedokázal říct proč, ale zcela neomylně to cítil. Něco v podobě těch příšer, v povaze jejich magie, ve způsobu, jakým útočily, se mu zdálo podivně známé. Něco. Jako by ústředním bodem jeho konfrontace s Rydallem nebyl Landover - ten působil čím dál tím víc jako záminka - ale jakási nevyřešená záležitost mezi nimi. Rydall podle všeho s obsazením landoverského království nijak nespěchal. Nestanovil žádnou lhůtu, do kdy má být celá věc rozhodnuta. Ani se nezmínil o předpokládaném termínu nové korunovace. Jako by mu záleželo jen na onom souboji.

Proč Rydall ztrácel čas, pokud chtěl Bena pouze přimět k tomu, aby se vzdal trůnu? Vždyť by přece

stačilo, aby mu nabídl výměnou život jeho dcery.

Skutečně by to stačilo?

Letmo se podíval na Vrba a duši mu projel osten výčitky, neboť pocítil jisté zaváhání. Sylfa jeho pohled opětovala. V hlubinách jejích zelených očí ne-

220 TERRY BROOKS

bylo žádné odsouzení ani podezřívavost, jen účast smutek a především oddaná láska. Náhle se cítil za hanben. Odpověď přece dobře znal. Když tenkrát v jeho starém světě, zemřela Annie a jejich nenarozené dítě, myslel si, že se z toho nikdy nevzpamataje. Život jim vrátit nemohl a časem se se svou životní tragédií smířil. Ale ztratit ještě Vrba a Mistayu, to by už snést nedokázal. Vzdal by se čehokoliv, jen aby je měl u sebe.

Nastalo poledne. Obzor Pustiny se ztrácel v bílém oparu, bylo horko a dusno.

Ben se obrátil k Vrbě. "Ještě míli nebo dvě. Pak

p . j .

se zastavíme a od očineme si, řekl i "Musíme se poradit.

Mlčky přikývla a dál pokračovali v pomalé jízdě vpřed.

Vrána s červenýma očima zakroužila nad jejich hlavami a vydala se zpátky tím směrem, odkud přiletěla.

Noční Stín rychle letěla k soutěsce, kterou skupinka cestovatelů musela projít. V zobáku pevně držela zmrzlou hltu. Byla tak rozrušená, že se ovládala jen s největšími potížemi. Čekala na Holiday celou noc. Pevně věřila, že přijde. Podle všech předpokladů se mu měl Strabo vysmát a poslat ho pryč. Ale drak se místo toho vydal na výzvědy. Poslechl ho jako ochočený pes Holiday se tedy nevrátil ještě té noci, jak si myslela, ale utábořil se u Ohnivých Pramenů na místě kam ani ona se vši svou magii nedokázala proniknout. Noční Stín byla přinucena čekat. Strávila celou noc v Pustině a číhala na svou kořist.

Její hněv jako by se přenesl i na hltu. Omotal se jí kolem zobáku a pokoušel se ji kousnout.

UKLADY ČARODĚJNIC 221

duchu se usmála, když uviděla jeho drobné zu-

Ještě před nedávnem to byl obyčejný zemní, tlustý, slizký a netečný. Teď se z něj čarodějní kouzlem stalo stvoření schopné se zhodit lu, který pro něj přichystala. Bude čtvrtým Rylovým monstrem.

rym způsobem ji děsilo, že musí sáhnout k čtvrtému pokusu. Robot měl Bena spolehlivě vyřadit. tak by to dokázal, kdyby nenarazil na Ardsheala.

Rek se rozhodl zasáhnout v Benův prospěch, že samo o sobě bylo k vzteku. Proč se najednou šichni jeho nepřátelé mohli přetrhnout, aby mu omohli a překazili tak její plány? Copak se už dočista zbláznili?

Na druhou stranu, pomyslela si ve snaze spatřit věci v lepším světle, měla jsem přece v úmyslu nechat Holiday zemřít určitým velmi konkrétním

úsobem. Celá hra by nebyla tak zábavná, kdyby umřel ještě předtím. A kromě toho, objevení Ard-sheala jí vnuklo novou inspiraci. Hra pokračuje, takže nic není ztraceno.

Snesla se střemhlav k zemi a vlétla do soutěsky sevřené z východní a západní strany dvěma mohutnými kopci. Holiday a jeho soupeřníci tudy prošli při své cestě za drakem, v půdě ještě zůstaly zřetelné otisky koňských kopyt. Zpátky jistě půjdou stejnou cestou. Ale tentokrát na ně bude v soutěsce čekat hlt. Na svých ptačích pařátkách dohopsala do stínu skalisek k malé kaluži vody, která se ještě nestihla vpoledním horku vypařit. Chtělo to jen trochu vody. Víc než trocha nebude zapotřebí.

Podržela hlta nad hladinou a sledovala, jak se marně snaží z jejího sevření osvobodit. Už se nemohla dočkat, až se ho zbaví. Dost na tom, že cestu do Pustiny musela od začátku absolvovat ve zvířecí

222 TERRY BROOKS UKLADY ČARODĚJNIC 223

podobě, neboť se bála, aby případné použití ma neodhalilo její přítomnost a nepřekazilo tak její l Ale celou dobu držet tuhle vzpouzející se žou v zobáku - to už bylo příliš. Minulou noc ho chvíli mohla odložit. Našla skulinu mezi kame suchou a dostatečně hlubokou, aby z ní hlt nem utéci. Teď ho konečně bude moci pustit nadoh Pomyslela si, jak ráda by zůstala, aby uviděla, co stane, ale byla z Temného Polomu pryč už rr dlouho a nechtěla nechat dívku tak dlouho sam nou. Mistaya byla stále netrpělivější a začala pro vovat nespokojenost s obsahem lekcí. Nedokáz; už vymyslet nic nového a tak čarodějnice navrhl aby společně vytvořily hlta. Ještě stále posloucha ale Noční Stín podle určitých známek vytušila, že brzy některé z jejích nařízení překročí. Mistaya b neuvěřitelně nadaná. Měla představitost i talE a pod čarodějčíným vedením se její magické scho nosti mnohonásobily. Pokud by se jednou rozhoc svou učitelku vyzvat...

Čarodějnice se nad tou představou ušklíbla. lV stayi se nebála. Nebála se nikoho na světě.

Ale trocha opatrnosti nikdy nezaškodí.

Už se rozhodla. Raději se vrátí do Temného P lomu tak rychle, jak to jen půjde. Bude lepší nev stavovat Mistayu zbytečnému pokušení.

Upustila hlta do kaluže vody a dívala se, jak zm zel pod hladinou. Pak rychle odlétla pryč.

Ben Holiday se zahleděl do dálky a konečně spat- řil soutěsku, jenž vedla mezi rozeklanými pahorky Pustiny a ústila do roviny ležící za nimi. Viditelnost dnes byla špamá, horko a mlžný opar způsobily, že všechny obrysy byly nejasné a podivně pokrivené. Dokonce i horizont se chvěl, jako by měl každou

zmizet. Soutěska před nimi vypadala jako neproniknutelných stínů.

měřoval Šimla přímo k ní. V hlavě se mu při- honily tisíce myšlenek.

ova přemýšlel o tom robotovi. Proč se mu zdál známý? Docela jistě ho už někde viděl, ale kde? a se mu málem rozskočila, jak se marně snažil odpověď. Navíc v něm začal sílit pocit, že už i ostatní Rydallova monstra a to dokonce po n příchodu do Landoveru. Ale jak by něco takového bylo možné? Kdyby je doopravdy spatřil, tak r..si to přece musel pamatovat: Snad z vyprávění estora nebo Abernathyho? Nebo je snad viděl na akém obrázku?

Na tvář mu padl stín, právě dorazili k hrdlu sou-sky. Prostor sevřený z obou stran vysokými stě-uní byl temný a prázdný. Ben pobídl Šimla vpřed acítil, jak mu kručí v žaludku. Nejvyšší čas dát si

Náhle se ozvalo Mozolovo varovné zahvízdání. Cobold se díval směrem, ze kterého přijeli. Ben si :tínil oči dlaní apokusil se zjistit, co se děje. Nej-dříve neviděl nic. Pak zahlédl malou, černou teč-ku visící nízko nad horizontem. Skvrnka se pomalu zvětšovala.

Ben nejistě zamrkal. "Sakra, a co je-

Víc už říct nestihnul. Ze země před nimi vytryskl gejzír hlíny a kamení a v temnotě soutěsky se vzty-čilo cosi ohromného. Mozol vyrazil kupředu a strhl Vrba ze sedla jen o zlomek vteřiny dřív, než její ko-bylku ta strašlivá věc naráz spolkla. Ozvalo se stra-šidelný jekot umírajícího zvířete následovaný za-praštěním kostí. Vzduch byl plný zvířeného prachu. Vyděšený Šiml uskočil stranou, právě včas, aby se vyhnul mohuté tlamě, která po něm zuřivě chňapla,

224 TERRY BROOKS

a vydal se na útěk. Ben mu visel na krku ajen ko kem oka zahlédl, co to na ně vlasně zaútočilo. to nějaký obrovský had, neměl žádné oči, jen obro skou zubatou tlamu a růžové, vroubkované tělo, t že vypadal jako. ..

Velký červ, pro všechno na světě!

Instinktivně sáhl pro medailon, ale splašený Ši právě běžel do prudkého svahu a vyhazoval přito tak divoce, že Ben brzy pokusů o uchopení med lonu zanechal ajen se pevně chytil sedla a otěží, a ho splašený kůň neshodil. Uviděl Vrba a Mozol jak hbitě šplhají na protější svah a utíkají ke skali kům. Příšera zabořila hlavu do země, zavržela sebo ajejí ohromné tělo zmizelo pod zemí, jako když ve iyba mizí pod hladinou oceánu. V místě, kde se p nořila, se začala zvedat země, nestvůra si pod povr chem razila tunel. Směřoval přímo k Benovi.

Ten zoufale kopl Šimla do slabin a snažil se ho přinutit, aby se obrátil opačným směrem. Jenomže zvíře bylo tak vystrašené, že absolutně nereagovalo a šplhalo pořád výš. Byla to zoufalá snaha, půda pod nohami mu ujížděla a přes všechnu námahu více méně zůstávalo na místě. Ben Šimlovi otěžemi stočil hlavu na stranu a přinutil ho pokračovat souběžně s homím okrajem svahu. Ještě stále doufal, že se mu podaří obrátit koně dolů. Země za nimi praskala a stoupala, nestvůra se blížila ke své oběti.

Jezdec se v zoufalství pustil sedla a pokusil se

sáhnout pod tuniku pro medailon. V tu chvíli však Šiml klopým a Ben mu přeletěl přes uši a skončil v kamenné suti. Vyděšený kůň se okamžitě zvedl na nohy a opět se rozběhl, tentokrát dolů ze svahu. Ben tolik štěstí neměl. Potácivě vstal, omráčený a zakrvácený, a rozběhl se kupředu, aniž by měl tušení

kam vlastně běží. Věděl jen jedno - musí utíkat,

UKLADY ČARODĚJNIC 225

že ta podzemní příšera už je skoro u něj. Ka-y a země praskaly, jak se nestvůra pustila za u koristí. Ben konečně nahmatal medailon, ucítil skrz látku své tuniky, ale vklouzl do záhybu, odd ho nemohl vytáhnout. Pot a krev mu stékaly do í a oslepovaly ho. Ta zrůda se každou chvíli moh-vynořit. Skrz látku cítil hladký okraj medailonu ytinu na lícové straně. Ještě chvíli. Jen malou =hvili...

Pak půda pod jeho nohama vybuchla. Ben se zapotácel a odletěl stranou. Přistál přímo na zádech. Upustil přitom medailon a vydal hlasité heknutí, jak si vyrazil dech. Ta červu podobná věc se tyčila přímo nad ním. Zavlnila se, otevřela tlamu a chňapla po něm.

Ben sebou zazmítal v zoufalé snaze utéct, ale zároveň věděl, že už je příliš pozdě. Medailon! pomyslel si. Musim... !

Vzápětí se z nebe sneslo něco ještě většího, černějšího a strašlivějšího. Do těla příšery se začaly mohutné drápy a zdvihly ji vzhůru. Stačil jediný stisk mohutných čelistí a bezoká hlava byla oddělena od těla. Vytryskl proud vazké tekutiny. Hlava, s tlamou stále doširoka otevřenou, dopadla s temným žuchnutím na zem, ale tělo se dál zuřivě svíjelo. Čelisti však sekaly znova a znova, až nestvůra konečně zcepeněla.

Strabo pustil bezvládné tělo ze spárů, mávnul křídly a pomalu se snesl k zemi. Vrba a Mozol, kteří se nacházeli na opačné straně vstupu do soutěsky, k nim běželi, co jim síly stačily.

"Jsi jedna velká potíž, Holidayi," zasyčel drak. Otočil svou mohutnou hlavu a jeho zářivé oči utkvěly přímo na Benovi. "Opravdu velká potíž."

"Já vím," ypravil ze sebe Ben, který stále lapal

z26

TERRY BROOKS

po dechu a pokoušel se postavit na nohy. "V každém i

případě ti děkuji."

V tom k nim doběhla Vrba a vrhla se Benovi kolem krku. "Děkuji ti, Strabo," zavolala a na moment uvolnila své objetí natolik, aby se mohla k drakovi otočit. "Ty víš, jak moc pro mě znamená. Děkuji ti." Strabo si odfrknul. "Pokud se mi podařilo na tvé tváři vykouzlil úsměv, lady, pak jsem to udělal rád " prohlásil polichoceně.

"

Ale jak to, že jsi přišel?" zeptal se Ben. "Když jsme odcházeli, spal jsi."
Drak pečlivě složil křídla k tělu a oči přikryl víčky. "

Pustina je moje, Holidayi. Patří mi. Je vším, co mi zbylo z kdysi nekonečného panství. A proto tady platí takové zákony, jaké si stanovím. Není zde dovolena žádná magie kromě mé vlastní. Pokud se nějaká objeví, okamžitě se to dozvím. Mé smysly mě upozorní, i když spím. Věděl jsem o tomhle stvoření okamžitě, jakmile nabylo své podoby." Na chvíli se odmlčel. "Víte, co to bylo?" zeptal se po chvíli.
Ben i Vrbajen zavrtěli hlavami.

"Hlt. H-L-T. Obyčejný červ proměněný magii v dravce. Pokud se namočí, vyroste do takové velikosti, jako jste viděli." Strabo se podíval na potrhané zbytky červova těla a znechuceně si odplivnul. "Něco takového si prosím dovoluje rušit můj klid."

"Takže opět Rydall," řekl Ben tiše.

Strabo k němu otočil svou mohutnou hlavu. "O Rydallovi nevím nic," zasyčel. "Ale zato vím něco o čarodějnicích. Hlty mají ve zvláštní oblibě."

Ben na něj ohromeně zíral. "Noční Stín?" řekl nakonec.

Drak pozvedl hlavu. Ta taky, mezi jinými." Zívnul a pohlédl k východu. "Je čas jít spát. Postarej se, abys zůstal na živu aspoň tak dlouho, dokud ne-

UKLADY ČARODĚJNIC 227

překročíš hranice Pustiny, Holidayi. Potom se už o tebe nebudu muset starat."

Bez dalších slov roztáhnul křídla, vznesl se a zmizel z dohledu. Ben a Vrba se za ním dívali. Mozol chvíli stál s nimi, ale pak se obrátil a vydal se hledat Šimla.

Vrba si utrhla ze spodního lemu košile kus látky a otfela s ní Benovi zakrvácenou tvář. Po chvíli se zeptala: "Mohla by za tím být Noční Stín?"

Ben zavrtěl hlavou. "Jako Rydallův spojenec? Ale proč by to dělala?"

Vrba se na něj hoře usmála. "Nenávidí tě. To je dostatečný důvod."

Ben zamyšleně klouzal pohledem po vyprahlých, sluncem ozářených pahorcích. Vrba z jeho tváře se třela poslední kapku krve a zlehka ho políbila. "Nenávidí nás všechny."

Přikývnul. Náhle ho totiž napadlo ještě něco jiného. "Vrbo, řekl." "Já už vím, kde jsem ty Rydallov potvory viděl. Alespoň ty tři."

Vrba od něj ustoupila a vážně se na něj zadívala.

"

Kde?"

Podíval se na ni a v očích měl úžas. "V knize."

UKLADY ČARODĚJNIC 229

r
rr

POGGWYDD

r

éhož dne ráno se Mistaya prohudila a zjistila, že poprvé od svého příchodu do Temného Polomu je sama. Nejprve tomu nechtěla věřit. Noční Stín ji přece nikdy neopouštěla. Pomalu vstala, rozhlédla se a čekala kdy se čarodějnice konečně vynoří z mlžných cářů. Když se tak nestalo

,
zavolala Mistaya její jméno. Žádná odpověď nepřišla a tak dívka obešla mlžnou mýtinu kolem dokola a pokusila se svou učitelku najít. Po Nočním stínu nebylo nikde ani stopy.

Zcela neočekávaně pocítila Mistaya vlnu úlevy. V poslední době se hodně věcí změnilo, její vztah s čarodějnici snad nejvíc. Zpočátku byla Noční Stín

ělivou, nadšenou učitelkou, průvodkyní labyrintů magických věd, která se s ní ochomně dělila

své vědění. Mistaya ji považovala za svou tajnou učitelku, která ji učila, jak tu úžasnou, tajuplnou sílu používat, ochránkyni, enž ji přivedla to Temného polomu, aby jí odhalila pravdu o jejím dědictví. Tak to přece Noční Stín říkala. Mistaya se měla učit užívat magii, aby později pomohla svému otci porazit Rydalla z Marnhullu. Její probuzené schopnosti měly tedy sloužit dobré věci. Bohužel, to všechno jako by se postupně vytratilo. O Rydallovi ani o údělu, jenž jí byl přičten ve chvíli zrození, se už nemluvalo. Svět za hranicí Temného Polomu jako by přestal existovat. Najednou záleželo jen na tom, jak rychle a ochotně dokáže Mistaya splnit čarodějčiny příkazy. Trpělivost, dříve tak zřejmá, šla náhle stranou. Rozmanitost a objevování nového se smrškló na úžnou, jednotvárnou dřinu. Celé dny se teď nepokoušely vyčarovat nic jiného, než přišei. A když zrovna odpočívaly, tak o nich alespoň mluvily. Během této doby jejich vztah žáka a učitele velmi utrpěl. Místo toho, aby si byly stále blíží, cítila Mistaya, že se jedna druhé vzdalují. Pochvaly a povzbuzování vystřídala kritika. Noční Stín svou žáčku neustále obviňovala. Málo se snaží. Nesoustředí se. Nedokáže přemýšlet. Ať Mistaya udělala cokoliv, ničím se jí nemohla zavděčit.

Tak třeba když vytvořila robota, další stvoření, jehož předobraz viděla v otcově knížce, Noční Stín o něm prohlásila, že je úžasný. A pak, ani ne za dva dny, ho označila za nepodařenou věc. Nebyl dost dobrý, chtěla něco lepšího. Mistaya se pokoušela vymyslet novou nestvůru, ale rostoucí tlak požadavků a její vlastní nespokojenost způsobily, že nebyla schopna na nic přijít. Popuzená čarodějnice te-

230 TERRY BROOKS

dy přišla s vlasmím návrhem. Vzaly neškodného zemního červa a společnými silami ho proměnily ve strašlivého dravce - hlta, jak ho nazývala Noční Stín. Toho dne se Mistaya otevřeně vzepřela. Nestvůr už měla po krk, chtěla se naučit další, nová kouzla. Vědma po dívce šlehla pohledem a připomněla jí slib, jímž se zavázala platit za vyučování svou poslušností. Mistaya byla sice v pokušení odpovédět jí cosi ojednostranném plnění této dohody, ale nakonec drželajazyk za zuby.

Ve skutečnosti naprosto nechápala, co se vlastně děje. Přes všechny jejich neshody stále pohlížela na čarodějnici jako na svou přítelkyni. Byly si přece tak blízké. Něco takového nemohla chvilková nespokojenost zničit. Mistaya si však postupně uvědomovala, že jejich blízkost pramení ze schopnosti sdílet stejný druh moci. Postupem času se jejich spolupráce víc a více podobala soupeření. Jako by obě tušily, že je jim souzeno stát se spíš rivalkami, než přítelkyněmi. Každý den přinášel další neshody a pro-
past mezi nimi se neúprosně prohlubovala. Mistaye se to nelíbilo, ale nenacházela způsob, jak tomu zabránit. Noční Stín jí nenaslouchala. Neměla zájem na kompromisu, nesnažila se usmířit. Chtěla jen jedno - aby Mistaya udělala, co jí bylo nařízeno, nekladla žádné otázky a své námitky si pokud možno nechala pro sebe. V dívence však pomalu rostl pocit, že něčeho takového není schopna.

Nyní, když byla po dlouhé době konečně sama, se konečně mohla svobodně nadechnout. Jelikož opatrnosti není nikdy dost pro jistotu udělala malé kouzlo, které by jí odhalilo čarodějčinu přítomnost, kdyby byla vědma na blízku. Nebylo po ní ani památky a tak se odvážila zavolat Nehvízdeka. Bláťátko se oběvil okamžitě, jakmile vyslovila jeho jméno. Podí-

UKLADY ČARODĚJNIC 231

se na ni svými oduševnělými očima, sklopilo
_ k hlavě a přátelsky zamávalo ocasem.

rt Starý, dobrý Nehvízdek," pozdravila ho s úsmě-
.. "Přeji dobré ráno.
"

Nehvízdek se posadil a mával ocasem tak usi-
ě, až jím plácal o zem.

Tak co spolu podnikneme?" zeptala se svého
Lymohého přítele.

Rozhlédla se kolem dokola, jako by se odpověď mohla skrývat někde mezi křovím na okraji mýtiny. Svět byl zahalen do obvyklé mlhy, takže se dívka cítila jako uprostřed vatového zámotku. Koruny stromů, nebe, nic z toho nebylo vidět. Pod mlžným pkrovem vládlo šero a ticho. Už ji přestalo bavit být zavřená v tak těsném prostoru. Chtěla se podívat ven. Tak ráda by znovu spatřila ten svět, který před několika týdny opustila. Slunce, zelenou trávu, modré nebe, jezera, lesy, hory a zvířata. V poslední době myslívala na své rodiče. Přemýšlela, proč ji nepřišli navštívit, nebo proč alespoň nenapsali. Copak je vů-

bec nezajímalo, jak se má? A co ostatní? Proč se jí neozval třeba Questor Thews? Vždyť byli nejlepší přátelé. Co se se všemi stalo?

Své učitelky se raději neptala. Moc dobře věděla, jakou by dostala odpověď. Jsou opatrní, protože po ní Rydall pátrá. Chtějí si být naprosto jisti, že bude v bezpečí. Tato odpověď však dívku neuspokojovala, důvody se jí zdály poněkud nepřiměřené. Musel přece existovat nějaký způsob, jak by se s ní její přátelé a rodiče mohli spojit, dokonce i tady. Mistaya se začínalo stýskat.

"Tak," prohlásila rozhodně. "Už tu stojíme dost dlouho. Což takhle se vydat na malou procházku?"

Odhodlaně vyrazila kupředu a o svém rozhodnutí už dále neuvažovala. Právě teď se jí naskytla obrov-

232 TERRY BROOKS

ská příležitost a ona to dobře věděla. Zoufale toužila dostat se někam, kde uvidí dál než na padesát stop před sebe, na místo kde září teplé slunce a kde může potkat jiné živé bytosti. Chystala se opustit Temný Polom, což, jak dobře věděla, znamenalo porušit čarodějčin příkaz.

Tato skutečnost ji kupodivu vůbec netrápila.

Ulomila si větvičku Modrásku a s rozkoší ji žvýkala. Už se nemohla dočkat, až uvidí svět, který jí tak dlouho byl odepřen. Cesta byla snadná. Kdysi by se nebyla schopna z Temného Polomu dostat vlastními silami. Teď jí stačilo jen pomyslet a během okamžiku stála přímo u prudce se zvedajícího svahu na samé hranici čarodějčina panství. Našla cestičku vedoucí vzhůru a začala stoupat ke světlu. Nehvízdek ji věrně následoval.

O chvíli později se vynořila z kalného šera do dne plného slunce a lemicích vůní. Na tváři pocítila dotek slunečních paprsků a šťastně se usmála. Zamžikala a pohlédla nejprve doleva na kopce porostlé zelenými, stinnými lesy a potom přímo přes údolí kde se táhla louka posetá modrými a žlutými květy. V dálce se zvedaly horské štíty zružovělé září ranního slunce, tak vysoké, že jejich vrcholky dosahovaly až k oblakům. V korunách stromů poletovali ptáci a v dálce zahlédla vyplašeného králíka.

"Kam půjdeme?" zeptala se Nehvízdky a věno-

i

vala mu zářivý, odhodlaný úsměv.

Blatátku to však bylo podle všeho jedno a tak Mistaya rozhodla sama. Vyšla se na východ, tam, kde se zvedala hradba lesa. Bezstarostně se procházela po mýtinách, přeskakovala strže, ráchala se v malých bystřinách a klidných rybníčcích, vdechovala vůni lesních plodů a pozorovala zvířata. O to, kam jde, se nestarala. Moc dobře věděla, že až se bude

UKLADY ČARODĚJNIC 233

chtít vrátit, její magická síla jí pomůže najít cestu zpět. Vzpomněla si na Rydalla ale myšlenku na něj brzy pustila z hlavy. Vždyť byla obklopena ochranným kouzlem, které by ji na přítomnost někoho cizího včas upozornilo, nemusela se tedy bát. Proč by

ji měl hledat právě v téhle opuštěné končině? Mistaya byla přesvědčena že kromě ní není široko daleko živá duše.

Proto ji velmi překvapilo, když ucítila něčí přítomnost. Stála zrona u malého rybníčku a házela žabky. Okamžitě stmula a natáhla podezřelým směrem jakási magická tykadla. Tenhle kousek ji naučila Noční Stín. Byl velmi účinný. Větrlec našla téměř okamžitě. Byl sám a Mistaya z něj necítila žádnou hrozbu. Chvilí přemýšlela, co dál a pak si řekla, že může být docela zábavné si s někým popovídat. Vždyť celé týdny nepromluvila s nikým jiným, než s čarodějnicí. Podívá se na něj a pokud nebude vypadat nebezpečně, ukáže se mu.

Použila kouzlo neviditelnosti a s Nehvízdkem v patách se neslysně propletla mezi stromy. Cizince objevila na blízském palouku. Seděl se zkříženýma nohama u malého ohníčku a žvýkal kus čerstvé pečinky. Byl to podivný chlapík. Drobný, kulatý, celý porostlý chlupy. Měl vousy, které se mu ježily na všechny strany a malé, špičaté uši se štětíčkami na koncích. Jeho šaty vypadaly uboze. Byly obnošené a celé potzhané. V uchu měl zlatý kroužek, na němž bylo zavěšeno pocuchané pírkó. Navíc vypadal, jako by spadl do bažiny a nedávno uschnul. Bláto a špína ho pokrývaly od hlavy až k patám jeho bosých nohou.

Mistaya chvíli pátrala v paměti ve snaze určit, jakého tvora to zná vlastně před sebou. Po chvíli úvah si bvla iista, že ie to Domů skřítek.

234 TERRY BROOKS

Ten není nebezpečný, řekla si a statečně vstoupil na palouk.

"

"Dobré ráno, pozdravila.

Chlapiček vyskočil tak prudce, až kost, ktero právě ohryzával, upustil na zem. "Hopla jalovec, tohle nedělej!" vyhrkl zlostně. "Příště o sobě dej na, před vědět, ano?" Rychle se shýbnul, zvedl kosl a začal z ní prsty obírat špínu.

"

Promiň. Nechtěla jsem tě vystrašit," omlouvala se.

"Ale ty jsi mě nevystrašila! Opravdu ne! Ani trochu!" začal se bránit. "Překvapila, to možná. Myslím, že tu nikdo není. Aspoň to tak vypadalo. Do těchhle lesů nikdo nechodí, víš. Řekni mi, jak se vlastně jmenuješ?"

Zaváhala. "Misty," odpověděla nakonec. Neměla tohle zkracování jmen ráda, ale opatmost nakonec zvítězila nad hrdostí. "A ty?"

"Poggwydd. Tam to roztomilé malé stvoření za tebou, to je tvůj mazlíček?" V očích měl náhle číhavý výraz. "Coje zač?"

Mistaya přešla přes palouk až ke skřítkovi, zastavila se těsně u něj a zahleděla se na jeho oblič. Nehvízdek se stále držel za ní. "Copak to jíš?" ze-

ptala se místo odpovědi.

"Jím? Oh, uh. Králíka, ano, králíka. Ulovil jsem ho sám."

"Na králíka má trochu moc dlouhý ocas, nezdá se ti?" ukázala na špinavou hromádku zbytků hned vedle něj.

Poggwydd se rozmrzele zamračil. "Nó, už jsem zapomněl. Možná to nebyl králík. Možná to bylo něcojiného. Jaký je v tom rozdíl?"

"Vypadá jako kočka."

„Možná. No a co?"

LTKLADY ČARODĚJNIC 235

Mistaya pokrčila rameny a sedla si přímo naproti mu. "Jen bych nerada, abys začal mít nějaké upé nápady ohledně Nehvízdka, to je všechno." ulcázala na blat'átko, které zrovna očichávalo půdu.

"Ty jsi Domů skřítek, mám pravdu?"

"A jsem na to hrdý," prohlásil s drzostí zcela nepickou pro tyhle lidičky, jimiž v Landoveru každý pohrdal.

"No, a každý ví, že Domů skřítki jedí domácí zvířata."

Poggwydd znechuceně odhodil ohlodanou kost. "To je lež! Hnusná lež! Domů skřítki jedí divoká zvířata z lesů, ne ta, která bydlí v domě a vyhřívají se u krbu! Tu a tam si pochutnáme na toulavé kočce. ale co je na tom zlého? Podívej, děvčátko, pokud máme v tomhle rozhovoru dále pokračovat, musíme si nejdříve porozumět. Nikdo mě nebude osočovat ani mi nadávat. Nemám zapotřebí se hájit. Byl jsem tady první, takže pokud máš v úmyslu zpochybňovat bezúhonnost Domů skřítků, budeš muset odejít!"

Mistaya sraštila obočí. "Proč jsi tak nabručený?"

"Ty bys taky byla, kdybys musela celý život poslouchat nadávky. Od úsvitu věků jsou Domů skřítki obviňováni ze zločinů, které nespáchali. Vysmívají se nám a opovrhují námi, aniž by je vůbec napadlo, jak nám ubližují. Nevinná malá holčička jako ty by snad mohla mít jiný názor, než ti ignorantští, zaujatí dospělí. Víš, všechno, co ti o nás napovídali, není tak docela pravda."

"Dobře," připustila Mistaya. "Omlouvám se, že jsem tě podezírala. Povídají se o vás různé věci."

Poggwydd znechuceně pokrčil nos. "Hm! Tak ať." Znova se zadíval na Nehvízdka. "Takže co je to?"

23d' TERRY BROOKS

"

Blat'átko."

"O něčem takovém jsem ještě neslyšel," F

gwydd natáhl svou umouněnou ručku. "Pojď s Nehvízdku. Pojď sem, maličký. Nechej starého ggwydda, ať si tě pohladí."

„Blat’átka se hladit nesmí," prohlásila Mistaya zolutně. "Nikdo se jich nesmí ani dotknout."

"Poggwydd se na ni podezřívavě podíval. "Fne?"

"Proto. Je to nebezpečné."

"Nebezpečné?" Poggwydd si blat’átko zkoumav prohlížel. "Nevypadá nebezpečně. Spíš hloupě."

„Prostě si ho pohladit nesmíš."

"Jak si přeješ." Domů skřítek pokrčil rameny a pak se podíval na kosti ve svém klíně. "Dáš si něco k jídlu?"

Mistaya zavrtěla hlavou. "Ne, děkuji. Co tady vlastně děláš?"

Poggwydd utrl z kosti kousek masa. Jeho zuby vypadaly jako jehličky. "Cestuju," řekl a ošil se. "Chci si trochu užít samoty, utekl jsem z toho hluku a spěchu, co mám doma. A kromě toho, rád bych se něčemu vyhnul."

Máš potíže?"

"Ne, žádné potíže nemám!" Rozmrzele se na ni podíval. "Copak vypadám jako někdo, kdo má potíže? Ano? Poslyš, a co ty? Tdala holčička toulající se uprostřed pustiny. To se mi nezdá být úplně v pořádku."

Mistaya se na chvíli zamyslela. Poggwydd měl pravdu. Byla v tom až po uši. Rozhodně však neměla v úmyslu se mu svěřovat. "A proč ne" odpověděla.

"Proč? Copak je normální, aby se malá holka procházela sama po lese? Řekni, ztratila ses?"

UKLADY ČARODĚJNIC 237

Rozzlobeně stiskla rty. "Neztratila jsem se. Jsem tu na návštěvě."

Ha!" zašklebil se Poggwydd. "A u kohopak asi?"

„Že by u čarodějnice?" Když ale uviděl, jak se zatvářila, okamžitě couvnul. "Ale no tak, vždyť tě jen zlobím. Nemusíš se bát," uklidňoval ji rychle, neboť si její výraz špatně vyložil. "Bydlí tady nedaleko, víš? V Temném Polomu, necelou míli odtud. Hlavně si dej pozor, abys tam nezabloudila." Rozpačitě si odkašlal a odhodil poslední z kostí stranou. "Takže koho jsi přišla navštívit?"

Upejpavě se usmála. "Přece tebe."

"Mě? Ha,ha! To je dobré. Takže ty jsi mě přišla navštívit? Smál se, až se za bricho popadal. "Zřejmě nemáš moc na vybranou, co? Navštívit! A mě! To je přesně to, co malé holčičky dělají každý den!"

"Je to tak."

Co?"

"

"Přišla jsem tě navštívit. Sedíme tu a povídáme si. To se na návštěvách dělá, ne?"

Zostrá se na ni podíval. "Jsi nějak moc chytrá, děvenko. Misty, že? A teď mi řekni - pokud jsme opravdu přátelé - kdo opravdu jsi?"

Snažila se zatvářít co nejzmateněji. "Už jsem ti přece řekla."

"Ano. Jsi Misty, která se nesmírně ráda prochází opuštěným lesem a navštěvuje přátele, které předtím neznala." Poggwydd potřásl hlavou. "Nezlob se, ale mám pocit, že být s tebou znamená mít veliké obtíže a tak už nemám moc chuť si s tebou povídat. Žádné další trable už nechci. Domů skřítci jich mají až až. Sbohem."

Vstal a oprášil se, až z něj kusy bláta litaly. Nevěřicně se na něj dívala. On to opravdu myslí vážně.

"Nevidím, jaký je v tom rozdíl, kdo jsem a kdo

23g TERRY BROOKS

ne," prohlásila rozzlobeně a vstala. "Proč si prostě nemůžeme jen povídat?"

Pokrčil rameny. "Protože nemám rád malé děti, které si myslí, že mě můžou vodit za nos. A to je přesně to, o co se snažíš, není to tak? Víš, kdo jsem, ale neřekla jsi mi, kdo jsi ty. A to se mi nelíbí. Nerů to fér."

Není to fér?" opakoval jako ozvěna.

Ani trochu."

Dívala se, jak do tlumoku sbírá své věci. "Ale já přece taky ve skutečnosti nevím, kdo jsi," podotkla.

"Nevím o tobě nic víc, než ty víš o mně. Znáš tvoje jméno a ty znáš moje, takže jsme si kvit."

Poggwydd se zarazil a podíval se na ni. "Dobře, teď vidím, že máš vlasem pravdu. Ano, je to tak."

Upustil svůj vak, až to zachřestilo a znovu se posadil. Mistaya se usadila naproti němu.

"Uzavřeme dohodu," řekl a vztyčil přitom špičkový prst, aby dodal svým slovům na důrazu. "Ty mi povíš něco o sobě a já pak udělám totéž. Co ty na to?"

Natáhla svůj prst a dotkla se jeho na znamení, že dohodu přijímá. "Ty začni."

Poggwydd se zamračil, zavrtěl a ucouvnul. "Hm." Vypadal nesmírně zamyšleně. "Dobře. Řeknu ti, co tady dělám. Jsem lovec pokladů a sloužím přímo králi." Spiklenecky na ni zamrkal. "Mám zvláštní poslání. Hledám nesmírně cennou truhlu plnou zlata, která je ukryta někde v těchto lesích."

Nevěřicně zvedla obočí. "To není pravda."

"

"Je štěkl pobouřeně. "A vůbec, jak to můžeš vědět?"

"Protože to vím." Nemohla si pomoci, koutky jako by se jí roztáhly do úsměvu samy do sebe. Tenhle chlapík byl právě tak zábavný, jako Abemathy.

UKLADY ČARODĚJNIC 239

!"

"Vidíš, nevíš nic Mávl pohrdavě rukou. "Hledám pro krále poklady už celá léta! Jak říkám, během svých cest jsem pro něj našel spoustu cenností! Víš toho o hledání pokladů mnohem víc, než kdo-

koliv jiný a král mé služby velmi oceňuje. Proto mě taky přijal do svých služeb."

"

"Vsadím se, že tě ani nezná, trvala dívka na svém. Tahle hra se jí líbila, tak dobře už se dlouho nebavila. "Vsadím se, že tě v životě neviděl."

"

Poggwydd byl vzteky bez sebe. "Viděl! Znáám ho velice dobře. Dokonce i jeho rodinu. Znáám taky královnu! I tu malou holčičku, která se ztratila! Možná se mi ji dokonce podaří najít, když budu pátrat po té truhle plné zlata!"

Ohromeně se na něj dívala. Ztratila? Pevně stiskla rty k sobě. "Neznáš ji, celé sis to vymyslel."

"To není pravda! A víš co ti řeknu, když už ses rozhodla být tak nevychovaná? Králova dcera je mnohem roztomilejší, než ty!"

Není!"

"Ha! Láry fáry! Jak to můžeš vědět?"

"Protože to jsem já."

Bylo to venku dřív, než si uvědomila, co vlastně říká. Vlastně na tom ani tak moc nezáleželo. Mistaya to brala jako hru. Stejně by mu to nakonec nejspíš řekla. Chtěla vidět, jak se bude Domů skřítek ářit.

Ten pohled opravdu stál za to. Chvilí na ni v ne-sktývaném úžasu zíral a blábolil cosi nesrozumitelného, ale pak si hlasitě odfrknul. "Pche! Takový nesmysl! A kdo z nás dvou si teď vymýšlí, co?"

"Vůbec jsem se neztratila!" dodala pevně. "Jsem řece přímo před tebou!"

Ty nejsi dcera Jeho Výsosti!" trval Poggwydd na něm. "Ani nemůžeš být."

240 TERRY BROOKS

"Jak to můžeš vědět?" napodobila Mistaya je tón a udělal grimasu. Pak se plácla přes pusku, j by jí to náhle došlo. "Ach promiň, já zapomněl. Vždyť jsi králův osobní hledač pokladů a znáš cel jeho rodinu!"

Poggwydd se zaškaredil. Naklonil se kupřed a jeho kulaté tělíčko se houpalo na podsaditých nožkách, jako by se mělo každou chvíli překotit.

Tak poslouchej!" řekl opatrně. "Dost legrac

,

Jedna věc je hrát si na někoho, když jde o neškodnou zábavu, ale dělat si legraci z cizího neštěstí, to už je něco docela jiného. Víš, že jsi jen malá holčička. Ale jsi chytrá malá holčička a stará jsi dost na to, abys dokázala poznat rozdíl."

O čem to mluvíš," obořila se na něj rozzlobeně

,

vůbec se jí nelíbilo, když ji takhle poučoval.

O dceři Jeho Výsosti!" odsekl. "O té mluvím! A nedělej, že mi nerozumíš!" Pak se zarazil. "No... možná to doopravdy nevíš. Malé děvčátko, samo, uprostřed lesů, které se dá do řeči s někým, jako jsem já.... Tak vážně, kdo jsi? Ještě jsi mi to neřekla. Víla, která na chvíli opustila mlhy? Nebo snad patriš

k těm z jezerní země? Takové se u nás často neukazují. Myslím tím u nás, u Domů skřítků."

Na chvíli se odmlčel, jako by se snažil srovnat si myšlenky. "Takže pokud to doopravdy nevíš, stalo se tohle: dcera Jeho Výsosti se ztratila a všichni ji hledají. Je pryč už celé dny, možná týdny. Oddíly jezdců pročešávají Landoover zjednoho konce na druhý a pátrají po ní."

Naklonil se k ní a ztišil hlas, jak by měl strach, že ho někdo může slyšet. "Říká se, že ji unesl král Rydall, co přišel z nějaké země jménem Mamhull. Ten ji má a nechce ji vrátit, dokud králův ochránce nepodstoupí bitvu se sedmi příšerami. Nevím to jistě,

UKLADY ČARODĚJNIC 21

khle jsem to slyšel. V každém případě není lezení a ty by sis z toho neměla dělat legraci." fistaya zůstala jako opařená. "Ale já jsem krádcera!" trvala na svém a ruce si dala v bok. ravdu!

"

pa.k koutkem oka zahlédla mezi stromy jakýsi potok. Zprudka se otočila, připravena dát se na útěk. ce cítila až v krku a žaludek se jí svíral. Pohyb se šířil ve vír strašlivého nazelenalého světla, které _lnilo stinný prostor mezi kmeny a pomalu získávalo tvar lidského těla. Na pokraji lesa se objevila soká, štíhlá osoba s černými vlasy. O její totožnosti nemohlo být pochyb.

Noční Stín se vrátila. Čarodějnice vystoupila ze tinu, tiše jako duch. Své rudé oči upřela na Mistayu. "Měla jsi prikázáno neopouštět Temný Potok," řekla tiše.

Dívka znehybněla. V hlavě měla naprostý zmatek, vůbec nebyla schopna myslet. Pak se přece jen vzmohla na malé přikývnutí. "Omlouvám se," zašeptala. "Chtěla jsem znova vidět slunce."

"Pojď sem," nařídila jí čarodějnice. "Postav se sem, vedle mě."

"Bylo to jen na chvíli," vysvětlovala Mistaya bojácně, výraz její tváře ji děsil. "Byla jsem sama a tak jsem si myslela-"

"Pojď sem, Mistayo!" štěkla Noční Stín ostře, aniž ji nechala domluvit.

Holčička se pomalu, se sklopenou hlavou, vydala napříč paloukem. Letmo se ohlédla, aby se podívala na Poggwydda. Stál u ohně a s vytřeštěnými očima sledoval, co se děje. Mistaye ho bylo líto. Koneckonců do téhle kaše ho dostala ona.

'

"Čekám, Mistayo," zasyčela čarodějnice varovně. Dívka odtrhla oči od Domů skřítků a náhle si

24.2 TERRY BROOKS

uvědomila, že Nehvízdek je pryč. Když si povíd s Poggwyddem, stál hned vedle ní. Kam jen zmizel?

Došla k čarodějnici a zastavila se. S hrůzou ocekávala, co se bude dít dál. Noční Stín se usmála, ale její úsměv byl studený jako led. "Velmi jsi mžklamala," zašeptala.

Mistaya přikývla. Cítila se nesmímě zahanbeně, aniž by vlastně tušila proč. "Už to nikdy neudělám," slíbila. Pak si vzpomněla na Poggwydda. "On za nic nemůže," řekla rychle a opět se přes rameno podívala na nebohého Domů skřítku. "To všechno já. Vždyť on se mnou dokonce nechtěl ani mluvit." Chvilku váhala a pak dodala, "Neublížíš mu, vid'?"

Noční Stín vztáhla ruce a položila je na dívčinu ramena. Jemně, ale pevně ji odvedla stranou. "Ale samozřejmě, že ne. Je to jen hloupý skřítek. Pošlu ho někamjinam, nic víc."

Promiňte?" promluvil Poggwydd tenounkým hláskem. "Soudím, že už mě tady potřebovat nebudete. Já... posbírám si své věci a =

Noční stín pozvedla ruku a na konečcích prstů jí zaplály malé, zelené ohníčky. Poggwydd vyděšeně zajechel a přikrčil se. Čarodějnice nechala plamínky rozhořet, vzala je do svých dlaní a zatímco se upřeně dívala na skřítku, něžně je laskala. Mistaya se pokoušela něco říct, ale nemohla ze sebe vypravit ani slovo. S prosebným výrazem v očích se obrátila k čarodějnici. Přes její ujištění si byla náhle jista, že skřítkovi přece jen chce ublížit.

A pak uviděla Nehvízdka. Krčil se na okraji palouku, mimo čarodějčino zomé pole. Dlouhé chlupy za krkem mu stály a hlavu měl skloněnou, jako by se snažil soustředit. Z jeho štetin se začala zvedat jakási měsíčně bílá záře.

Copak tojen dělcí?

LJKLADY ČARODĚJNIC 243

pak Noční Stín prudce mrštila po skřítkovi svým leným ohněm, záře k němu však dorazila div. Iistaya zděšeně vykřikla. Zelený plamen a bílá zář se srazily, ozvala se rána a Poggwydd zmizel. Zůstal po něm jen jeho potrhaný tlumok a trocha kouře.

"Co to bylo?" zvolala Noční Stín a očima pátrala po okraji palouku. Obrátila se k Mistaye. "Viděla jsi to taky? Ano?"

Mistaya zamrkala a stěží se dokázala nadechnout. Tu chladnou, měsíční září? Samozřejmě, viděla ji, ale čarodějnici by to nikdy nepřiznala. Ne potom, co se stalo Poggwyddovi. Ještě že utekl aspoň Nehvízdek. Nebylo po něm ani stopy.

Podívala se vědmě přímo do očí a hlas se jí trásl. "Co jsi to Poggwyddovi udělala? Prosila jsem tě přece, abys mu neublížovala!"

"

Prudkost jejích slov čarodějnici překvapila. "Uklidni se," mimila ji a zrak jí stále nejistě těkal sem a tam. "Je v pořádku. Poslala jsem ho domů mezi jeho lid. Tady neměl co pohledávat."

Mistaya však nebyla k utišení. "Nevěřím ti! Už nevěřím ničemu, co říkáš! Chci jít domů, hned teď!"

Noční Stín se na ni chladně podívala. "Dobře, Mistayo," odpověděla tiše. "Ale nejdřív mě vyslechni. To přece pro mě ještě udělat můžeš, nebo ne?"

Mistaya pevně stiskla rty a přikývla.

"Tvému příteli jsem neuhlížila," řekla čarodějnice s důrazem. "Tady ale zůstat nemohl. Řekl ti naprostou pravdu. Všichni si myslí, že tě Rydall vězní. Tvůj otec nechal tyhle zvěsti rozšířit, hned poté, co se tě marnhullský král pokusil unést poprvé. Dokonce tě nechal hledat, aby to vypadalo opravdově."

Chtěl tím Rydalla znást. Takhle to vypadá, jako by nikdo nevěděl, kde vlastnějsi."

Chápavě se na Mistayu usmála. "A teď se tenhle

244 TERRY BROOKS

malý skřítek dozvěděl pravdu. Co když to něko _ řekne? Co když prozradí, že tě viděl? A co když to všechno dozví Rydallovi špehové? Riziko je příliš velké. Vrátila jsem ho tedy, kam patří a smaz jsem v jeho mysli veškeré vzpomínky na vaše setkání. Udělal jsem to, abych ochránil a vás oba." Nebude si nic pamatovat?" zeptala se Mistay opatrně.

"Vůbec nic. Takže se vlastně nic zlého nestalo nemám pravdu?" Noční Stín se k ní naklonila. "A cá se tvého odchodu domů týče, pokud si to opravdu přeješ, můžeš jít třeba hned," čarodějnice udělala dramatickou pauzu, "nebo se mnou můžeš zůstat ještě další tři dny a odejít pak. Pokud se rozhodneš zůstat slibuji ti, že příšery necháme být. Už jsme jich udělaly hodně, já vím. Prokázala jsi velkou trpělivost a já jsem na tebe kladla příliš velké nároky. Zkusíme něco jiného. Co ty na to?"

Mistaya na ni překvapeně zírala, takový vývoj událostí rozhodně nečekala. Oči čarodějnice opět získaly stříbrnou barvu, jejich pohled byl měkký a podmanivý. Mistaya si vzpomněla, jaké to mezi nimi bylo na počátku, učitelka a žákyně, jedna toužící předat své vědění, druhá dychtící po poznání. Vzpomněla si na své nadšení, když poprvé použila magickou sílu a její zlost a nedůvěra poněkud opadly. Přála si, aby vyučování pokračovalo. Opravdu chtěla zůstat. Teď, když věděla, že Poggwyddovi se nic zlého nestalo a ona nebude muset dělat žádné další nestvůry, domů nijak nespíchala.

"Moji rodiče jsou v pořádku?" zeptala se znena-dání.

Noční Stín se zatvářila pohoršena. "Samozřejmě. Kde myslíš, že jsem dneska ráno byla? Změnila jsem podobu a letěla jsem na Ryzí Stříbro, abych se

LTKLADY ČARODĚJNIC 245

m ujistila. Všechno je, jak má být. Tvému otci tce se vede dobře. Questoru Thewsovi se zatím chránit je před Rydallovými útoky a tak máme času, abychom tvou přípravu dokončily. Budeš "t dost, abys jim mohla pomoci."

Mistaya mlčky čarodějnici sledovala. Podle všeho a pravdu. Vždyť ani Poggwydd se přece o žádnébezpečí, které by hrozilo jejím rodičům, ne- "oval. Samozřejmě, skřítkovi se nedalo moc vě- ale přesto.

; Náhle se cítila velmi zmatená. Povzdychla si a po- a stranou. Kromě nich nebylo na palouku živé uše. Slunce nad hlavou zářilo, jeho paprsky se pro- raly skrz listí a tančily na lesních pěšinách. Domů křítek jako by tu nikdy ani nebyl.

GG

"Dobře, řekla nakonec. "Zůstanu ještě další tři

y GG

"To je velmi moudré rozhodnutí," pochválila ji čarodějnice. Kdyby byla Mistaya pozomější, jistě by jí neušel tvrdý přidech těch slov ani fakt, že teprve teď z čarodějčiny postoje zmizela jistá stimulost.

"Ale už nesmíš znova z Temného Polomu odejít."

Mistaya přikývla a pak se na ni s očekáváním podívala. "A co se budeme učit teď?"

Noční Stín našpulila rty. "Léčení," odpověděla.

Uzdravování použitím magie."

Objala Mistayu kolem ramen a pomalu s ní odcházela z palouku směrem ke strži, jenž byla jejím

LG

domovem. "Mistayo, řekla tiše, "chceš se naučit používat svou magickou sílu tak, abys dokázala oživit něco, co už je mrtvé?"

Zešíroka se na dívku usmála a oči jí samou spokojeností jen hrály.

UKLADY ČARODĚJNIC 2q,7

r

r

HLEDÁNÍ

r

o třech dnech bezvýsledného prohledávání místností na Graum Wythe začal být Questor

Thews přesvědčen, že museli něco důležitého přehlédnout.

"Jako bychom měli klapky na očích!" prohlásil vyčerpaně. Seděl právě na jedné z beden ukrývajících nevystavený inventář hradu, bradu si opřel do dlaní, nespokojeně se mračil a vousy se mu přitom divoce ježily na všechny strany. "Je to tady, ale ať už je to cokoli, my to prostě nevidíme!"

Elizabeth s Abernathym se na něj podívali, ale neřekli nic. Všichni tři seděli v jednom z mnoha depozitů uměleckých předmětů na Graum Wythe, mra-
z, zatuchlé komoře bez oken ukryté hluboko uvnitř hradu. Jednou už ji prohledali a teď se do toho právě ystali pustit podruhé. Všechny místnosti už proš-
uejdili a původní nadšení, se kterým se pustili do práce, je dávno opustilo. "

"Nemělo by to trvat takhle dlouho, prohlásil čaroděj rozhodně. "Pokud jsme tu věc měli najít, pokud jsme sem byli posláni s tímto záměrem, už jsme na ni dávno měli narazit."

"Určitě by nám pomohlo, kdybychom věděli, co vlastně hledáme," poznamenal Abemathy a s otráveným povzdechem se ponořil do další bedny. Už měl dost slídění po temných koutech a zaprášených bednách. Toužil se dostat ven, na slunce a čerstvý vzduch. Chtěl si užít toho, že opět, byť zcela nečekaně, získal svou dřívější podobu. Všechny ty roky strávené v psí kůži z něj spadly, jako by se nikdy ani nestaly, jako by to byl jen zlý sen, ze kterého se konečně probudil.

Elizabeth našpulila rty a na malém nosíku se jí udělaly vrásky. "A nemůžeš se mýlit?" zeptala se čaroděje opatrně. "Možná v tom nebyl žádný úmysl, ale prostě jen náhoda." Posadila se na bednu stoící vedle té, na které seděl Abernathy. "Nebo to nějaký důvod má, ale jiný, než si myslíš."

"Je to možné," odpověděl Questor blahosklonně, "ale nepravděpodobné. Následky působení magické síly jsou zřídka kdy náhodné. Téměř vždy existuje nějaký důvod, proč se události odehrály tak, jak se odehrály. Noční Stín by se nikdy nemohla tak zmýlit, nepochybně chtěla, abychom zemřeli a my jsme přesto naživu. Z toho vyplývá jednoznačný závěr. Zasáhl někdo jiný a zachránil nás. Poslal nás sem s nějakým záměrem a já si nedokážu představit, že by to mělo být něco jiného, než záchrana Mistayi."

24S TERRY BROOKS

"Možná ses zmýlil v místě," pokračovala Elizabeth. "Mohla by se ta magická věc skrývat někde jinde než na Graum Wythe?"

Questor Thews se zašklebil. "Ne. Musí to být ta dy, nějaké kouzlo, pocházející z Landoveru. Nic jiného by nedávalo smysl!"

Chvilí se na sebe mlčky dívali a pak se začali rozhlížet po místnosti. "Co takhle druhý medailon? Takový, jako má Jeho Výsost?" napadlo Abernathyho.

Čaroděj přemýšlivě zvedl štětinaté obočí. Na tuhle možnost nepomyslel. Ale ne, pokud by Michel Ard Rhi takový medailon měl, stěží by se tehdy před lety, když se Abemathy stal jeho vězněm, tolik namáhal, aby od něj získal ten, který mu zapůjčil Ben Holiday.

Potřásl hlavou. "Ne, je to něco jiného. Věc, jejíž význam Michel nerozpoznal nebo kterou neuměl používat." Zamyšleně se zatahal za vousy. "Musím říct, že tohle hledání je neobyčejně včerpávající."

"Možná bychom si mohli dát oběd," navrhla Elizabeth a škádlivě štouchnula do Abemathyho. "Možná nám to bude s plnými žaludky lépe myslet."

"

A což takhle si na chvíli zdřímnout," odpověděl Abernathy a štouchanec jí vrátil.

Questor Thews je zachmuřeně pozoroval. Abernathy mu se život v nové podobě líbil. Možná až moc. Byl zcela spokojený a zdálo se, jako by teď, když se stal člověkem, po návratu do Landoveru ani příliš netoužil. Naprosto zapomínal na své povinnosti. Král a jeho rodina na ně spoléhali a on se choval, jako by

mu to bylo jedno. Čaroděj věděl, že by ho neměl soudit, ale to, co se s ním dělo, se nedalo přehlédnout. Abemathy začal znovu objevovat sám sebe a měnil svůj způsob života tak, aby odpovídal novým podmínkám. A to mohlo být velmi nebezpečné.

UKLADY ČARODĚJNIC 249

Hlasitě zakašlal, až Elizabeth i písař nadskočili. "Dřív než si dáme ten oběd, nebo se někdo z vás natáhne na kanape, bych si rád o tom všem ještě jednou promluvil." Usmál se, jako by chtěl zmírnit prikrost svých slov. "Bude to jen chvilka. Přiznám, že začínám být poněkud zoufalý."

Elizabeth se na něj povzbudivě usmála. "Neboj se, Questore, dřív nebo později to najdeme, ať je to co je to." Prohrábla si prsty své kučeravé vlasy. "A i kdyby ne, tohle není zas tak špatné místo k žití, co vy na to?"

"

V hlase jí zaznělo cosi jako naděje. Questor se ani neopovažoval říct, co si doopravdy myslí. "Musíme se vrátit do Landoveru," odpověděl tiše. "Musíme najít tu věc, která nám to umožní."

.p "

Elizabeth si ovzdechla. "Já vím. V každém případě to neznělo příliš přesvědčeně. "Pokud tomu rozumím, tak je to věc, kterou bys poznal, kdyby ji uviděl, je to tak? Jestli tady ovšem je."

"Všechno jsme už nejmní jednou prohlédli," zavrčel Abemathy a popostrčil si brýle na nose.

"Možná jsme se nedívali správným způsobem "

,
zamumlal Questor Thews.

Elizabeth si zadumaně prohlížela tkaničky svých tenisů. V místnosti se rozhostilo ticho.

"Počkat," ozval se nečekaně Abemathy. "Možná to, co hledáme, není vůbec věc. Proto jsme zatím nic nenašli. Přeneslo nás sem zaklínadlo, magie vyvolaná slovy. Proč by nás jiné zaklínadlo nemohlo dostat zpět?"

Questorovi se rozšířily oči a rozčileně seskočil z bedny, na níž seděl. "Abemathy, ty jsi úplný génius! Samozřejmě, to je ono! Zaklínadlo! Žádný talisman! Potřebujeme najít knihu zaklínadel!"

Abemathy s Elizabeth se zvedli, ale vypadali

250 TERRY BROOKS

mnohem méně nadšeně. "Copak by Michel takovou knihu nepoznal?" zeptal se písař pochybovačně.

Chtěl se přece vrátit do Landoveru, aby znovu získal královský trůn. Kdyby takovou knihu měl, určil by ji použít. A stejně tak tvůj bratr. Proč by tenkrálem jinak vymýšlel tu krkolomnou šarádu se sny? ,Já vím, byl to můj nápad, ale čím déle o něm přemýšlím, tím nesmyslnější se mi zdá. Kdyby taková kniha skutečně existovala, určitě by ji použili." .;

"Třeba nemohli," namítnul čaroděj, který začal rozčileně přecházet od jedné zdi ke druhé. Hlavu měl skloněnou a rukama mával na všechny strany. "Třeba by na ně zakletí nefungovalo. Já nevím. V každém případě si myslím, že tohle vůbec není špatný nápad. Dostali jsem se sem pomocí zaklínadla. Zaklínadlo nám tedy může otevřít cestu zpět. Pokud bych přehodil pořadí slov. . .".

Vmysli se mu opět vynořilo velice ošklivé podezření. Tato myšlenka ho napadla už dříve, když seděl v Elitzabetině kuchyni a snažili se přijít na příčinu všech těch zvláštních a nečekaných událostí. Tenkrát ji okamžitě zavrhl. Odmítl se jí vůbec zabývat neboť nebyl schopen připustit, že by mohla být sebe méně pravdivá. Teď tady byla opět a mnohem intenzivnější.

Zastavil se a upřel na svého přítele vyděšený pohled. "Abernathy, je pro mě velmi těžké něco takového říct, ale co když. . ."

Svou větu nedokončil. Ve jednom tmavém koutě na opačné straně místnosti vzplálo jasné světlo a všichni se k němu instinktivně otočili. Světlo zazářilo a zhaslo. Na jeho místě se na podlaze objevil potrháný a vyděšený Domů skřítek.

Když si všiml jejich upřených pohledů, zalapal po dechu a zvedl ruce. "Neubližujte mi!" prosil, rychle

UKLADY ČARODĚJNIC 251

ikal víčky a pokusil se stulit do klubíčka. "Já domů!"

Questor si s Abernathym vyměnil udivený pohled. mů skřítek? Tady? Co se to děje?

"No tak, nikdo ti neublíží," uklidňoval Questor

"tka. Udělal krok k němu, ale rychle se zarazil ž uviděl, jak mužíček lapá po dechu. "Stalo se ti co?"

Skřítek zavrtěl nejistě hlavou. "Kromě toho, že čarodějnice málem upekla ve svém ohni ani ne."

Čarodějnice? Questor a Abernathy se na sebe podívali podruhé. "Jak se jmenuješ?" zeptal se nalonce Questor. Malé, ušmudlané stvoření se mezi tím na podlaze zkroutilo do neuvěřitelné polohy. "Neboj se. Nechceme ti ublížit. Jsi mezi přáteli."

Skřítek nejistě zahýbal nosíkem a nakonec vykoul mezi prsty dlaní, jimiž si zakrýval obličej. „Domů skřítki mají sakramentsky má o přátel," podotkl zasmušile a zvedl hlavu. Byl neuvěřitelně špinavý, rozčuchaný a rozedrané šaty mu pokrývala vrstva popela a špíny. "Nejdřív mi řekněte, kdo jste

Questor si povzdechl. "Já jsem Questor Thews. Tohle je Abernathy a támhle ta dívka se jmenuje Elizabeth." Ukázal prstem na skřítku. "A teď ty. Kdo jsi?"

Poggwydd," odpověděl Domů skřítek a v hlase mu zaznělo cosi jako hrdost. Dal dlaně z očí a pomalu zvedl hlavu. "Questor Thews, dvorní čaroděj? Slyšel jsem, že tě vězní král Rydall. Tebe a toho psa, říkají. Tohle místo je kobka? Čarodějnice mě poslala do Rydallova vězení?"

"Moment." Tentokrát čaroděj nezaváhal, došel ke skřítkovi a postavil ho na nohy. "Čarodějnice, říkáš Myslíš tím Noční Stín?"

252, TERRY BROOKS

Poggwydd přikývnul. "Koho jiného?" V Questorovi, rovně blízkosti poněkud zplihnul. "To ona mě sem poslala. Mrštla po mně zelený oheň. Ještě jsi mi pořádně neodpověděl. Kde to jsem? Je tohle Rydallovo vězení?"

"

Questor Thews uchopil Poggwydda za loket, dovedl ho k prázdné bedně a usadil ho na ni. Skřítek si třel svůj usmrkaný nos a snažil se tvářit statečně. Všel na Questorovi pohledem, jako by byl jeho poslední ajedinou spásou.

"Poggwydde," oslovil ho čaroděj vážně. "Chci, abys nám povyprávěl, co se stalo. Řekni nám všechno, na co si vzpomeneš, zvláště pokud se to bude týkat Nočního Stínu."

"To klidně můžu," prohlásil skřítek. Pak podezřívavě zamrkal. Určitě nejstejší přítel?

"Nejsme, slibuji," odpověděl Questor.

Poggwydd přikývnul, na chvíli se zamyslel a pak si obřadně odkašlal. "Takže, myslím, že mi ta čarodějnice chtěla ublížit. Viděl jsem jí to na očích. Opravdu byla hodně rozzuřená, nejspíš kvůli té malé holčičce. Načapala mě, když jsem se s ní bavil na jednom palouku, asi míli od Temného Polomu. Takový nesmysl. Vždyť jsem ji ani neznal! Vynořila se jako by odnikud, přímo uprostřed těch lesů, a chtěla si povídat. A tak jsme chvíli mluvili, pak se objevila čarodějnice a ta holčička ji prosila, aby mi neublížovala, řekla že to není moje vina, ale čarodějnice jí podle všeho nevěřila a tak-"

"Dost! Stop! Přestaň!" Questor Thews se mračil tak, až se mu obočí zježilo na všechny strany. "O jaké holčičce to mluvíš? Jak vypadala? Řekla ti svoje jméno?"

Poggwydd chvíli mlčel, výraz čarodějovy tváře ho zřejmě vyděsil. Prosebně se podíval se na Aberna-

UKLADY ČARODĚJNIC 253

thyho s Elizabeth, ale když u nich žádnou pomoc nenašel, odvrátil se. "Já nevím, jak vypadala. Kdo si to má pamatovat? Byla... malá. Mohlo jí být tak deset. Měla pihy a blondáté vlasy." Zamyšleně nakrčil čelo. "A byla moc chytrá. Když jsme se bavili, pořádně se vytáčela. Předstírala, že je... Řekla, že je dcerou..." Zmlkl, jako by nevěděl, jak dál. "Jmenovala se Misty."

"Mistaya," vydechl Questor užasle a ucouvnuv.

"Takže ji vězní Noční Stín. Nebo přinejmenším věznila. Utekla jí, Poggwydde? Ano? Dokázalato?"

Domů skřítek se na něj nechápavě podíval. "Utekla? Já nevím. Nemám tušení, odkud přišla. Dokonce ani nevím, kým doopravdy byla. Vím jen jedno - když mě s ní čarodějnice našla, strašně se rozzuřila a to je důvod, proč jsem skončil tady!" Špinavými prstíky se nervózně poškrábal na bradě, až se z něj začala špína odlupovat. "I když jak tak nad tím pře-

mýšlím, i tohle je nějaké divné. Víte, ta malá ji prosila, aby mi neublížovala. Ale čarodějnice si jí vůbec nevšímalá. Chtěla mě usmažit jako řízek."

"To se jí, jak vidím, nepovedlo," přerušil ho netrpělivě Questor, který se nemohl konce vyprávění dočkat.

Poggwydd potřásl hlavou. "Bylo tam to bláťátko víte. Možná jí v tom zabránilo ono." Znova s zatvářil nesmírně zmateně. "Je něco takového vůbec možné?"

Nakonec z něj vytáhli všechno, ačkoliv to chvíli trvalo. Dozvěděli se, jak k jeho ohýnku, který si rozdělával nedaleko Temného Polomu, přišla Mistaya a chtěla si s ním povídat. Uslyšeli o Nehvízdkovi a nakonec jim Poggwydd povyprávěl o zjevení čarodějnice, která byla vzteky bez sebe, že Mistaya opustila Temný Polom, o tom, jak na něj zaútočila

254 TERRY BROOKS

ajak zasáhlo bláťátko, jehož přičiněním skončil Graum Wythe.

„Přesně ako my,“, prohlásil Abemathy, když skřít tek skončil. Stál teď Questorovi po boku a zdál se být skřítkovým vyprávěním zcela zaujat. „Questorj to samé se nespíš stalo s námi! Bláťátko změnil působení čarodějčina kouzla a poslalo nás sem. Je ta úplně totéž!“

„Vskutku,“ zabručel čaroděj, našpulil rty a usilovně přemýšlel.

„A kde to vlastně jsme?“ naléhal Poggwydd. „Ještěste mi to pořad neřekli.“

„

Chvilíčku,“ odpověděl mu Questor a zahleděl se stranou. „Kdo jen mohl Mistaye to bláťátko poslat? Muselo se to stát té noci, co jsme spali, předtím, než se objevila čarodějnice. Byli jsme vjezemí krajíně, takže snad Pán Rek. Ale jediné bláťátko, o němž vím, slouží Matee Zemí.“

„

Jaký je v tom rozdíl?“ skočil mu do řeči Abemathy. „Teď je jasné jedno. Nočrú Stín má Mistayu; a zneužívá ji, aby splnila své dávné výhružky. Bláťátko nás poslalo sem, abychom našemu králi pomohli. Teď jen musíme zjistit jak.“

Kniha zaklínadel,“ zvolal Questor, který si vzpomněl, o čem se bavili, než se objevil Poggwydd. Dobrá, tedy.“ Otočil se, sklonil se ke skřítkovi a položil mu ruce na ramena. „Není důležité, kde jsi, Poggwydde. Hlavní je, že ti tu nehrozí okamžité nebezpečí. Zato ta malá holčička, Mistaya, je na tom, moc špatně. Musíme najít způsob, jak se k ní dostat. V tozhle hradě je schována nějaká věc, která by nám v tom mohla pomoci - pokud ji ovšem dokážeme najít. Pustíme se do hledání okamžitě. Po tobě

chci, abys zůstal tady a nikam nechodil."
Domů skřítek se nedůvěřivě rozhlédl. "A proč ta-

UKLÁDY ČARODĚJNIC z55

_ mám zůstat? Proč nemůžu jít domů? Jakmile se
ud dostanu ven, cestujistě najdu."

Questor se na něj shovívavě usmál. "Odsud ne,
"ř mi." Na vteřinku se zamyslel. "Kdybys se o to
G

kusil, Poggwydde, Noční Stín by tě mohla znova
ňstihnout, rozumíš?"

Skřítek horlivě přikývnul. Ano, tomuhle opravdu.
isozuměl. "Udělám, jak říkáte," souhlasil. "Jak dlou-
o tu musím čekat?"

"

"Nevím. Možná jen chvíli. Musíš být trpělivý."

Poggwydd popotáhl nosíkem. "Není tu nic k jídlu.
Mám hlad."

Abernathy převrátil oči vzhůru. Questor skřítku
pevně stiskl a s vážnou tváří pravil, "Já vím. Bud'
statečný. Pokusíme se něco k jídlu najít a donést ti
to. Musíš však zůstat tady, ať se děje co se děje. To
je velmi důležité. Za žádnou cenu nesmíš tuto míst-
nost opustit. Souhlasíš?"

Skřítek se poškrábal na nose a pokrčil rameny.

"Dobře. Počkám. Ale pospěšte si."

"Vrátíme se tak rychle, jak to jen půjde." Questor
se znova obrátil k Abernathymu a Elizabeth. "Bu-
deme muset začít bez ohledu na turisty. Nejdřív pro-
hlédneme salóny, pak znova depozitáře. Vsadím se
ale, že kniha, kterou hledáme, bude někde na očích."
"

"Viš," ozvala se Elizabeth zamyšleně, "nejspíš
skutečně existuje několik knih, které Michel scho-
vával stranou od ostatních. Byly prý psány nezná-
mým jazykem. Můj otec se o nich jednou zmínil."

"Tomu říkám trefa!" prohlásil Questor nadšeně.

"Knihy, které z Landoveru kdysi odnesl Michel ne-
bo můj bratr! To budou ony, nemyslíte?"

S těmito slovy se čaroděj zvedl a zamířil ke dve-
řím. Než jimi prošel, ještě naposledy se ohlédl na
Poggwydda a zamával mu.

256 TERRY BROOKS

Hledání jim nakonec trvalo déle, než si mys:

Bylo už pozdě odpoledne, turisté zamířili zpět
svým autobusům a autům a oni stále ještě blou-
zjedné místnosti do druhé. Než našli to, co hled
prohledali každou místnost nejmén dvakrát. Kn
totiž byly téměř všude, bohužel většinou ve skrin
opatřených zámky. Museli tedy nejdříve odlákat
zornost turistů a průvodců a teprve pak kniho
odemknout a rychle se přesvědčit, zda se v ní I
dané knihy neskrývají. Questor na zámky poi
kouzlo, což celou věc poněkud urychlilo, ale
motné prohlížení knih zabralo neuvěřitelné množ;
 času. Už už se zdálo, že jejich úsilí bude opět man

Pak, těsně před zavírací hodinou, si Elizab vzpomněla na jednu starou, prosklenou knihu zastrčenou ve výklenku v homím ateliéru, která byla z trasy vyhrazené turistům vidět. Tam přece : jaké knihy byly, pomyslela si. Ne moc, ale pár čitě. Její otec se kdysi zmínil o tom, jakou n i zvláštní vazbu. Na její popud se tedy rozběhli :

i,...

horu do ateliéru a uslyšeli přitom, jak sé v hlavní : le rozezněl zvonek vyzývající návštěvníky k opu ní hradu. Zatímco Elizabeth s Abernathym hlíd Questor podlezl lana označující prostory vymezf k prohlídce, propletl se mezi nábytkem stojícím v cestě, přistoupil ke knihovně a nahlédl dovn Ano, byly tam knihy, nejméně tucet, všechny zal lené do čemé látky, která ukrývala nadpisy na jej: hřbetech. Skříň byla zavřená, ale stačilo zašeptat : klínadlo a mohl sáhnout dovnitř.

Questorovi se rozbušilo srdce vzrušením. Odsw stranou sbírku fialového hutního skla, jenž stála j ii. tě před knihami a vytáhl první svazek. K jeho i smímému zklamání šlo o knihu psanou anglicl

UKLADY ČARODĚJNIC 2SÍ

. neměla s Landoverem nic společného. Prohlédl dvě. Nic. Další falešná stopa, pomyslel si. Pro- l knihy jednu za druhou a naděje v něm rychle sínila. Zahradnictví, cestování, dějiny. luestore, pospěš si!" zasyčel na něj Abernathy, ť uslyšel, jak se po schodišti blíží kroky. uoděj otevřel osmou knihu a překvapeně zved- obočí. Byla psaná starobylým landoverským em, v jazyce, který dříve používali čarodějové. le jí prolistoval a slyšel přitom, jak se v před- ji ozývají nějaké hlasy. Smích, někdo pozdravil beth a ona odpověděla. Vtiskl se do skuliny stěnu a skříň, takže ho od dveří nikdo nemohl

eště vás to tady nepřestalo bavit?" zeptal se ně- Nemáte hlad?"

lž jsme skoro hotovi," odpověděla Elizabeth vózně se zasmála. "Můžeme zůstat ještě chví- Elodinu," prohlásil kdosi. "Pak jdeme prYč. Kdy- něco potřebovali, tak zavolejte."

flasy se začaly vzdalovat, až docela utichly. uestore!" zavrčel Abemathy znova. Jeho trpěli- už zřejmě byla u konce.

aroděj se vysoukal ze své skrýše, podíval se na iu, kterou stále svíral v náručí a opatrně z ní stáhl ou obálku. Uviděl koženou vazbu se složitými, :acenými ornamenty. Úvod do mytologie, četl. atraceně!" zamumlal, strčil knihu zpátky a vy- další. Dějiny Zeleného Trávníku. Sául pro tře- ie magie a, jejího užívání.

!"

, ano, ano zašeptal čaroděj s úlevou.

ji neotevřel, na to nebyl čas. Rychle prohledal svazky, ale nic zajímavého už nenašel. Ne-

25S TERRY BROOKS

zbylo než doufat, že ta, kterou drží v ruce, je ta p
vá. Zavřel skříň a rychle se vracel ke svým přátelo

"

Mám to!" oznámil vítězoslavně, když k nim
razil.

Pak se náhle rozezněl alarm. Všichni nadskoč
a Elizabeth slabě vykňkla. Questor ve spěchu zas
čil knihu do tašky, kterou si přinesl. "Co se stalo
zašeptal. Vousy a vlasy mu trčely na všechny stran
"Cojsem udělal?"

"

Podle mě nic!" Elizabeth ho uchopila za r
aby ho poněkud uklidnila. Čaroděj se totiž začal di
voce otáčet ze strany na stranu, jako by čekal, že s
na něj každou chvíli někdo vrhne. "To je pož
alarm, ale vůbec mi není jasné, kdo ho vůbec mo
spustit!"

Questor Thews a Abernathy se na sebe podívalú
Poggwydd!" vyhrklíjednohlasně.

Rozběhli se chodbou ke schodům, zakopávali př-
tom o sebe a mluvili jeden přes druhého.

Neměli jsme ho nechávat samotného!" sténal
Questor a tiskl si tašku se svou drahocennou knihou
k prsům.

Měli jsme ho svázat a dát mu roubík!" zuřil
Abernathy. Z dolních místností s ozývaly nějaké vý-
křiky.

Možná to neudělal on!" snažila se je povzbudit
Elizabeth.

Její optimismus se samozřejmě ukázal jako neo-
podstatněný. Hned pod schody narazili na dva stráž-
né vlekoucí zoufalého Poggwydda. Otrhaný skřítek
kňučel a zmítal sebou, až z něj létaly kusy popela
a hlíny a strážní se tvářili rozpačitě, neboť neměli
tušení, co to vlastně ulovili.

Povídám, já jsem to viděl," zamumlal jeden
z mch.

UKLADY ČARODĚJNIC 259

Buď zticha a drž ho pevně!" zavrčel na něj druhý

Poggwydd zahlédl Questora Thewse a chystal se
volat o pomoc, ale čaroděj udělal rychlý pohyb ru-
kou a Domů skřítek okamžitě zmlknul. Usilovně
otevíral pusku, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek.

Pozor, lidi," řekl jeden ze strážných, když nesli
kopajícího Poggwydda kolem.

"Copak to máte?" zeptal se Questor a tvářil se, ja-
ko by skutečně nic netušil.

"Nevím," odpověděl strážný úsečně, neboť se
právě snažil skřítkovi zbránit, aby ho kousnul. "Asi
nějaká opice. Je špinavá jako prase a dvakrát tak oš-
klivá. Našli jsme ji v kuchyni, pokoušela se zapá it
oheň. Docela jako by si chtěla ohřát jídlo, co ukradla
v kuchyni. Ale to je samozřejmě nesmysl. Je to pře-

ce opice, ne? Ještě že se spustil alarm, jinak to tu mohlo celé shořet. Jen se podívejte, jak kope! Bestie! Musela utéct ze ZOO nebo něčeho podobného. Jak se dostala sem, to nikdy nepochopím."

"V každém případě buďte opatrní," nabádal strážné Questor a vyhnul se Poggwyddovu zuřivému pohledu.

"To víte že jo, budeme opatrní, je jen to půjde," zasmál se strážný.

"Neboj se, maličký," zavolal čaroděj za zmítajícím se skřítkem. "Brzy si pro tebe někdo přijde!"

"Co se mě týče, už včera bylo pozdě," odpověděl mu jeden ze strážných těsně předtím, než vyvlekli kopajícího a kroutícího se Poggwydda předním vchodem a zmizeli z dohledu.

Questor, Abernathy a Elizabeth chvíli mlčky stáli a dívali se za ním. "Je to moje vina," ozval se čaroděj. "Úplně jsem na něj zapomněl."

"Rekl jsi mi, aby zůstal v depozitáři a nikam ne-

zoo TERRY BROOKS

chodil," připomněl mu Abernathy, který vůči Domů skřítkům projevoval pozoruhodný nedostatek soucitu. "Měl tě poslechnout."

"Questore, co jsi s ním udělal, že tak najednou zmlknul?" zeptala se Elizabeth.

Čaroděj si povzdychl. "Malé kouzlo. Nemohl jsem mu dovolit, aby řekl, kdo jsme, což bylo přesně to, co právě chtěl udělat. Kromě toho, kdyby začal mluvit, byl by na tom mnohem hůř. Věř mi, je pro něj lepší, aby ho považovali za zvíře."

On je zvíře," zamumlal Abernathy. "Hloupý skřítek."

Hloupý nebo ne, musíme mu omocit " řekla Elizabeth odhodlaně.

Co doopravdy musíme," prohlásil Questor rychle, "je vrátit se domů kde si můžu pročíst tuhle knihu a zjistit, zdaje to ta, kterou hledáme."

"Dobrý nápad," zavrčel Abernathy. "Graum Wythe jsem si už prohlédl víc než důkladně."

"Kam ho mohli odnést?" zeptala se Elizabeth a tvářila se ustaraně.

"

"Tarn, odkud si myslíš, že přišel, řekl bych, odpověděl Questor roztržitě a nahlédl do tašky, v níž se ukrývala kniha.

"Já prostě nechci, abychom na něj zapomněli podruhé," naléhala Elizabeth. Pomalu se vydali k východu. Vypadal tak bezmocně."

"

Můžeš mi věřit že to on rozhodně není " odfrkl

si Abernathy. Nemohl Domů skřítkům odpustit jejich zálibu v pojídání zatoulaných domácích zvířat. "Nezaslouží si sebemenší špetku soucitu. Jedním slovem je to neřád."

Elizabeth ho uchopila za ruku a stiskla. "Nebud protivný, Abernathy. Není řece jeho vina že se ocitl tady." p

UKLADY ČARODĚJNIC 261

"Ale naše taky ne. Neneseme za něj žádnou odpovědnost."

"Viš, Elizabeth má pravdu," vmísil se do rozhovoru Questor.

Písař věnoval svému příteli zničující pohled. "Já vím, že má pravdu. Nemusíš mi to říkat."

"Jen jsem se snažil poukázat na-"

"Krucinál, Questore Thewsi, proč musíš pořád dokola omílat-"

Začali se hádat, zatímco se je Elizabeth marně snažila usmířit. Takto došli chodbou k hlavnímu vchodu a vstoupili na zšeřelé nádvoří.

Právě včas, aby uviděli odjíždět auto se znakem státní policie.

Po náratu do Elizabetina domu strávil Questor Thews celou noc čterúm ukradené knihy. Seděl shrbený v křesle v koutě ložnice, měl rozsvícenou malou lampu a pilně obracel jednu stránku za druhou. Brzy již nemohlo být pochyb, že tohle skutečně je ta liha, kterou hledají. Někde mezi řádky se skrývala odpověď na otázku, proč ajak se ocitli právě tady. Teorie magie a jejího tiživání. Sem bylo vepsáno veškeré věděrú nashromážděné čaroději Landoveru od úsvitu věků. Poučky, axiomy, teorie ověřené i neověřené. Chyběly jen přesné postupy a seznamy ingrediencí nezbytných k provedení jednotlivých kouzel.

Knihla obsahovala pouze teorie, ne návody, ale k tomu, aby pochopil podstatu věci, to Questorovi docela stačilo. Dokonce věděl, co má hledat. Sám sebe za to nenáviděl, ale fakta byla naprosto zřejmá. Jakmile je jednou akceptoval, nemohl před pravdou, jenž z nich vyplývala, déle zavírat oči. Čaroděj neúnavně pracoval celou noc, nedbal rostoucího zděšení a odhodlaně pokračoval ve čtení.

2d2 TERRY BROOKS

Na opačné straně pokoje, s hlavou odvrácenou od světla, spal Abemathy. Bylo to jen dobře. Jeho přítel by v současné chvíli nenašel sílu podívat se mu do očí.

Bylo po půlnoci, když Questor konečně našel to, co hledal. I tak dál pokračoval ve čtení. Nechtěl se s touto odpovědí spokojit, dokud existovala jiskra naděje, že najde nějakou jinou, lepší. Ve svém nitru však velmi dobře věděl, že tahle je jediná. Pročetl celou knihu ještě jednou. Pečlivě studoval jednotlivé pasáže a uvažoval nad jednotlivými možnostmi, až ho z toho bměla hlava. Pak se vrátil ke kapitole, kterou objevil dřív a opět ji velmi pečlivě přečetl. Nemohlo být pochyb. Tohle byla odpověď, po níž pátral.

Povzdechl si a položil knihu do klína. Znova se podíval na Abemathyho a do očí mu vhrkly slzy. Tvář měl samou vrásku a na prsou pocítil svíravou bolest. Život je občas tak nespravedlivý. Tolik si přál, aby to bylo jinak, nebo aby se to všechno stalo někomu jinému. Schoulil se do křesla a na chvíli se

proměnil v hromádku kostí a pomačkané kůže. Cítil, jak mu srdce buší v hrudi.

Nakonec, vyčerpán intenzitou svých citů, zhasnul světlo. Celé hodiny pak seděl bez hnutí v temnotě a čekal na svítání.

PŘÍZRAK

r

a kniha se jmenuje Člověk a mýtus," řekl

Ben Vrbě přímo do ucha.

Oba jeli na stále poněkud jankovitém

Šimlovi, Vrba vpředu, Ben vzadu. Mozolovi se po delší námaze podařilo koně chytit a teď všichni společně směřovali na západ směrem k Zelenému Trávníku. Před nimi se zvedala čemá hradba mračen, bouře už byla nedaleko. Potrhané zbytky hlta a simý pach Ohnivých Pramenů nechali daleko za sebou. Slunce nad hlavou stále nemilosrdně pražilo, žhavá bílá koule, měnící vyprahlou prázdnotu Východní Pustiny v žhnoucí peklo.

Děšť bude znamenat příjemnou úlevu, pomyslel si

26 TERRY BROOKS

4

Ben unaveně a snažil se zapomenout na rostoucí žízeň.

"A ty Rydallový přišery se podobaly těm v knížce?" zeptala se Vrba a otočila se, aby alespoň letmo zahlédla jeho tvář.

Přikývnul s obličejem zabořeným do jejích smaragdových vlasů. Byly cítit kouřem Ohnivých Pramenů. "Obr, který získává sílu ze země, démon, co dokáže napodobit vzhled a schopnosti svého protivníka a umělý člověk, robot, nebezpečný a nezničitelný." Podíval se kupředu do dálky chvějící se v horku a pokusil se proti černé cloně bouře odhadnout charakter krajiny před nimi. "Na konkrétní příběhy si už nevzpomínám, jen na ten obrázek robota. Je přímo na obálce a vypadá stejně, jako ten Rydallův. Obrázky těch ostatních jsou uvnitř. Zdá se, jako by Rydall tu knihu četl!"

"Ale to přece není možné, nebo snad ano

Ben si povzdechl. "Řekl bych, že ne."

Vrba opět pohlédla kupředu. Krajina před nimi se mihotala v horkem. Mozol byl bůhvídkde, zřejmě slídl po dalších nebezpečích. Kdyby nějaké našel, musel by najít způsob, jak se mu vyhnout. Za současných podmínek byla další konfrontace nemyslitelná.

"Kde je ta kniha?" zeptala se Vrba.

"V knihovně, stejně jako všechny ostatní," odpověděl Ben. "Je to jedna z těch, které jsem si přinesl ze svého starého světa. Vzal jsem si pár knih, které se mi líbily. Pamatuji se dokonce, proč jsem si vzal

konkrétně tuhle. Měl jsem ji od dětství, byla pro mě symbolem toho, co jsem chtěl najít právě tady, v Landoveru. Jako bych věřil, že to, co se nemohlo uskutečnit v mém starém světě bude tady možné.

Potřásl hlavou. "Moje přání se mi splnilo, nemyslíš?"

UKLADY ČARODĚJNIC 265

Vrba chvíli neodpovídala. "Ale jak by se o ní mohl Rydall dozvědět?"

Ben pokrčil rameny. "To si nedokážu představit. Jak by ji našel? Copak prohledal celou moji knihovnu? Umožnilo mu snad nějaké kouzlo pročítat jednu knihu po druhé, aniž by byl fyzicky přítomen?" Polkl, aby zahnal sucho v krku a snažil se své emoce ovládnout. "Chci říct jedno. Všechno to kolem se mi zdá nesmírně osobní. Rydall proti mně zneužívá mé vlastní věci, napadá mou rodinu a přátele, unese Mistayu, Questora a Abernathyho, napadne tebe i mně a ve snaze postavit proti Paladinovi ta svá monstra, pronásleduje nás po celé zemi, útočí na mě zas a znova - já to prostě nechápu. Podle toho, co říká, mu jde o landoverský trůn, ale mám čím dál tím silnější pocit, že Landover s tím nemá co dělat."

Vrba přikývla, aniž se na něj podívala. "Přesně tak," řekla.

Jeli dál a dál, dokud je na okraji Zelerlého Trávníku nezastihla bouře. Černé mraky zakryly nebe i zářivé slunce, oslepující déšť je obklopil, během minuty promáčel do poslední nitě smyl z jejich těl prach a pot a ochladil vzduch. Siml těžce kráčel vpřed, hlavu schýlenou proti poryvům větru a deště. Za chvíli se objevil Mozol a zavedl ke je skupině javorů, které skýtaly docela dobrou ochranu proti nepřízní počasí. Sesedli, svlékli se ze šatů, vyždímali je a rozvěšeli po větvích kolem ohně, který se Mozolovi bůhvíjak podařil zapálit. Se zkříženými nohama seděli v měkké trávě a pozorovali bouři valící se kolem nich. Brzy se snesla noc a svět kolem jejich malého tábora zmizel. Opět se oblékli, nepriliš nadšeně sežvýkali několik větviček Modrásků, zabalili se do dek a rychle usnuli.

Když se probudili, stále pršelo. Z olověných mra-

2d' C TERRY BROOKS

ků se snášel hustý, jemný, vytrvalý déšť a okolní krajina se ztrácela v kalné, šedé mlze matně prozářené ranním rozbřeskem. Nasedli na Šimla a vyrazili. Mozol se rozběhl napřed, malá, pavoukovitá postavička poskakovala, až se brzy ztratila v mlze. Den byl teplý, naplněný vůní vlhké země. Zelený Trávník před nimi se táhnul do nekonečna, krajina vypadala jako šachovnice, na níž se střídají zelené a hnědé plochy. Zoraná pole, travnaté pastviny, vzrostlé lesy a dozrávající plodiny, to všechno proťkané řekami a proložené rybníky a jezery, jejichž hladina vypadala jako roztavený kov a zlehka se čeříla pod doteky čerstvého větříku.

Kolem poledne se Mozol vrátil s druhým koněm.

Nenamáhal se vysvětlovat, kde ho vzal a Ben s Vrbou se neptali. Docela jistě to nebylo zvíře z farmy, šlo o dobře vycvičeného jezdeckého koně. Vrba se před tmavou hnědku postavila a chýli na ni povzbudivě hovořila. Pak zlehka nasedla a obrátila kobylku tak, aby šla vedle Benova Šimla. S úsměvem se podívala na Mozola, spiklenecky na něj mrkla a kobold opět zmizel.

Jeli dál po zbytek dne i většinu toho příštího. Celou tu dobu přšelo, takže byli neustále promoklí na kůži. Usušili se jediné k večeru, když se utábořili u ohně, který se Mozolovi vždy jako zázrakem podařilo rozdělat. Minuli Rhyndweir i několik dalších hradů náležejících lordům ze Zeleného Trávníku, ale o přístřeší nepožádali. Ben neměl chuť nikoho vidět a kromě toho chtěli minimalizovat riziko dalšího útoku. Kupodivu žádný nepřišel. Ben si řekl, že pokud na ně byl schopen ve Východní Pustině nastražit hltu, dokáže je najít všude. Vzhledem k frekvenci útoků by měl každou chvíli přijít další. Na druhou stranu, Rydall už ztratil čtyři ze sedmi slibovaných

UKLADY ČARODĚJNIC

bojovníků a možná se rozhodl přehodnotit strategii. Ben si s tím hlavu nelámá. Byl rád, že si může chvíli oddechnout.

Získaný čas trávil přemýšlením. Těžký závoj deště tlumící všechny zvuky halil okolní krajinu do vlhkého, šedivého hávu, Vrba mu jela po boku jako mlčenlivý duch. Zabalil se tedy do cestovního pláště, zapomněl na mokro a nepohodlí a snažil se vyřešit hádanku jménem Rydall z Marnhullu. Začal zvažovat možnosti, na které dříve ani nepomyslel, přičemž některé z nich byly podníceny jeho rostoucím zoufalstvím. Cítil, že čas rychle ubíhá. Dříve nebo později pošle Rydall nestvůru, proti které ho neochrání, ani Strabo, ani Paladin, nikdo. Jeho obrana selže a boj o život bude u konce. Existoval jediný způsob, jak tomu zabránit, odhalit Rydallovo tajemství. Bohužel, po několika týdnech usilovného hledání nebyl rozřešení této záhady o nic blíže, než na počátku. Rozhodl se tedy, že přestane myslet zaběhnutým způsobem a zkusí nové, mnohem odvážnější alternativy. Už se nesmí nechat Rydallem vést jako pes na provázku. Musí opustit cestu, kterou pro něj Marnhullský král připravil a vydat se svou vlastní. Kdosi kolem něj rozhodil síť a Ben cítil, jak se s každým dnem stahuje. Musí najít nějaký způsob, jak přetrnout její vlákna.

Jeho úvahy byly nyní více než zoufalstvím inspirovány uvědoměním, že v Rydallově síti je několik slabých míst. Za prvé, Ben získával stále větší jistotu ohledně Rydallova motivu. Ve hře nebyl landoverský trůn, celá ta šaráda se sedmi bojovníky snažícími se porazit Paladina mířila proti němu osobně. Za druhé, tři ze čtyř monster které se zatím objevily, pocházely zjeho knížky Clovek a mýtus. Byly sestaveny do nejmenších detailů podle auto-

rova popisu, jako by je Rydall okopíroval přímo; z knížky. Za třetí, ta čtvrtá příšera, hlt, pocházela odjinud.

Oblíbený trik čarodějnic, řekl jim Strabo.

A čarodějnice, to v Landoveru znamenalo Noční Stín.

Předtím se myšlenkou, že by do téhle záležitosti mohla být zapletena, nijak vážně nezabýval. Proč by taky měl? Rydall byl cizinec a uzurpátor, vetřelec, jehož cíle byly ve zřejmém rozporu s čarodějnicími zájmy. Na druhou stranu, nikdo neměl Bena a jeho rodinu ve větší nenávisti, než ona. Když si odmyslel Rydalla, vypadalo to přesně jako její práce. Použití černé magie, útok na jeho přátele a rodinu a promyšlené, vytrvalé úklady o jeho život - to všechno odpovídalo. I když o ní nebylo slyšet už dva roky, na svůj slib jistě nezapomněla. Přisahala totiž, že jí Ben za to, co se stalo v Magické skříňce zaplatí. Oba tehdy působení mocného kouzla ztratili svou identitu a čarodějnice se do Bena zamilovala. Když se jí pak paměť vrátila, cítila se hluboce ponížená tím co považovala za ztrátu své důstojnosti.

A co když žádný Rydall vůbec neexistuje? Samozřejmě, k branám Ryzího Stříbra přišel živý člověk navlečený do bmění, ale to mohl být kdokoliv. O žádném Rydallově ani Marnhullu přece nikdo nikdy neslyšel. Ani Pán Řek, ani Kallendbor, dokonce ani Strabo, který procestoval všechny světy. Nikde nenašel ani stopu po Mistaye, Questoru nebo Abernathym. Nikde ani náznak, že by blízko čekala nepřátelská armáda.

Tak, pomyslel si Ben. A co když to všechno je jen pečlivě sestrojená fraška Koneckonců, které místo v Landoveru od Mistayina zmizení ještě neprohledal? Které místo opomenul, protože by bylo těžké

UKLADY ČARODĚJNIC 269

do něj proniknout a protože neměl rozumný důvod tam pátrat?

Temný Polom, domov čarodějnic jménem Noční Stín.

Benovo podezření stále sílilo. To, co začalo jako zamyšlení nad jednou z mnoha možností skončilo jako skládanka, ve které všechny díly pečlivě zapadly na své místo. Noční Stín jako Rydall, to byla zatím zdaleka nejsmysluplnější myšlenka, která ho napadla. Nebo spíš, Noční Stín jako Rydallův zakuklený průvodce, opravil se Ben. Připomněl si způsoby, jakým ho zakuklenec sledoval, když sešel na most, aby zvedl tu železnou rukavici. Doslova cítil, jak ho provrtává pohledem. A taky si znova vybavil zaujetí těch dvou, když uviděli Mistayu stojící na hradbách.

Hrud' se mu sevřela a žaludek zhoupnul.

Bylo pozdě odpoledne třetího dne jejich cesty, když se na obzoru ukázaly věže Ryzího Stříbra. Hrad se vyloupnul z mlhy jako představa z dětských pohádek vtělená do kamene a malty, trámů a kovu, standart a faborů. Zářivý a skvostný i po několika denním dešti. Přejeli padací most a projeli hlavní branou. Služebnictvo jim vyběhlo vstříc, ujalo se koní a doprovodilo je do nitra hradu. Ben a Vrba mlčky odešli do své ložnice, kde ze sebe stáhli mok-

ré šatstvo, ponořili se do vany plné horké vody a chvíli se vyhřívali. Když bolest ve svalech a únava z cesty poněkud povolily, osušili se a oblékli se do čistých, suchých šatů.

Pak Ben zavedl Vrbu do knihovny, kde jí ukázal výtisk knihy Člověk a mýtus. Nemusel ji hledat dlouho. Byla přesně na tom místě, kde ji viděl naposledy. Vytáhl ji a podíval se na obálku. Ani v tomhle se nemýlil, bytost na ní zobrazená jako by z oka vy-

TERRY BROOKS

padla Rydallovu robotu. Prolistoval stránkami a brzy našel obrázek obra a o kus dál pasáž o démonovi napodobujícímu svou oběť.

Ukázal knihu své ženě. "Vidíš? Jsou naprosto stejní, jako ti Rydallovi bojovníci."

Přikývla. "Ale jak to dokázal? Jak se mohl dozvědět o knize a zjistit její obsah Bene, ani jci jsem o té knize nevěděla. Neměla jsem tušení, že něco takového vůbec máš. Ni

kdy sme o ní nemluvili. Jak se to mohl dozvědět Rydl"

Má pravdu, uvědomil si. Nikdy Vrbě knihu neukazoval. Nikdy o ní nemluvili. Nebyl k tomu důvod. Přinesl si ji ze svého světa, vybalil ji, pak ji odložil do knihovny a dočista na ni zapomněl.

Až do této chvíle. Stál vedle Vrby a mlčky se na knihu díval. Zvenku se ozýval zvuk deště, chmurné, bezútěšné, monotónní pleskání kapek dopadajících na kámen. Bena to podivně uklábávalo, měl pocit, že každou chvíli usne. Byl víc unavený, než si byl ochoten přiznat, ale nechtěl se poddat spánku, dokud neodhalí tajemství Rydallových monster. Ne dřív, než přijde na způsob

Mistaya. , jak získat Mistayu.

Překvapeně se na Vrbu podíval. "Říkala jsi, že o té knize nevíš. Ale někdo o ní přece věděl. Mistaya. Nachytil jsem ji jednou, jak si v ní čte, listovala si stránkami sem a tam. Neřekl jsem tenkrát nic, nechtěl jsem ji vyrušit. Nejspíš si mě ani nevšimla. Byla tak malá, snad tomu nemohla ani rozumět. . . "

Větu nedokončil, jeho myšlenky pádily šílenou rychlostí. "Vrbo," zašeptal. "Chci, abys mě teď poslouchala a řekla mi, co si o tom myslíš.

"

Pak se s ní podělil o své podezření, že za Rydallem stojí čarodějnice s Temného Polomu, která má na svědomí všechno, co se jim a,ž doposavad přiho-

UKLADY ČARODĚJNIC 2"J1

dilo. Přeložil jí všechny důvody, všechny možnosti a každý detail, který jeho domněnku potvrzoval. Vrba ho poslouchala velmi pozorně, nepřerušovala ho a trpělivě čekala, až skončí.

" "

"Chci říct, řekl nakonec ustaraným hlasem, že čarodějnicí mohla o knize říct Mistaya. Mohla jí ty přišery popsat nebo dokonce namalovat obrázek, je dost chytrá, aby si všechno zapamatovala. Pravdě-

podobně tomu všemu rozuměla víc, než jsem si myslel."

"Ale proč by to dělala?" vyhrkla Vrba. "Proč by čarodějnici pomáhala?"

Ben potřásl hlavou. "Já nevím. Jen se domýšlím. Ale byla to Mistaya, kdo viděl tu knihu a pokud za Rydallem stojí Noční Stín, tak ji unesla ona."

Vrba se na něj dlouze, zamyšleně zadívala. "Vzpomínáš si, jak jsme mluvili o tom, kdo ví o spojení mezi medailonem a Paladinem? Jen ty ajá, řekl jsi mi tehdy. Ale Noční Stín o tom ví taky. Byla s tebou v Magické skřínce, když jsi medailon použil."

Ben se zhluboka nadechl. Máš pravdu. Úplně jsem na to zapomněl."

"Tvrdil jsi, že když na nás zaútočil ten robot nemohl jsi najít medailon. Noční Stín ovládá magii, která by jí něco podobného umožnila." Na její tváři se zračilo zděšení. "Bene, musíme jít do Temného Polomu."

Ben zastrčil knihu do police mezi ostatní. "Já vím. Půjdeme hned zítra ráno. Je příliš pozdě, abychom se na cestu vydali už dnes. A kromě toho, potřebujeme se alespoň jednu noc pořádně vyspat."

Přistoupil k ní a uchopil ji kolem pasu. "Ale půjdeme tam," slíbil jí. "A pokud tam Mistaya je, přivedeme ji zpátky."

Vrba jeho obětí opětovala a položila mu hlavu na

272 TERRY BROOKS

rameno. Chvilí tak mlčky stáli a vychutnávali si bezpečí a sílu, kterou jim vzájemná blízkost dávala.. Pomáhalo jim to bojovat proti pochybnostem, které je hrozily roztrhat na kusy.

Venku se stíny prodloužily a déšť ještě zesílil.

Povečeřeli sami v tiché, zšeřelé jídelně, dvě postavy tisknouce se ke svíčce, malému ostrůvku světla obklopenému temnými stíny. Moc nemluvili, byli příliš unavení a postupně se každý z nich propadal do svých vlasních myšlenek. Když dojedli, odebrali se do ložnice, vklouzli pod přikrývku a rychle usnuli.

Ben se probudil kolem půlnoci. Chvilí ležel tiše a snažil se zorientovat, co se vlastně děje. Na prsou, v místech, kde ležel medailon, cítil slabé pálení-varování, že se děje něco zlého. Pomalu se posadil a napjatě poslouchal. Déšť konečně ustal, ale nebe stále pokrývaly těžké mraky, které světlu měsíce a hvězd nedovolovaly proniknout na zem. Slyšel, jak z chrlíčů odkapává voda, tiché pleskání v inkoustově čemé noci. Vrba spící vedle něj byla uvolněná a klidná.

A pak se ozvalo sotva slyšitelné zaškrábání a cosi škrtko o kamennou zeď nedaleko okna do ložnice. Blíží se problémy, pomyslel si Ben. Rychle a tiše vyklouznul zpod přikrývky a cítil přitom, jak ho medailon pálí na kůži. Zachvátila ho neovladatelná panika. Věděl, co přichází, ale nebyl na to připraven. Bylo to příliš brzy. Pevně věřil, že Rydall bude s posláním svého páteho monstra opatrnější a tak brzy nezaútočí.

Zoufale se rozhlédl po pokoji. Kde jen je ten Mozol? Neviděl kobolda od jejich návratu na hrad. Byl snad někde blízko. Obrátil se k posteli, kde spala

UKLADY ČARODĚJNIC 273

Vrba. Musí ji odtud dostat někam do bezpečí, stranou od toho, co se bude dít tady.

Uchopil ji za rameno ajemně s ní zatřásl. "Vrbo!" zašeptal. "Vzbud' se."

Okamžitě otevřela oči, zářivě zelené, dokonce i v temnotě noci. Nechápalavě se na něj podívala.

Pak se v okně objevila temná postava a Ben se k ní otočil, připraven ji čelit. Stín se vynořil z temnoty a usadil se v okenním rámu, čemá silueta proti světlejšímu pozadí nočního nebe, štíhlá, slachovitá a svým způsobem neuvěřitelně známá. Oči té bytosti neviděl, ale cítil, že se na něj upřeně dívá a chystá se ke skoku.

Ben se ani nepohnul, kdyby to udělal, byl by mrtvý dřív, než by se mu povedlo pohyb dokončit. Ruku svíral na medailonu, uchopil ho ještě dřív, než se přišera objevila, téměř instinktivně se obrátil k poslední pomoci, která mu zbyla. Pevně ho svíral mezi prsty a cítil rytinu na přívěsku, obraz rytíře vyjždějícího za východu slunce z bran hradu, Paladina vyrazejšího z Ryzího Stříbra, aby vybojoval pro svého krále další bitvu. Svíral ten kousek kovu mezi prsty a pozoroval postavu v okně. Nyní viděl, že tělo útočníka není zdaleka tak hladké a houževnaté, jak si zpočátku myslel. Ve skutečnosti bylo potřhané a polámané, jako by se mu stalo nějaké strašlivé neštěstí a on přitom utrpěl zranění, která se už nikdy nemohla zhojit. Visely z něj cáry kůže a trčely kosti, polámané a vytržené z kloubů. Stvoření nevydávalo žádný zvuk ale Ben měl pocit, jako by slyšel úpění vyjadřující zoufalství a nepřekonatelnou bolest.

Pak se stín zlehka pohnul, naklonil se na jednu stranu a ve tmě stříbmě zazářily dvě oči.

Benovi se zastavilo srdce.

Byl to Ardsheal, který vstal z mrtvých.

TERRY BROOKS

Neměl nyní čas uvažovat jak je to možné, ani přemítat, co tohle může znamenat. Jeho reakce byla zcela instinktivní. Sevřel prsty na medailonu, z něhož okamžitě vyšlehla oslnivě jasná zář. Vrba vykřikla. Ardsheal se na Bena vrhnul, jako se čemý panter vrhá na svou kořist, rychlejší než myšlenka. Paladin se však objevil neméně rychle, vystoupil ze zářivého záblesku světla, jenž vzplanul v prostoru mezi králem a útočníkem. Rytíř ve stříbmě zbroji se napřímil, zastavil Ardsheala ve skoku a odhodil ho stranou. Ardsheal narazil na kamennou stěnu a Paladina síla nárazu odhodila zpátky na Bena. Plátová myška, chránící Paladinův loket, udeřil Bena do hlavy a on se zhroutil na postel vedle Vrby, natolik otřesen, že jen stěží dokázal v ruce udržet medailon.

Ardsheal se okamžitě zvedl na nohy, přes svůj zubožený stav se pohyboval zcela hladce a plyně. Ben, zcela omráčený a otupělý bolestí, ho pozoro-

val, jak vstává. Tu bolest a závrat' však nezpůsobil onen úder do hlavy, přicházela od Paladina. Tady bylo nyní vázáno jeho vědomí a tady taky zůstane, dokud iytíř nezvítězí nebo nezemře. Uviděl Vrbu, jak objímá jeho bezduché tělo a zoufale mu cosi šep-tá. Hlavou mu bleskla otázka, co mu asi říká, vzpo-mněl si, že ji chtěl dostat z pokoje. Zahlédl Ardshea-la krčícího se v šeru, jedno oko měl téměř pryč, od čela až po bradu se mu táhla hluboká sečná rána a jeho kůže byla samý šrám. Benovi se v hlavě pro-mítla vteřina, kdy ho viděl naposledy - zaklesnutý do robota vypadl z okna ložnice na Rhyndweiru, roztříštil se o skály na ostrohu a spadl do řeky. Ben naprosto nechápal, jak je možné, že přežil.

Pak se pohled Paladinovým očima zavřel a zú-staly jen rytířovy vzpomínky na bitvy, kterými ví-tězně prošel. Ben se zcela ponořil do svého druhého

UKLADY ČARODĚJNIC 275

já, ostříleného válečníka - harcovníka, který prošel tisíci bitev, z nichž vyvázl živý jen on sám. Stříbrná zbroj ho zcela oddělila od jeho dřívějšího života, od-trhla jej od muže a ženy na posteli za jeho zády, od hradu, v němž se právě nacházel i od celého světa. Jediné, co zůstalo, bylo vědomí přítomnosti nepříte-le, kterého j e třeba porazit.

Ardsheal se naklonil vlevo a pak vpravo, zkoušel jeho pozomost. Podle prázdného pohledu jeho stří-brných očí bylo jasné, že je mrtvý. Hluboké rány a polámané kosti nemohly nechat nikoho na pochy-bách. Přesto stále žil, žil i po smrti, přinucen k tomu magii, která proudila jeho tkáněmi a přikázala mu splnit tento poslední úkol, než bude moci spočinout v pokoji. Paladin to cítil, instinktivně vnímal tuto in-formaci i ze záblesků králova vědomí. Pozoroval, jak přišera před ním mění svou pozici a hledá me-zeru v jeho obraně. Uvědomoval si, jak nebezpečný jeho protivník je, zrůda stvořená magii, aby sloužila jen jedinému účelu - štvát a zabíjet. Vnímal tu by-tost tak, jako málokterou jinou ve své minulosti-jako někoho, kdo se mu naprosto vyrovná.

Ardsheal proti němu vyrazil jako blesk. Paladin po přízraku ťal sekerou ve snaze srazit ho k podlaze, ale jeho sekerka neškodně zazvonila o studený ká-men, jak Ardsheal hbitě uhnul a udeřil rytíře do hle-dí. Paladin úder vykryl a opět se postavil ke svému nepříteli čelem. Rychlost a síla, obratnost a zkuše-nost, to všechno Ardsheal měl a kromě toho, necítil žádnou bolest ani strach. Nevnímal nic, než magii, která ho oživovala. Nikdy se nezastaví a nikdy neu-couvne. Bude útočit znova a znova, dokud to bude v jeho silách.

Ardsheal se může postavit všemu živému. Nic není hroznější, než on. Tak to řekl Pán Řek.

276 TERRY BROOKS

Zabijákova postava se krčila v temném koutě. Pa-ladin na chvíli přemýšlel, že teď je vhodná chvíle, aby tasil svůj meč, ale proti takovému nepříteli by byl příliš mohutný a nemotorný. Menší zbraně bu-

dou daleko efektivnější, dokud se nenaskytne příležitost ke smrtícímu úderu. A ta se naskytnout musí, má-li přežít.

Přehodil si sekeru do druhé ruky a tou uvolněnou sáhnul po dlouhé dýce. V tu chvíli však na něj dopadlo těžké tělo, Ardsheal trhal, drápal a snažil se proniknout pod brnění. Pod tak zuřivým útokem se Paladin zapotácel, uslyšel zaskřípění vytrhávaných nýtů a cítil, jak se kovové pláty uvolňují. Upustil sekeru a rukama v železných rukavicích udeřil nestvůru do hrudi. Opět ji odhodil stranou, Ardsheal se však na něj okamžitě vrhnul znovu. Divoká, rozrušená, pološilená bytost ovládající nesmírnou sílu ještě umocněnou nepřítomností jakýchkoliv pocitů. Bojoval absolutně bez zábran, rval se bez zaváhání, které přnášejí emoce, nepotřeboval žádný důvod. Jeho úsilí bylo zcela soustředěné, zajímal ho jen zápas sám, ne jeho výsledek. Ať už vyhraje nebo prohraje, stejně bude mrtvý.

Paladin ho odhodil potřetí a tentokrát stihl vytáhnout svou dýku dřív, než se jeho protivník vzpamatoval. Až se na něj znovu vrhne, bude jej moci rozparat odshora až dolů. Dýchal těžce a přerývaně, ale snažil se to přehlížet. Ačkoliv si to nechtěl připustit, jeho síly ochabovaly. Snad to bylo množstvím bitev, které musel vybojovat během krátkého času, snad za to mohla momentální fyzická indispozice krále, jež muž sloužil, v každém případě šlo o okolnost, která mohla být v tomto boji o život rozhodující. Paladin spoléhal sám na sebe, ale byl neodvolatelně spjat s mužem, který ho probudil k životu a propůjčil mu

UKLADY ČARODĚJNIC 277

svou vůli. Pokud král přijal nesprávné rozhodnutí, pak selhal i jeho rytíř. Takové myšlenky si však nesměl připouštět. Měl za úkol co nejrychleji skončit tento boj, ne filosofovat.

Ardsheal se kradl zšeřelou komnatou k rytíři. Teď už se neopovážoval zaútočit bezhlavě, zamýšlel něco jiného. Paladin se pootočil, aby mohl sledovat jeho pohyby, ale ze svého místa, odkud mohl nejlépe chránit krále a královnu, se nehnul. Některé části jeho zbroje se uvolnily a bezvládně visely jen na jednom či dvou řemíncích. Začínal vypadat právě tak oškubaně, jako jeho sok. Doslova cítil, jak si ho protivník prohlíží a hledá nechráněná místa. Paladinovo tělo zbavené zbroje bylo zranitelné a Ardsheal to zcela neomylně cítil. Stačila jediná, dobře mířená rána.

Přízrak udělal fingovaný výpad a stáhnul se. Pak další. Paladin zůstával klidný, nenechal se vyvést z rovnováhy. A pak mu, v náhlém záblesku poznání došlo, o co se Ardsheal snaží. Chce ho odvést od krále a královny. Nejspíš poznal, že když je zabije, porazí také Paladina.

Jako by četl jeho myšlenky, zaútočil Ardsheal znovu. Udělal prudký výpad, tak rychlý, že Paladin téměř nestihnul reagovat, jen zahlédl pohyb paže, která se natáhla po královně. Rytíř po nepříteli chňapnul a odhodil ho stranou. Tentokrát sice nečekal a skočil po něm, ale Ardsheal byl opět příliš rychlý a stáhnul se do temnoty.

Ještě dvakrát se elementál pokoušel proklouznout

a pokaždé téměř úspěš. Jen Paladinova zkušenost a odhodlání ho dokázaly zadržet. Slyšel královnin pláč, tiché, téměř nepostřehnutelné sténání vyjadřující bezmezné zoufalství. Byla silná, ale její strach byl tentokrát tak veliký, že jej nedokázala skrýt. Ne-

276 TERRY BROOKS

smírně se Ardsheala bála. Král se konečně probral. Postavil se před ni a držel medailon, jako ochranný talisman. Jak Paladin věděl, oba byli příliš křehcí, aby mohli přežít, pokud on selže.

Tato myšlenka bodala jako osten, rychle ji proto ze své mysli vytrhl a odhodil.

Ardsheal zmizel v temném koutě, Paladin po něm horečně pátral. Pak se pňmo před ním vynořil zuřivý temný obrys, který po něm skočil a srazil ho na podlahu. Chtěl se přes něj dostat a vrhnout se ke králi a královně, ale rytíř, byť napůl oslepený, ho chytil za nohu a stáhnul zpátky. Ardsheal kopal, škrábal a snažil se z králova těžkooděnce servat pláty jeho rozpadávající se zbroje. Paladin pocítil bolest. V zoufalství se zvedl na kolena a bez ohledu na déšť ran, jenž na něj dopadal, silou, vycházející spíše z jeho srdce, než z ochablých paží, naposledy odhodil Ardsheala stranou.

Ten se opět zvedl, ale tentokrát jedna jeho paže bezvládně visela. Paladin sám se změnil v hromadu zprohýbané zbroje, utržených nýtů, bolavých svalů a údů, z nichž se vytrácela síla. Dokázal vstát už jen čistou silou vůle. Byl celý zakrvácený, pachut' krve cítil i v ústech. Stále svíral svou dlouhou dýku a čekal na příležitost, kdy ji bude moci použít. Čas však nyní utíkal rychle. A bylo ho stále méně.

Ardsheal se pohnul kupředu, neúnavný, neúprosný, nesmířitelný.

Pak se rozletěly dveře a do ložnice vpadla malá, štětinatá koule, která udeřila do nestvůry a odhodila ji na stěnu. Mozol, samý zub a samý dráp, byl rozzuřený do nepříčetnosti. Podařilo se mu zastihnout Ardsheala nepřipraveného. Elementál pod prudkostí jeho útoku zavrával. Divoce se otočil a snažil se nového útočníka odstrčit. Paladin skočil kupředu,

UKLADY ČARODĚJNIC 279

tohle byla šance, na kterou čekal. Vrazil dýku do Ardshealovy hlavy až po jílec. Přízrak se prohnul a stribné oči se mu podlily krví. Odtrhl se od Mozola a obrátil se k Paladinovi. Ten však již třímal v ruce obnažený meč a vzápětí svého protivníka řal. Čepel zasáhla Ardsheala mezi krkem a ramenem a vnikla se tak hluboko, že mu rozetnula srdce vedví.

Elementál pod tou ranou klesl. Zhroutil se a v jeho očích se objevil záblesk jakéhosi starého poznání, které nedokázala potlačit ani nejtemnější magie. Opět si pro něj přišla smrt.

Z Paladina byla nyní otrhaná, polámaná troska, zcela nepodobná stříbřitému rytíři, jenž se v ložnici zjevil, když souboj začal. Vytáhl svůj meč a obrátil se ke králi, který se choulil na posteli. Jejich zraky

se setkaly, chvíli se jeden druhému dívali do očí. Rytíře zaplavil podivný, nepochopitelný pocit, že se dívá sám na sebe. Chystal se pokleknout, když vtom ho zachytila záře medailonu v králových rukou a odnesla ho s sebou.

Nastalo ticho, v němž Ben a Vrba slyšeli pleskání kapek o okenní římsu. Venku se znovu rozpršelo.

Byli přivoláni Královští gardisté, aby odnesli to, co z Ardsheala zbylo. Hluk boje nikdo z nich neslyšel, což by nebylo možné, kdyby zde nepůsobila magie. Vojáci dali ložnici jakž takž do pořádku a odešli. Hned poté se Mozol postavil na stráž ke dveřím. Cítil vinu za to, k čemu došlo. Šmejdil kolem hradeb a hlídal, přesto se nepříteli nějak podařilo proklouznout kolem něj a dostat se do hradu. Neřekl sice ani slovo, ale každé jeho gesto, každý pohled očí, vyjadřoval hlubokou lítost nad tím, že tomu nezabránil.

260 TERRY BROOKS

Když se Ben s Vrbou opět ocitli sami, objali se a přitiskli se k sobě, jako se člověk na skále, jež se mu drolí pod rukama, chytá posledního pevného bodu. Nepotřebovali mluvit. Tiskli se k sobě a čerpali sílu ze vzájemné blízkosti. Ač byla teplá letní noc, Vrba se třásla. Ben se snažil vypadat klidně, ale uvnitř se cítil rozbitý na kusy.

Opět vklouzli pod peřinu, ale temnota už zdaleka nebyla tak konejšivá, jako dřív. Nervózně těkali očima sem a tam a lekali se každého, byť sebemenšího zvuku. Nemohli spát a ani to nezkoušeli. Benovi se konečně podařilo Vrbu uklidnit a alespoň na chvíli zahnat strach z té věci, která přišla, aby je zabila. Pevně ji tiskl k sobě a snažil se nalézt slova, která bude muset říct, má-li ještě někdy najít klid.

Za oknem déšť bubnoval do kamenné římsy, ozývalo se hlasité pleskání, jak voda stékala a dopadala na horní římsu okna o patro níž.

"Musím ti říct něco o Paladinovi, vyhrkl konečně. Mluvil překotně, jako by nebyl schopen svá slova lépe uspořádat. "Je velmi těžké to vysvětlit, ale pokusím se. On ajá jsme jednou osobou, Vrbo. Právě teď cítím jeho bolest. Cítím únavu jeho údů, vyprahlost duše, zranění, tak vážná, že jim může podlehnout. Cítil jsem to, když bojoval a cítím je i teď." Zhluboka se nadechnul. "Nemůžu dělat nic, než to snášet. Mám pocit, jako by mě to mělo roztrhat na kusy, zpřelámat všechny mé kosti a srazit mě k zemi. Pořád je to tady. Paladin je pryč, ale jako by to nehrálo žádnou roli."

Cítil, jak zvedla svou hlavu z jeho ramena, aby mu viděla do tváře, ucítil její prsty na své hrudi. "Je mou součástí, Vrbo. To jsem ti chtěl říct. Je mou součástí od té chvíle, co jsem přijal medailon krále Landoveru. Medailon nás spojuje, jakmile ho povo-

lém z místa, kde odpočívá, ať už je to kdekoliv, stane se z nás jedna bytost."

Pohlédl na ni, ale hned zase rychle zrakem uhnul. "Když použiji medailon, magie část mé bytosti vyrvě z těla a uzavře do zbroje. Nebere si mé tělo ani mou mysl, ale mé srdce a sílu vůle. Svým způsobem je král a jeho rytíř jedna osoba. Takové je tajemství medailonu. Tajemství, které jsem ti chtěl světit."

Dlouze se na něj zadívala svými smaragdovými očima. "Proč jsi mi to ale neřekl dřív?" zeptala se velice tiše.

"Protože jsem se bál, jak bys to pňjala." Přinutil se jí podívat do očí a neuhnout. "Chtěl jsem ti to říct. Cítil jsem, že bych měl, že je špatné, když před tebou něco skrývám, ale příliš jsem se bál. Co by to s tebou udělalo, kdybys věděla, že jakmile Paladina vyvolám, se i já - nebo alespoň velmi podstatná část mě - přímo účastní bitvy, kdybys věděla, že jeho smrt by znamenala i smrt mou."

Potřásl hlavou a cítil se jako loď zmítaná bouří. "Ale to není všechno. Pokaždé, když Paladina vyvolám, cítím, jak se sám sobě víc a víc vzdaluju. Vždy, když se stanu jím, je pro mě těžší vrátit se zpátky. Zoufale se bojím, Vrbo. Co když se jednoho dne nevrátím, protože nebudu chtít, protože zapomenou, kým jsem. Magie dokáže být tak svůdná! Když jsem Paladinem, nechci být nikým jiným. Kdyby mě medailon nevrátil zpět do mého těla a nevtáhl Paladina do sebe, sám bych se vrátit nikdy nedokázal. Byl bych ztracený navždy."

Ben v jejích očích uviděl hlubokou bolest a se-

"vřelo se mu srdce. "Měl jsi mi to říct, hlesla tiše. Mlčky přikývnul, neboť nebyl schopen slova.

"Copak to nechápeš? Když jsem tě potkala ujezera Irrylyn, odevzdala jsem se ti bezpodmínečně.

262 TERRY BROOKS

Náležím ti a nic mě nedokáže přimět, abych tě opustila. Nic!"

"

"Já vím, přitakal.

"Ne, nevíš. Kdybys to věděl, neváhal by ses mi světit dřív." Její hlas byl měkký, ale přesto v něm bylo cosi nesmírně tvrdého. "Není nic, co bys mi nemohl říct, Bene. Vždy budeme spolu, až do konce. Tak to bylo předpovězeno. Věštba hovoří jasně. Neměl bys zpochybňovat její pravdivost."

"Bál jsem se-" začal, ale ona ho rychle umlčela.

ý

"Ne, teď to nech b t. Nech to b t Jemně se ho dotkla. "Řekni, cítíš všechnu jeho bolest? Všechna zranění, které utrpěl při tvé obraně?"

Ben zavřel oči. "Mám pocit, jako bych se uvnitř rozpadal na kusy. Jako bych umíral a přitom nedokážu najít tu ránu, kterou ze mě život uniká. Jako by byla všude, uvnitř i zvenku. Rozpadám se na části, cítím se být rozsypaný po celém tomhle pokoji, v tom dešti venku, ve vzduchu, který dýchám. Nevím, co mám dělat. Paladin vyhrál, ale já jsem podle

všeho poražen. Vyvolat ho několikrát tak brzy po sobě, to bylo víc, než jsem dokázal snést. Vzal si ze mě příliš mnoho, Vrbo! Nemám tolik odvahy, abych to dokázal snést."

"

"Šššš, už mlč, konejšila ho, přitiskla se k němu a políbila ho na ústa. "Máš odvahy za nás oba, Bene Holiday. Byla to vždycky tvá nejsilnější stránka. Přežil jsi strašlivou bitvu. Dokázal jsi víc, než by zvládl kterýkoliv jiný muž. Nemůžeš zlehčovat to, co jsi udělal. Nesmíš snižovat své zásluhy. Poslouchej mě. Tajemství medailonu a Paladina je nyní nás obou. Už ho nemusíš nést sám. Společně to zvládneme snáz. Já ti pomohu. Najdu způsob, jak tě podepřít, až budeš vyčerpaný a vyprahlý tak, jako jsi teď. Llevím tvým bolestem. Pokud se budeš muset

UKLADY ČARODĚJNIC 2S3

v zájmu nás obou opět stát Paladinem, najdu způsob, jak tě přivést zpátky. Vždycky. Tolik tě miluju."

"Nikdy jsem o tom nepochyboval," odpověděl něžně. "Jinak bych padl vyčerpáním už dávno."

Jemně ho pohládila po čele a opět ho políbila. Ben cítil, jak se uvolňuje a klíží se mu víčka. "Pojď spát," zašeptala.

Přikývnul, jeho dech se zklidnil a prohloubil, bolest poněkud povolila, únava pomalu opouštěla jeho tělo. Paladinovy vzpomínky ztratily ostré obrysy apod jemnými Vrbínými doteky zvolna odplouvaly. Spánek občerství jeho síly a ráno bude opět schopen pokračovat dál. Zůstalo pouze nevyhnutelné vědomí, že něčím podobným bude muset procházet po každé další přeměně. Ale i to dokáží snést, pomyslel si. I to.

Ztišil se a snažil se potlačit strach a zoufalství. Najít Mistayu, to je teď důležité. Pokud ji najde živou a zdravou, tak tohle všechno za to stálo. Přivést Questora a Abemathyho. A skoncovat s Rydallem z Mamhullu.

V inkoustově čemé noci byla tato slova šepotem naděje.

Najít čarodějnici z Temného Polomu a zjistit pravdu.

Pak ho konečně přemohla dřímota a Ben usnul.

UKLADY ČARODĚJNIC 2S5

r

PSÍ SNY

dyž se Abernathy příštího rána probudil,

cítil se příjemně odpočatě. Na to, jak rušné bylo předchozí odpoledne, spal výborně. Questor Thews seděl v křesle naproti němu a tvářil se jako Smrtka. To pisaře poněkud zneklidnilo. Abernathy zamžoural, sáhl po brýlích, nasadil si je a dlouze se na čaroděje zadíval.

"Děje se něco?" zeptal se.

Čaroděj přikývnul a vzápětí zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Musíme si vážně promluvit, starý příteli," oznámil sklesle.

Abernathy se málem zasmál, když uslyšel jeho tón, ale pak si povšiml prázdného výrazu v přítelových očích a žaludek se mu sevřel. Questor Thews musel být velmi znepokojen.

"Dobře," odpověděl a opět se uklidnil, jako by tímto jediným slovem mohla být celá záležitost vyřízena.

Posadil se, podvědomě si přitom zálibně prohlédl své hladké paže a stehna a kritickým pohledem se zastavil u prstů. Prsty na rukou měl dlouhé a štíhlé, ale zato ty na nohou se podobaly spíše oněm pokrouceným gumovým pamlskům, které mu včera tak chutnaly. Elizabeth jich do kuchyně přinesla celý pytlík a on si na nich opravdu smlsnul bez ohledu na to, jak vypadaly.

p ?
"

Roz ačítě si odkašlal. "A o čem bys rád mluvil = zeptal se ajen doufal, že to bude něco jiného než , Poggydd.

* - Questor Thews se pomalu rozpletl ze své zkroucené pozice, vstal z křesla a přistoupil k oknu, vysoký, shrbený, strašák, ze kterého mezi švy lezla vyčpávka. Odhrnul záclonu, vyhlédl ven a zamhouřil oči proti slunci. Den byl jasný, na nebi ani mráček,

p p ,p

svět se rávě robouzel. "Podme na zahradu osadíme se pod támhlety stromy," navrhnul bodře, ale vjeho hlase bylo znát, že to nejde od srdce.

Abernathy si povzdychl. , Pojďme."

Osprchoval se, oholil, oblékl, a právě když si natahoval košili mu došlo, o čem si asi Questor Thews chce promluvit. Ta kniha. Teorie magie a jejího používání. Abernathy na ni úplně zapomněl, neočekávané objevení Poggydda na Graum Wythe a jeho následné polapení všechny ostatní události vjeho mysli přehlušilo.

To ovšem znamená, uvědomil si, že v ní Questor nejspíš našel něco důležitého, co se týká jejich cesty zpět. Proto tedy byl čaroděj stále vzhůru: našel od-

286 TERRY BROOKS

pověď, kterou hledal a teď se mu to chystal nějak opatrně říct. Určitě si všimnul, jak málo nadšení pro návrat pisař jeví. A má pravdu, přiznal si Abernathy. Jedno je však jisté, Jeho Výsost je potřebuje, Mistaya upadla do rukou čarodějnice a pokud se nedokážou vrátit včas, aby tomu zabránili, stane se něco strašného.

Ale co? Co se má stát? Rád by to věděl. Trocha jistoty v této věci by nezaškodila.

Abernathy si nazul boty, vyšel z koupelny a ocitl se tváří v tvář Questorovi. Caroděj na něj pohlédl a zdál se být upřímně zděšen. Rychle se odvrátil.

"Dobře, dobře, je mi to jasné!" zavrčel Abernathy. "Mám kalhoty naruby? Nebo jsem si snad vybral špatnou barvu bot?"

"Q p l

"Ne, ne. uestor si oložil ruku na čelo z evně zraněn. „Ve skutečnosti vypadáš jako figurína ve výkladu." Pak zmateně zamával rukou ve vzduchu. „Omlouvám se, nechtěl jsem být hrubý. Zůstal jsem

, vzhůru celou noc a četl, ale můžu říct, že konec toho příběhu bych raději neznal."

Abernathy přikývnul, aniž by vlastně měl tušení na co. "Viš co, půjdeme ven a začneme," naléhal, neboť to už chtěl mít za sebou. "Podíváme se, jestli je Elizabeth vzhůru a poprosíme ji, aby se k nám přidala."

Questor Thews rychle zavrtěl hlavou. "Ne, raději bych si promluvil mezi čtyřma očima." Sklonil hlavu a kousl se do rtu. "Prosím, je to důležité."

"

Abernathy opět přikývnul. Opustili ložnici, prošli krátkou chodbou a sešli po schodech. Když míjeli dveře Elizabetina pokoje, uslyšeli zevnitř zpěv. Ale spoň někdo má dobrou náladu. Z obývacího pokoje vstoupili do kuchyně a tam narazili na paní Ambaumovou. Stála před sporákem, dělala čaj a tvářila

UKLADY ČARODĚJNIC 2S7

se nasupeně. Když se k nim obrátila, měla ve tváři vítězoslavný výraz.

"Minulou noc jsem hovořila s Elizabetiným otcem a ten o žádném strýčku Abernathym neví. Dokonce ani nezná nikoho toho jména. Co vy na to?"

V jedné ruce pevně svírala sítko na čaj. Jsem ozbrojená a odhodlaná k čemukoliv, tak jen si něco zkuste, říká její postoj.

Abernathy jí věnoval jeden ze svých odzbrojujících úsměvů. "Neviděli jsme se celé roky. Naposled když jsme byli chlapi."

Posměšně zvedla koutek úst. "Mám vzkázat Elizabeth, že dnes v noci přiletí. Rád by se na vás podíval,"

Abernathy zamrkal, neboť si představil, jak tohle setkání asi bude vypadat. Paní Ambaumová naklonila hlavu, jako by chtěla zjistit, co se v něm vlastně děje.

Questor Thews se bleskově ujal slova. "To je výborné!" prohlásil, uchopil Abernathyho pod paži a vlekl ho kolem vyděšené hospodně ke dveřím. "Nedělejte si starosti," zavolal přes rameno. "Vyřešíme to jedna dvě!"

Pak sešli po krytých schůdkách na dvůr. Abernathy měl co dělat, aby se neohlédl. Rád by věděl, zda se za nimi paní Ambaumová ještě dívá. "Ta mi může být ukradená," zamumlal.

Questor Thews se zašklebil. "Ty jí taky, takže jste si kvít."

Kráčeli stále hlouběji do zahrady, co nejdál od domu, kde by nějaké zvědavé uši mohly jejich rozhovor vyslechnout. Abernathy se podíval na modré

nebe nadechl se vůně květin a vlhké trávy a na paní
Amb, aumovou úplně zapomněl.
Došli k lavičce natřené jakýmsi lesklým lakem

266 TERRY BROOKS

sloužícím zřejmě jako ochrana proti nepřízní počasí
nepřízní počasí, usedli a zahleděli se přes rozlehlá
pole k obzoru, kde se růžové vrcholky hor s bílými
čepicemi dotýkaly nekonečného nebe.

Po chvilce ticha se Abemathy obrátil ke Questorovi. "Nuže?"

Čaroděj si povzdechl, složil ruce do klína, neklidně sebou zavrtěl a opět si povzdechl. "Máme problém," řekl.

Abemathy čekal, ale když po chvíli bylo jasné, že Questor už nic víc neřekne, zavrčel: "Nemohl bys mluvit v poněkud rozvitějších větvích, čaroději? Takhle ztratíme celý den."

"Ano, dobře." Questor byl zjevně velmi rozrušený. "Ta kniha. Teorie magie a jejího užívání. Četl jsem ji celou noc. Dvakrát, abych by přesný. Velmi pozorně jsem její obsah prozkoumal a myslím si, že to je ta kniha, kterou jsme hledali."

Písař přikývnul. "Ty si myslíš? Víš, pro toho, kdo očekává jasné ano nebo ne to není příliš povzbudivé prohlášení."

"Nó, je o magii - ta kniha - a magie nikdy nepatřila mezi exaktní vědy, to sám moc dobře víš. Našli jsme knihu o teorii, jakýsi všeobecný přehled o tom, jak jednotlivá kouzla fungují a co je jejich podstatou. Není v ní psáno například Vezmi oko z mloka, smíchej ho s žabí nohou a otoč se trikrát doleva nebo něco podobného."

To taky doufám."

"Tohle vlastně ani není opravdové kouzlo, jen příklad. Jak už jsem řekl, jde o teoretickou knihu, takže si ničím, co je v ní psáno, nemůžeme být sto procentně jisti, dokud to nejprve nevyzkoušíme. Nezbývá nám, než aplikovat teorii v praxi."

Abernathy se zamračil. "Proč mě tahle představa

UKLADY ČARODĚJNIC 269

vůbec neuklidňuje? Že by snad ve mně vyvolávala nějaké vzpomínky na minulost?"

Questor Thews prudce rozhodil rukama. "Zatraceně, Abemathy! Tohle je vážné! Prostořeké poznámky nám nepomůžou! Prosím, už žádné pokusy o vtípy! Prostě mě jen poslouvej."

Abernathy se na svého přítele ohromeně podíval

"

a úsměv mu zmizel z tváře. "Omlouvám se, řekl, překvapen tím, že ze sebe vůbec něco dokázal vypravit.

Questor přikývnul a mávnul rukou, jako by šlo o nepodstatnou záležitost. "Tato kniha," navázal na svou předchozí promluvu, "je o teorii, jak si ji pamatují z dob, kdy jsem studoval u svého nevlastního bratra, ještě za vlády starého krále. Věci se mají asi tak: když jedno kouzlo zasáhne, aby podstatně změ-

nilo následky druhého kouzla, pak, aby došlo ke zrušení následků toho kouzla, které zasáhlo, musíš použít třetí, které uvede věci přesně do téhož stavu, v jakém byly. Takže: je použito kouzlo číslo jedna, kouzlo číslo dvě změní jeho výsledek a třetí kouzlo vrátí věci do toho stavu, v jakém byly, než zasáhlo kouzlo dvě."

Abemathy na něj vytřeštil oči. "A co následky kouzla číslo jedna? Pokud bude kouzlo číslo dvě negováno, tak. . ."

"Ne, ne, pořád to nechápeš! Síla prvního kouzlaje již vyčerpána!" Questorovy rty se stáhly do úzké čárky a husté obočí se naježilo. "Dokážeš mě sledovat?"

"Noční Stín se nás svým kouzlem pokoušela zabít. Nepodařilo se jí to, protože zasáhla svou magií někdo jiný. Nejspíš to bláťátko. Teď bychom měli použít třetí kouzlo, abychom věci vrátili do původního stavu. Nechápu. Jaké věci?"

20 TERRY BROOKS

Questor zavřel oči. "Počkej, to není všechno. druhé kouzlo, aby dokázalo přemoci to první a zveň umožnilo v budoucnu svou vlastní negaci použít nějaký katalyzátor. K něčemu se musí pevně vázat, nejlépe k nějakému vedlejšímu následku, který je natolik zřejmý, že nemůže být zaměněn s nějakým jiným. Tento následek umožňuje dle svého kouzlu přemoci první. Můžeš si to představit jako určitou formu oběti. A v mnoha případech to tak skutečně je. Život jednoho člověka je obětován, aby byly zachráněny životy druhých, například. Konkrétně toto je velmi těžké zvrátit. Obvykle všichni vědí o následku, který nemá v běhu věci nijak podstatný význam, ale zcela jasně naznačuje, co má být."

negováno. Zhluboka se nadechnul. "Omlouvám se; říkám to asi dost zmateně."

Abernathy pomalu pokýval hlavou a náhle smrtelně zbledl. "Mluvíš o mně, nemám pravdu, Questore Thewsi? O mé proměně z člověka zpátky na psa. Je to tak?"

Čaroděj si povzdechl a přikývnul. "Ano."

"Myslíš si, že pokud bude použito kouzlo, které mě změní opět v psa, pak budou následky toho druhého kouzla zrušeny a my se vrátíme zpátky do Landoveru, že?"

"O."

"To je absurdní."

Tón jeho slov však dával tušit jisté pochybnosti. Jedna část jeho osobnosti, ta, která něco podobného očekávala už od první chvíle, co zjistil, jaké nenaštěstí ho potkalo, mu našeptávala, že jeho přítel má pravdu. Ne, něco takového opravdu nemohlo přijít jen tak. Osudu se nedá uniknout snadno. Nenáviděl sám sebe za to, že myslí tímto způsobem, ale nemohl si pomoci. Prokletý osudem. Odsouzený

k očistci. Dostal jen krátkou dovolenou, pár dní, kdy se mohl odpoutat od drsné reality, nic víc.

Můžeš se mýlit," naléhal a pokoušel se zůstat "

kjilný, ale přitom cítil, jak v něm vzrůstá zoufalství a horko mu stoupá do tváří.

"Možná ano," připustil Questor Thews. "Není to však pravděpodobné. Byli jsme posláni do světa Jeho Výsosti, neboť nám hrozilo bezprostřední nebezpečí. Taky jsme byli posláni na určité konkrétní místo, kde, jak jsme se přece shodli, se musí skrývat klíč k naší cestě zpátky. Všechno do sebe perfektně zapadalo - a.ž na tvou proměnu - pokud ovšem ona sama není tím klíčem. Není žádný jiný důvod, proč by se to mělo stát. Jde o příliš zásadní věc, než aby ji bylo možno považovat za pouhý vedlejší účinek kouzla. Musím v tom být něco víc a mě nenapadá jiná možnost.

"

Abernathy vyskočil na nohy - na své lidské nohy - a odpotácel se. Zastavil se teprve tehdy, až měl pocit, že je od čaroděje dostatečně daleko, zahleděl se do prázdna a zakřičel: "K tomu nikdy nesvolím!"

"Ani tě o to nežádám!" odpověděl mu jeho přítel.

Abernathy znechuceně mávnul rukou. "Nebud' směšný! Samozřejmě že ano!" zvolal a prudce se otočil.

Questor Thews vypadal najednou staře a znaveně. "Ne, Abernathy. Jak bych mohl? Vždyť jsem to byl já, kdo tě proměnil. Ano, neměl jsem tehdy jinou možnost, ale to na skutečnosti samotné nic nemění. Proměnil jsem tě v psa a pak jsem to nedokázal vrátit zpátky. Každý den jsem žil s vědomím tohoto selhání a vlastní neschopnosti. A teď bych tě měl proměnit podruhé. Měl bych znova prožít nejhorší chvíli svého života s vědomím, že nebudu schopen od-

22 TERRY BROOKS

štranit následky kouzla, jakmile jednou začne pů- :: sobit." Starý muž si setřel slzy, které mu vhrkly do očí. "Už jen samotné pomyšlení na něco takového je pro mě strašlivé!"

Tak to jsme na tom stejně, pomyslel si Abernathy pochmurně. Podíval se na sebe, na své staré tělo, ... které nedávno získal a na moment si představil, jaké ."" to bude, žít zase jako pes. Znovu si vybavil sám sebe : jako chlupaté, neohrabané, směšné psisko, kterým : dříve byl. Připomněl si, jaké to je žít v cizím těle, .. ka.ždý den bojovat o zachování své důstojnosti ve ;;;: snaze přesvědčit okolí, že uvnitř skutečně je člověkem právě tak, jako oni. Jak by od něj někdo mohl očekávat takovou obět'? Tohle tedy měla být cena za návrat do Landoveru? Abernathy si však uvědomoval, že nejen za to. Kdyby nezasáhlo to tajemné kouzlo, byli by mrtví. Noční Stín by s nimi skoncovala raz dva. A Questor Thews měl nepochybně pravdu, jakkoliv bolesmé bylo přiznat si to. Jeho proměna v člověka musela mít nějaký důvod, přičemž ten, který čaroděj objevil v knize byl jediný, který dával smysl.

Mohl se tedy rozhodnout: zůstat nebo odejít.

Questor se ho nebude snažit nijak ovlivňovat. Starý čaroděj si v téhle záležitosti už vytrpěl své. Rozhodnutí bylo zcela na něm. Jestliže odmítne podstoupit proměnu, zůstane tady ve své lidské podobě. Pokud ale dovolí Questorovi, aby vyvolal kouzlo, pak se pravděpodobně vrátí včas, aby pomohli Jeho Výsosti. Ale je tomu opravdu tak? Skutečně má smysl obětovat se a vrátit se zpět, nebo nemá jeho rozhodnutí na běh událostí nejmenší vliv? Kdyby jen věděl. Pro krále a jeho rodinu by to neváhal udělat, ale co když svým návratem nikomu nepomůže?

Podíval se směrem k domu. Paní Ambaumová se

UKLADY ČARODĚJNIC 293

na ně dívala z okna a spokojeně usrkávala čaj. Dnes v noci se uvidí, myslela si. Po Elizabeth nikde ani památky. Slunce zatím viselo nízko, ajen matně probleskovalo mezi větvemi stromu.

Otočil se, došel k čaroději, zastavil se před ním apohlédl do jeho staré, unavené tváře. "Já to nemůžu udělat," řekl tiše.

Čaroděj přikývnul, jeho tvář vypadala jako nepřehledný chumel vrásek. "Chápu tě."

Abernathy zvedl ruce a podržel si je před očima. Pak potřásl hlavou. "Pamatuješ si ještě vůbec, jaké kouzlo jsi to tenkrát použil?"

Questor jen mlčky přikývnul.

"Po tolika letech. To je tedy něco." Abernathy se na sebe opět podíval. Byl v tomto těle sotva pár dní, ale neuvěřitelně si na něj zvykl. Konečně měl po-

"cit že e sám sebou. "Chci takhle zůstat, zašeptal.

Ve dveřích se objevila Elizabeth. "Snídaně!"

Ani jeden z nich se nepohnul. Pak na ni Questor zamával. "Hned jsme tam!" zavolal. Pak se podíval na Abernathyho. "Je mi to opravdu moc líto."

Písař se smutně usmál. "To ti věřím."

"Dal bych cokoli za to, kdybych ti tohle nemusel říct, cokoli," řekl a kousnul se do rtu.

"To by se dalo zařídit jenom jedním způsobem"

dumal Abernathy. "Že bych se nikdy neproměnil v člověka a už na Vandrtyjátru pobíhal jako pes."

Questor Thews přikývnul a tentokrát se mu dokázal podívat do očí.

"Ale je to tak, jak to je. Jsi si jist. Tak jist, jak si jen jist být můžeš, nemám pravdu?"

Čaroděj opět jen mlčky přikývnul.

"A já se musím rozhodnout okamžitě, je to tak?" pokračoval písař už mnohem méně odhodlaným tónem. "Jestli máme být schopni Jeho Výsosti a Mi-

294 TERRY BROOKS

staye vůbec nějak pomoci, musíme se vrátit ryc Na nějaké dlouhé přemýšlení není čas."

"Bojím se, že opravdu ne."

"Tak proč se se mnou nehádáš?"

"A proč bych měl?"

"Abys mě přemlouval, snažil se mě přesvědčit

to nebo ono. Nebo si klidně haj obě stanoviska, l jedno. Jen potřebuju nějaký problém, který t mohl řešit, něco, co bych mohl rozebrat. Potřel slyšet ná.zor někoho jiného!"

"Už jsem ti přece vysvětlil-"

Dost vysvětlování!" Abernathy byl až ne četný. "Dost racionality! Dost pasivity! Přece ne žeš jen tak stát opodál a nechat všechno rozhodo na mně!"

"Ale je to tvá volba, Abernathy, to sám d víš."

, O ničem takovém nevím! Nevím vůbec nic! mě nebaví trpně snášet to, co se děje s mým živ tem! Nechci nic jiného, než aby se věci vrátily toho stavu, vjakém kdysi byly, ale není mi to d voleno. Neustále musím hrát, právě tak, jako teh když jsme se vynořili uprostřed toho Vandr- c festivalu, jen při tom nějak chybí obecenstvo! Pr bych s něčím takovým měl souhlasit? Bylo by lep prostě si sednou na zem a neudělat vůbec nic!"

Neudělat nic je totéž, jako udělat něco" Quest

"

Thews se podle všeho dopálil. "I tohle je určité roz z hodnutí!"

Abernathy vztekle sevřel pěsti. "Takže vždyck nakonec dojdeme ke stejnému závěru, nemám prav du? I když se rozhodnu, že se nerozhodnu nijak, mo- je rozhodnutí bude mít patřičné následky!"

, Žvaníš nesmysly!"

,

,

,Snažím se tomu porozumět!"

UKLADY ČARODĚJNIC 29S

tor Thews si povzdychl. "Což takhle dát si k možná "

. Pa

,pch ne, na to zapomeň! Já se vracím

-bude všechno jasnější." Čaroděj se překvapení ,uckal. "Co jsi to řekl?"

pbernath se snažil ze všech sil, aby se mu hlas

omil. "Rekl jsem, že se vracím! Chci, abys mě měnil!" Zašklebil se, když uviděl výraz na tváři ho přítele, ale pak náhle zvažněl. "Není to tak " é rozhodnutí, Questore Thewsi. Pokud je mi

eno, abych dál žil jako pes, pňzpůsobím se. kážu to přijmout neboť vím, že je to pro zá- anu krále a jeho rodiny. Kdybych se rozhodl zů- t člověkem a později zjistil, že jsem je mohl svým zhodnutím zachránit... jistě si to umíš představit." Obřadně si odkašlal. "A kromě toho, složil jsem risahu." Dlouhou chvíli seděl bez hnutí a vypadal o ten nejnešťastnější člověk pod sluncem. "Jsem doverský dvorní písař a přísahal jsem králi věr-

.

st. Je mou povinností sloužit mu ze všech svých

. V této chvíli bych si velmi přál, aby tomu bylo

ak, ale na skutečnosti samotné tím nic nezmě- ním.

Questor Thews na něj ohromeně zíral a oči mu přímo zářily. "Jsi obdivuhodný," řekl čaroděj měk-

l.

CC

ce. "Opravdu si

Pak, přemožen silou citů, svého přítele objal, aniž si uvědomoval, jak jeho vousy musí na hladké lidské kůži škrábat. "Hm," odpověděl Abernathy, jehož Questorovo počínání hluboce dojalo. "Vždyť ty ta-
Vrátili se do domu a posnídali s Elizabeth. Všichni tři seděli kolem malého kuchyňského stolu oblo-
žení miskami s jídlem a sklenicemi plnými mléka.

29C TERRY BROOKS

Paní Ambaumová se ještě chvíli motala kolem, jako by na ně chtěla dohlížet, ale pak toho nechala a odešla do města se slibem, že se vrátí kolem poledne.

Jakmile zmizela z dohledu, řekla Elizabeth: "Táta se dneska večer vrací letadlem z New Yorku."

"Paní Ambaumová nás už informovala," odvětil Questor a snažil se na svého přítele nedívat. Abernathy byl skloněný nad jídlem, levou ruku měl na čele a podpíral si hlavu.

"Musíme si vymyslet něco nového," pokračova a Elizabeth. Před chvílí vyšla z koupelny, jindy kudrnaté vlasy byly nyní mokré a splihle visely, tvář měla svěží a růžovou. "To nebude příliš těžké. Prostě řekneme, že paní Ambaumová to pochopila špatně a..."

Questor ji zarazil důrazným zavrtěním hlavou.

"Ne, Elizabeth. To nebude nutné. Abernathy ajá odcházíme."

zOdcházíte? Kdy?"

Čaroděj se smutně usmál. "Co nejdřív. Hned, jak dojdeme."

Na dívčině tváři se zračilo hluboké zklamání. Našli jste způsob, jak se vrátit do Landoveru, je to tak?"

Questor přikývnul. "Minulou noc."

Kousla se do rtu a podívala se na Abernathyho.

"Ale vždyť jste sotva pňšli. Nemůžete zůstat ještě den nebo dva? Možná bychom-"

Ne, Elizabeth." Abernathy se napřímil a laskavě se na ni podíval. , Jeho Výsost a Místaya nás potřebují. Jakékoliv další zdržení by mohlo být nebezpečné. Nemůžeme zůstat."

Ehzabeth sklonila hlavu, upřeně se zahleděla své misky s kukuřičnými lupínky a několikrát v

UKLADY ČARODĚJNIC 297

zamíchala lžičkou. "To není spravedlivé. Nechci být sobecká, moc dobře vím, jak je důležité, abyste se vrátili. Ale jste tu tak krátce." Vzhledla a hned hlavu zase sklopila. "Čekala jsem celé čtyři roky, abych tě mohla zase uvidět."

Abernathy nebyl schopen slova.

Kolem stolu se rozhostilo ticho. "A co Pog-gwydd?" zeptala se nakonec dívka.

"Poggwydd půjde s námi," ujal se slova čaroděj.

"Já s Abernathym se po něm podíváme."

"Půjdu s vámi," nabídla se.

"Ne," odpověděl rychle Abernathy, pro kterého to už tak bylo dost těžké.

"Chce říct," vysvětloval čaroděj, "že jakmile osvobodíme Poggwydda, okamžitě zmizíme. Puf!" Jeho pokus o žert vyšel naplano. "Pokud by se vyskytly nějaké potíže, nechceme, abys byla u toho. Je to tak, Abernathy?"

"Ale co když budete potřebovat moji pomoc!" vyhrkla dívka, která ani nečekala, co Abernathy řekne.

Vždyť se v Seattlu vůbec nevyznáte! Jak chcete Poggwydda najít?"

"No, s tímto bys nám možná mohla pomoci," navrhl čaroděj konejšivě.

"Elizabeth." Abernathy položil ruce na stůl, propletl prsty a povzdychl si. "Zůstali bychom rádi, kdyby to jen trochu šlo. Kdybychom měli víc času. Vždyť jsi náš přítel, a můj zvlášť. Ale nemůžeme pñpustit, abys tolik riskovala. Už tak bys měla dost velké potíže vysvětlit naši pñtomnost svému otci."

"Ale já se ho nebojím! Ani mého otce, ani paní Ambaumové, ani nikoho jiného!" Vypadala náhle elmi kurážně.

Já vím," odpověděl měkce. "Ty se nenecháš jen odradit. Kdyby tomu tak bylo, tak bych tady teď

298 TERRY BROOKS

neseděl." Smutně se usmál. "Ale máme o tebe starost. Bojíme se, aby se ti něco nestalo. Vzpomínáš si, jak to bylo tenkrát s Michelelem Ard Rhi? Nechybělo mnoho a mohl ti ublížit! K smrti jsem se o tebe bál! Nechci riskovat, aby se něco podobného stalo znova. Musíme se rozloučit. Tady, ve tvém domě, kde víme, že jsi v bezpečí. Prosím, pochop to, Elizabeth. "

Chvilí přemýšlela a pak přikývla. "Dobře, Abernathy." Vypadala rozmrzele. "Chápu." Pak si povzdechla. "No, hlavně že jsi zase člověk, nemám pravdu? Aspoň už nejsi pes."

Abernathy se statečně usmál. "Ano. Aspoň už nejsem pes."

Po zbytek snídaně mlčeli.

Ve snaze ulehčit svým hostům hledání ztraceného Poggwydda zavolala Elizabeth nejprve na Státní policii. Tam ji odkázali na Ligu pro ochranu zvířat a ta zase na státní útulek v Elliotu. Protože si nikdo nebyl jist, co je Poggwydd zač, předávali si ho z ruky do ruky jako falešný desetník. Jeho poslední útočiště bylo, jak aspoň Elizabeth rozhovorem sjedním ze zaměstnanců útulku zjistila, nejspíš také dočasné. Dopoledne má přijít zoolog z Woodlandského národního parku a antropolog z Washingtonské university, kteří rozhodnou, kam poputuje Poggwydd dál.

Elizabeth zavěsila, řekla, co zjistila a dodala:

"

Měli byste si pospíšet."

Pak zavolala taxíka, který měl Abernathyho s Questorem dovézt do útulku a dala jim peníze na cestu. Šla s nimi až k cestě, řekla jim ještě několik povzbudivých slov a dokonce jim dala své telefonní číslo pro případ, kdyby se něco nečekaně zvtlo

UKLADY ČARODĚJNIC 299

a oni by ji nakonec přece jen potřebovali. Přitom tajně doufala, že se tak skutečně stane, nebo že snad nakonec najdou způsob, jak se k ní vrátit zpátky, vhloubi duše však věděla, jak marná je to naděje. Když taxík přijel, objala je a popřála jim šťastnou cestu. Políbila Abernathyho na tvář a řekla mu, že je její nejlepší přítel, i když pochází z jiného světa a že j na něj bude čekat, dokud se nevrátí. Abernathy jí slíbil, že na ni nikdy nezapomene a že se o to pokusí. Pak se Elizabeth rozplakala, ačkoliv se snažila být statečná a Abernathy měl co dělat, aby se nerozplakal také.

Oba přátelé nasedli do taxíku a nechali se unášet po čtyř a pěti proudových dálnicích, kde - jak se jim alespoň zdálo - těsně minuli několik ohromných nákladáků a na poslední chvíli se vyhnuli překážkám nejrůznějšího druhu. Pak přešli přes most, dali se odbočkou doprava, pokračovali po užší, dvouproudové silnici, až nakonec auto zpomalilo a zahnulo na parkoviště před hnědým, cihlovým domem, na němž byla velká cedule s nápisem "Státní útulek pro zvířata".

Zaplatili řidiči peníze, co dostali od Elizabeth a se zjevným pocitem úlevy vystoupili. Cesta vedoucí k budově se dělila na dvě pěšiny směřující k dvěma samostatným vchodům. Vydali se doleva, prošli dveřmi a zastavili se u přepážky, kde je znužený zaměstnanec zastavil a poslal zpátky ven do těch dveří napravo. Tam seděla mladá žena v uniformě, která k nim s očekáváním vzhledla.

Profesor Adkins? Pan Drozkin?" otázala se.

Čaroděj nebyl hloupý, když dostal příležitost, dokázal jí využít. Usmál se a přikývnul.

Zdálo se, že jí padl kámen ze srdce. "Máte tušení, Ě.; co to může být. zeptala se. "Nikdo z nás nikdy nic

300 TERRY BROOKS

podobného neviděl. Ten nám ale dává zabrat! Zkoušela jsem všechno možné, my všichni tady, ale nikdo se k němu nedokáže přiblížit. Když ho sem policie přivezla, tak jsem ho rozvázala a tak tak, že jsem ucukla! Aji úplně všechno! Víte, co by to mohlo být?"

"Máme určitou teorii," odpověděl Questor Thews. "Můžeme se na to zvíře podívat?"

"Samozřejmě, prosím, tudy." Byla ochota sama Už se zřejmě nemohla dočkat, až se Poggwydda zbaví. Abernathyji naprosto chápal.

Vedla je kolem přepážky k těžkým kovovým dveřím, které odemkla a otevřela dokořán. Sestoupili do velké místnosti plné klecí. V té největší, úplně vzadu, seděl zhroucený Poggwydd. Oblečení měl poťhané a kožich zalepený špínou smíchanou s potem:

Od hlavy až k patě byl samý šrámajazyk mu visel ven. Vypadal hodně zbědovaný, dokonce i na Domů skřítku.

Když je uviděl, vyskočil a zaútočil proti mřížím s pomstychtivostí, jenž byla až zarážející. Chopil se jednoho z ocelových prutů, třásl s ním a hryzal do něj v marné snaze se na ně dostat.

"

Je to s ním čím dál tím horší," povzdechla si žena. "Raději mu dám něco na uklidnění hned teď."

"Ne, počkejte s tím, prosím" zarazil ji Questo jak nejrychleji mohl. "Rád bych ho chvíli pozoroval. Nechci, aby byl otupělý. Mohla byste nás prosím několik minut nechat, paní... Omlouvám se, neznám vaše jméno."

"

Beckendalová. Lucy Beckendalová." Natáhl k čaroději ruku a on se jí srdečně chopil. Své jméno však raději nevyslovil, zapomněl už totiž, jak prvně mladá žena oslovila.

"Jen několik minut," připomněl jí svůj původ.

UKLADY ČARODĚJNIC 301

požadavek. "Zůstaneme stát tady a důkladně si to stvoření prohlédneme."

Poggwydd za mřížemi skákal nahoru a dolů, cenil všechny zuby, bušil do mříží pěstmi a zoufale se pokoušel promluvit.

"Ale samozřejmě," souhlasila. "Budu hned vedle. Kdybyste něco potřebovali, tak zavolejte."

Questor s Abemathym počkali, dokud za ní bezpečně nezaklaply dveře a pak přistoupili ke kleci.

Nech toho!" zavrčel čaroděj na Domů skřítku.

"Přestaň vyvádět a poslouchej mě! Chceš se odsud dostat nebo ne?"

Poggwydd, už stejně naprosto vyčerpaný, se mlčky sesul na podlahu a vytřeštil na čaroděje oči. Abernathy si představil, jaké to asi je, být celý den zavřený v takové kleci, a proti své vůli pocítil vůči skřítkovi cosi jako lítost.

"Tak, a teď poslouchej!" řekl Questor. "Nemáš smysl, abys takhle řádl! Přišli jsme pro tebe tak brzy, jak to jen šlo, okamžitě, jakmile jsme zjistili, kde

Poggwydd zoufale ukazoval na svá ústa. Čaroděj se na něj ošklivě zamračil. "Mluv potichu, aby tě nikdo neslyšel, jinak tě zase umlčím. Rozuměl jsi?"

Domů skřítek zlostně přikývnul. Questor tiše pronesl několik slov, udělal drobné gesto a Poggwyddovi se opět vrátil hlas.

Ale dali jste si na čas!" prohlásil chraplavě. ohl jsem tady umřít. Tihle lidé se chovají jako

Questor smířlivě naklonil hlavu na stranu. Omlouvám se. Ale teď jsme tady. Odvedeme tě odtud a pak se všichni vrátíme zpátky do Landoveru." Tvář Domů skřítku se vztekem pokřivila k nepořádku. "A co když s vámi jít nechci Co když tě

302 TERRY BROOKS

mám dost, Questore Thewsi! Tebe i tvého povedeného přítele!

"Nebud' směšný! Chceš tady zůstat?"

, Ne, nechci tady zůstat! Chci ven! Ale jakmile jednou budu venku, dokážu najít cestu domů sám.

A mnohem rychleji než vy, to se klidně vsadím!"

"Ty bys se ztratil i v otevřeném poli, natož v cizím světě!"

"Nech ho, Questore Thewsi!" přerušil je Abemathy. "Jen s ním ztrácíš čas!"

Všichni tři se pustili do hádky a byli právě v nejlepším, když se otevřely kovové dveře, ve kterých stála Lucy Backendalová. Všichni tři okamžitě zmlkli. Žena se na ně ohromeně dívala. Byla si téměř jista, že slyšela to stvoření v kleci mluvit.

"Zřejmě došlo k nějakému nedorozumění," prohlásila a vypadala velice znepokojeně. "V recepci teď čekají dva pánové, kteří se představili jako profesor Adkins z Washingtonské university a pan Drozkin ze safari ve Woodlandu. Prokázali se identifikačními kartami. Mohla bych prosím vidět vaše ,Ale samozřejmě," prohlásil Abemathy rychle, usmál se a přikývnul. Zatraceně!

Prošel kolem řady klecí, sáhl si do kapsy, chvíli v ní šátrala a pokyvoval přitom hlavou. Když došel k Lucy Beckendalové, položil jí ruce na ramena, prostrčil ji skrz dveře a přibouchl je, jak nejrychleji to šlo. "Questore Thewsi!" zařval a opřel se do dveří, na něž z druhé strany začaly dopadat rány, celou svou vahou. "Pomoz mi!"

Čaroděj si vyhmul rukávy, pozvedl vyhublé ruce a poslal ke dveřím zářivě modrou, sršící kouli, která vletěla do zámku. Zámek i klika se okamžitě roztavily a pevně se spojily s veřejemi.

UKLADY ČARODĚJNIC 303

Tak, teď už se dovnitř nedostanou!" prohlásil čaroděj spokojeně.

"A my se nedostaneme odtud!" Abemathy se otočil a svižně se vracel uličkou mezi klecemi. "Doufám, že víš, jak z toho ven!"

Questor Thews se obrátil k Poggwyddovi. "Odtud vede jen jedna cesta, pane Poggwydde - s námi, zpátky do Landoveru. Pokud tě tu necháme, zůstaneš v kleci až do konce života. A kdo ti pomůže pak? Tak, je mi moc líto, že jsi se dostal do takové situace, ale není to naše vina. Teď už není čas na hádky." Bušení do dveří se změnilo v šílené rány. Kdośi vzal nějaký kovový předmět a bušil jím do zámku v místech, kde se roztavil. Questor pevně stiskl rty a kostnatým prstem ukázal na skřítku. "Jen si představ, co s tebou budou dělat! Experimenty! Testy! Budou ti píchat injekce! Tak co si vybereš? Landover a svobodu nebo tuhle klec až do konce života?"

Poggwydd si olízl špinavé rty a v očí měl strach. "Dostaňte mě odsud! Půjdu s vámi! Už nebudu dělat potíže, slibuju!"

"

"Rozumné rozhodnutí, zamumlal čaroděj. "A teď odstup od dveří."

Domů skřítek se schoulil v nejtemnějším koutku klece. Questor divoce zašermoval rukama a dvířka klece se s bouchnutím otevřely. "Ven!" nařídil Poggyddovi.

Skřítek se vyplazil ven a schoulil se do klubíčka jako zbitý pes. "Nech toho," zavrčel na něj Questor.

"

Nic ti není! Postav se!"

Poggydd se napřimil a brada se mu třásla. "Tu malou holčičku už nechci nikdy vidět! Ani to blaťátko! Nikdy!"

Questor si ho nevšímal, místo toho začal patou

304 TERRY BROOKS

kreslit na podlaze místnosti velký kruh. Když byl: I hotov, postavil Abernathyho a Poggydda dovnitř. : Í Pak se zhluboka a rozhodně nadechl, pevně zavřel . i oči a soustředil se.

"

Jen doufám, že víš, co děláš," zašeptal Abernathy, který si to prostě nemohl odpustit.

"

Huš!" zasyčel na něj Questor.

Bušení na dveře nyní vystřídalo zvuk mnoha hlasů. Posily, pomyslel si písař. Pak do dveří udeřilo cosi těžkého. Snaží se je vyrazit! Panty a veřeje při tom nárazu povážlivě zaskřípaly a kolem se začala drolit malta. Každou chvíli se dostanou dovnitř.

Questor začal pomalu, jasně a pečlivě vyslovovat jednotlivá slova zaklínadla. Byl zcela soustředěný, bušení a lomoz za dveřmi jako by ani nevnímali. Zatím to jde dobře, pomyslel si Abernathy. Jen aby řekl to zaklínadlo správně. Co by se ze mě stalo pak? Ředkvička? Podíval se na Poggydda. Domů skřítek měl hlavu skloněnou, oči pevně zavřené a pevně se objímal rukama. Samozřejmě, pomyslel si Abernathy. My všichni se bojíme.

Questor drmolil dál a na čele mu vyrazil pot. Písař viděl napětí v jeho tváři. Snaží se mě proměnit zpátky a sám sebe za to nenávidí, uvědomil si. Abernathy pocítil náhlou touhu vykřiknout, aby přestal. Rychle se ale ovládl. Rozhodnutí už padlo. Podíval se na sebe a snažil si vzpomenout, jak vypadal, aby ho změna později tolik nepřekvapila. Vždyť nebylo zase tak zlé být psem.

Nad hlavami jim vzplálo světlo, které vyplnilo celý prostor mezi podlahou a stropem a uzavřelo je tak do zářícího válce. Questorův hlas zesílil, slova zněla ostře jako pleskání prostěradel zavěšených ve větru. Poggydd kňoural. Abernathy myslel na Elizabeth. iH Byl rád, že tady není a nemusí se na tohle dívat.

UKLADY ČARODĚJNIC 305

Alespoň si ho bude pamatovat v té podobě, jaká mu skutečně náleží.

Světlo získalo na intenzitě, nyní skoro oslepovalo.

Abernathy cítil, jak se rozpouští. Byl na to připraven. Zažil to už dřív, před třiceti lety.

Zavřel oči a poddal se tomu.

UKLADY ČARODĚJNIC 307

Dorazili k místu, kde Anhalt opouštěla pahorku a směřovala do planin Zeleného Trávníku. Řeku prebrodili a utábořili se strmém ostrohu na druhém břehu. Slunce bylo růžové, právě zapadalo. Těsně nad líně plynoucí hladinou přelétali volavky ajeřábi a snažili se ulovit nějakou tu rybu k večeři.

"

"Dorazíme tam zítra kolem poledne, řekl Ben po dlouhé chvíli ticha. Chtěl Vrba, která dnes byla neobvykle mlčenlivá, nějak přimět k rozhovoru. "Pak se dozvíme pravdu."

Sylfa si tiše, odevzdaně povzddechla. "Já už ji znám. Noční Stín ji má. Cítím to. Chtěla Mistayu

p, J

získat už od samotného očátku a teď se i to ko-
nečně podařilo.

Dívala se vstříc postupující noci a svým ramenem se Bena zlehka dotýkala, přesto měl pocit, jako by byla neuvěřitelně daleko. Celý den se stále více uzavírala do sebe a nyní už byla tak hluboko, že se jí jen sotva co z vnějšího světa mohlo dotknout, pokud si to nepřála. Ben tedy trpělivě čekal, až se vypořádá s tím, co jí dělá starosti a jen si tiše přál, aby přiči-
enovi a Vrbě trvalo téměř dva dny, než

k Temnému Polomu dorazili. Vyjeli za svítání doprovázeni Vlozolem a členy Královské gardy a vydali se na severovýchod. Opustili pahorkatinu ; a téměř se dotkli hranic Zeleného Trávníku. Pak se stočili přímo na západ a jeli podél zalesněných pahorků přímo k doupěti čarodějnice. Nastaly opět horké dny, oděv se jim lepil na kůži a vzduch nad obzorem : se chvěl. Vánek přinášející úlevu zafoukal jen zřídka : a většina jejich cesty navíc vedla místy, která nenabízela žádný stín. Postupovali pomalu, ale vytrvale. Čas-
Í to dopřávali odpočinek jak zvířatům, tak i sobě. Kraji- na kolem byla rozpálená a mrtvá.

Rozpačitě si odkašlal. "Možná považuje Mistayu za své vlastnictví. Odškodné za to, co se stalo v Magické skříňce."

Vrba chvíli mlčela. "Kdyby šlo jen o tohle, tak by prostě Mistayu unesla a tím by to bylo vyřešeno. Pokusila by se získat výkupné nebo by ji rovnou zabila, aby tak ublížila nám. Místo toho vymyslí tenhle složitý plán s Rydallem z Marnhullu a jeho příšerami. Ano, Mistaya tak posloužila k tomu, abys přistoupil na její hru. Přesto cítím, že je za tím něco víc. Noční Stín s ní musí mít ještě jiný záměr."

Ben se na ni podíval. "Jaký?"

Pnřála hlavou. Já nevím. Možná to má něco

308 TERRY BROOKS

společného s Mistayinými magickými schopnosttů,
Narodila se v Temném Polomu, takže možná mají:
něco společného. Ale možná je za tím ještě něco
horšího. Co když se snaží změnit Mistayino myšlen.
tak, aby byla jako ona."

"Ne, něco takového by Mistaya nikdy nedovo-
lila." Ben pocítil, jak mu po srdci sáhla ledová ruka

"

Je příliš silná."

"Nikdo není silnější, než Noční Stín. Ji pohání
vpřed nenávisť."

Ben mlčel, představu, že by se z jeho blondaté
holčičky stala čarodějnice podobná Nočnímu Stínu,
byla děsivá. Jeho rozum takovou možnost popíral,
ale city říkaly něco jiného. Díval se na poklidnou
scenérii tiše plynoucí řeky, přes níž se kladly pro-
dlužující se stíny a v duši mu zuřil strašlivý boj.

"Mohla by to udělat, aby nám ublížila," řekl na-
konec. "Mohla by." Zhluboka se nadechl. "Ale jak
by to vysvětlovalo celou tu komedii s Rydallem?"

Získala tak čas, aby mohla Mistayu zpracovat.
Rydall nás zaměstnal, vyvedl nás z rovnováhy
a udržoval v bezpečné vzdálenosti. A hlavně, odvedl
naši pozornost nesprávným směrem. Pravdu jsme
měli zjistit, až bude příliš pozdě."

Podívala se na něj a v očích měla strašlivou
prázdnotu. "Tak o tomhle jsi přemýšlela celý den,
vid? zeptal se tiše. "Proto ses stáhla tak hluboko do
sebe."

Věnovala mu smutný úsměv. "Ne, Bene. Připra-
vovala jsem se na zítřek. Zítřka možná ztratím Mi-
stayu. Nebo tebe. Nebo vás oba. Není lehké tuhle
možnost přijmout, ale přesto je tady."

Nic takového se nestane," slíbil jí, objal ji pa-
žemi a přitiskl k sobě. Dobře však věděl, že toto je
slib, jehož splnění možná nebude v jeho silách.

UKLADY ČARODĚJNIC 309

Té noci spali špatně, představa toho, co je čeká zí-
tra, jim nedovolovala usnout. Vstali za svítání, rych-
le posnídali a dřív, než se slunce vyhoupllo nad vý-
chodní obzor, vyrazili na cestu. Den byl stejně horký
jako ten předchozí a oni se prodírali vpřed, podobní
plavcům zápasícím s přílivem. Mozol pobíhal
vpředu a dával pozor, zda se neobjeví další z Rydal-
lových monster. Ještě stále zbývaly dvě a Noční Stín
je na ně mohla poslat kdykoliv. Tedy pokud se za
Rydallem skutečně skrývala čarodějnice. Vrba se
o tom zdála být zcela přesvědčena, ale Ben měl stále
pochybnosti. Nebylo se čemu divit. Pochyboval teď
už úplně o všem.

V krajině před nimi se střídaly plochy sluncem se-
žehnuté trávy se zelenými skupinami stromů. V let-
ním žáru nebyla hranice mezi pastvinami a pahorka-
tinou tak zřetelná jako jindy. Ben naslouchal vrzání
kožených postrojů koní. S každým krokem byli
Temnému Polomu blíže. Co by měl udělat, až tam
dorazí? Sestoupit dolů? Nebo tam poslat Paladína?
Jak se čarodějnici postavit? Ažak zjistit pravdu
o Mistaye?"

Podíval se na Vrbu, která jela mlčky vedle něj. Výraz její tváře ho přesvědčil, že by měl odpovědi nalézt co nejdříve.

Noční Stín o jejich příchodu věděla dlouho předtím, než se objevili na dohled. Odhalila je ihned poté, co opustili Ryzí Stříbro a od té chvíle opatrně sledovala jejich postup. Sřet, který si od samého počátku vysnila, se měl stát skutečností. Holiday musel přece jen nějak zjistit pravdu. Vědma sice neměla tušení, jak to dokázal, ale o skutečnosti samotné nemohlo být pochyb. Jiný důvod, který by ho přiměl zamířit k Temnému Polomu, prostě neexistoval.

310 TERRY BROOKS

Zdánlivě se ocitla v situaci, ze které neměla východisko. Ardsheal ji klamal, stejně jako ostatní příšery. Podle dohody měla nárok poslat na Holidaye ještě další dvě, ale čas vymezený pro tuto hru rychle ubíhal a již zbývala už jen jediná možnost. Líbilo se jí hrát si s Holidayem jako kočka s myší, pozorovat ho, jak trpí, jak se namáhá ve snaze porazit všechny ty nestvůry a přežít dostatečně dlouho, aby mohl svou milovanou dcerku zachránit. Těšilo ji, když na něj mohla každou chvíli zaútočit a donutit ho tak použít kouzlo, které z něj sáló tělesnou i duševní sílu a zanechávalo ho naprosto vyčerpaného. Jak by jen mohl vědět, že proti němu stojí magie jeho vlastní dcery? Jak by si mohl uvědomit, co se s ním ve skutečnosti děje? Ano, to vše bylo uspokojivé, ale největší satisfakce měla teprve přijít. Toto očekávání jí pomáhalo zvládat rostoucí vztek a frustraci. Aniž si to sama přiznala, v hloubi duše byla zklamaná. Ben Holiday stále žil. Jeho zničení věnovala tolik času a úsilí, tolik magické síly. Nemohla nad tím vším mávnout rukou, i když to takhle vlastně měla v plánu. Noční Stín nesnášela prohry. Nenáviděla pocit že jí je něco odpíráno, i když pro to měla veškerá rozumná zdůvodnění. Chtěla vidět Holidaye mrtvého a každý odklad, ať už z jakéhokoliv důvodu, byl pro ni nesnesitelný. Ještě stále však měla svůj plán. Plán, který nemohl selhat. Měla přece Mistayu, nástroj, který vykoná svou práci a pomůže jí tak s celou věcí skoncovat. Možná je lepší, že se tak stane už brzy. Mistaya začínala být ngzvládnutelná. Uložené úkoly už zdaleka neplnila tak ochotně jako dřív zato projevovala stále větší podezřívavost ohledně role, jenž jí byla přisouzena. Nejenže poté, co robot selhal, odmítla vyrobit další monstrum, ale dokonce se opová-

UKLADY ČARODĚJNIC 311

žila opustit Temný Polom. Noční Stín byla rozrušená k nepříčemosti, ale dokázala se ovládnout a vytrvala. Ještě jednou se jí podařilo Mistayu obelstít a spojit její magii se svou, aby mohla oživit Ardsheala a poslat ho proti jejímu otci. Ukrýt před divenkou Ardshealův skutečný účel však vyžadovalo značnou dávku lstivosti a úskočnosti. Nebude snadné ji oklamat znovu.

Přesto se tak brzy stane, slíbila si čarodějnice. Ještě jednou, naposled.

Od prvního dne, kdy se Ben Holiday vydal na cestu k Temnému Polomu, nechala Mistayu dělat, co si jen přála. Pomáhala jí v magických cvičeních, povzbuzovala ji, chválila a všemožně se jí snažila přiznivit naladit. Už zbývá jen jeden den, řekla jí. Jeden - a pak smí jít domů. Čarodějnice nepokojně bloudila Temným Polomem sem a tam, vědomí nadcházejících událostí, na které se připravovala celé dva roky, jí nedoprávalo klidu. Toulala se mlhami a v mysli si znovu a znovu přehrávala tu vysněnou chvíli. Představovala si radost, jakou pocítí v okamžiku, kdy bude jisté, že Ben Holiday je konečně mrtvý. Benova smrt se stala ústředním bodem jejího života, cílem, k němuž upírala veškeré snažení a jediným smyslem její existence.

V noci se proměnila ve vránu a letěla nad krajinou k místu, kde se Holiday, sylfa a její doprovod utáboňli. Kdyby mohla, nejraději by si mu sedla na tvář a vyklovala mu oči, tak velká byla její zášť. Uskutečnění svého plánu však věnovala už tolik energie. Nechtěla se ošidit o ten nádherný konec, který mu s takovou pečlivostí připravila. Proto se pouze ujistila, jak daleko od Temného Polomu jsou, podle toho odhadla množství času, jenž jí zbyl na přípravu a zase odletěla.

312 TERRY BROOKS

Příštího rána nejdříve počkala, až Mistaya posnídá i,; a teprve pak k ní přistoupila. Blížila se k ní s úsměvem na tváři, vysoká a štíhlá. Přes její přátelský výraz z ní vyzařovala jakási neurčitá hrozba. Vztáhla svou štíhlou, bílou ruku a zlehka se dotkla dívčiny I:: tváře.

i Dnes si pro tebe přijde tvůj otec," oznámila jí svým nejpodmanivějším hlasem.

Mistaya k ní s očekáváním vzhledla.

"Měl by dorazit kolem poledne. Těšíš se na něj?"

"Ano," odpověděla. Neskrývané očekávání jejím hlasem způsobilo, že čarodějnice málem zaskřípala zuby.

"Vezme tě zpátky domů, na Ryzí Stříbro. Nezapomeneš na mě, vid'?"

"Ne," odpověděla tiše.

Tolik jsme se toho společně naučily, ty ajá." Čarodějnice pohlédla mezi stromy. Od té příhody s Poggyddem se od ní dívka odtáhla tak, jak to umí jen děti. Byla netrpělivá a zjevně počítala každou hodinu. Pro čarodějnici to bylo hořké poznání. Čekala něco víc. "Ještě zbyla mnohá tajemství, která ; bys mohla odhalit," nadhodila ve snaze získat alespoň zčásti zpět to, co ztratila. "Pokud si to budeš přát, stačí říct. Ráda ti všechno ukážu." Podívala se na Mistayu a oči se jí vlhce leskly. "Pokud si budeš přát, tohle bude tvůj domov. Jednoho dne se sem I možná vrátíš. Třeba se rozhodneš, že patříš právě sem. Jsme si tak podobné. Jisté to víš. Jsme tolik odá..

lišné od ostatních. Jsme čarodějnice a vždycky budeme ty nejlepší přítelkyně."

Skoro to tak i myslela, v jejích slovech bylo ne-

" málo pravdy. Osud však dávno tomu určil, že se tak
ó
nikdy nestane. Její nenávist vůči Holidayovi, již byla
doslova posedlá, rozhodlajinak.

UKLADY ČARODĚJNIC 313

Mistaya váhavě sklopila oči. "Přijdu tě navštívit.
Pokud to bude bezpečné."

Čarodějnice se chladně usmála. "To se muže stát

dřív, než si myslíš. Zařídila jsem, aby Rydall svou
výzvu stáhnul. Bude tady na tvého otce čekat. Jak-
mile mamhullský král zmizí z Landoveru, nebude
mezi námi žádná překážka. Tvůj otec a matka budou
jistě souhlasit."

Mistaya svrátila obočí. "Rydall se stáhne? Na-
dobro? Vzdá se svých požadavků?"

"Donutila jsem ho, aby udělal to, co je pro všech-
ny nejlepší." Oči čarodějnice se zúžily. "Magie do-
káže všechno. Právě tohle jsem se tě snažila naučit."

Mistaya sklonila hlavu a zamyšleně si z oděw
smetala pomyslná smítka. "Naučila jsem se od tebe
mnoho," zašeptala.

"Byla jsi dobrou žákyní," pochválila ji čaroděj-
nice. "Máš úžasný talent. Nikdy nezapomeň, že jsem
to byla já, kdo ti pomohl objevit sebe samu. Toto by
pro tebe nikdo jiný udělat nemohl. Jen já."

Nastala chvíle trapného ticha. Noční Stín vycítila,
že se váhy zhoupnuly v její prospěch. "Něco pro te-
be mám," řekla.

Mistaya k ní vzhledla. Čarodějnice sáhla do zá-
hybů své róby a vytáhla stříbmý řetízek s přívěskem.
Na jeho povrchu byla vytepána růže. Každý ei
okvětní lístek byl pečlivě propracován, ba i stonek
s trny byl zachycen do všech detailů. Noční Stín pře-
táhla divence řetízek přes hlavu.

"Tady," řekla a ustoupila. "To je můj dárek na
rozloučenou. Dokud ho budeš nosit, nikdy nezapo-
meneš na chvíle, které jsme spolu strávily."

Mistaya nahmatala přívěsek spočívající nyní na
její hrudi ajemně ho podržela mezi prsty. V zele-
ných očích se jí odráželo překvapení a vděčnost. Její

3i4

TERRY BROOKS

dětská tvářička přímo zářila. "Je nádherný, Noční
Stíne. Děkuji ti. Budu ho nosit neustále, slibuji."

Pár hodin bude víc než dost, pomyslela si čaroděj-
nice a stále se usmívala. Právě tak dlouho, aby ses
potkala se svýrri milujícím otcem a naposledy ho ob-
jala. Kouzlo, jenž je v přívěsku skryto, způsobí, že
se trny růže, zdánlivě vyryté do kovu, napřímí
a vstříknou pod jeho kůži smrtící jed. Pak si s mým
dárkem dělej, co chceš. Svému účelu poslouží.

Právě tak, jako ty.

Questor Thews se vynořil ze záře vyvolané jeho kouzlem a pocítil takovou závrať, až málem upadl. Zatímco světlo pomalu sláblo, on se potácel a zoufale se snažil najít ztracenou rovnováhu. Pak si uvědomil, že má pod nohama opět pevnou zem. Zastavil se zamrkal, počkal, až se jeho oslněné oči přizpůsobí a rozhlédl se kolem. Bezpochyby byli opět v Landoveru. Bylo kolem poledne. Na obloze mezi hustým stromovím viselo několik bledých měsíců a z lesní půdy vyrážely výhonky Modrásků. Do nosu ho udeřily známé ně. Opět doma. Jedna věc však přesto čaroděje zarazila. Ano, vrátili se do landoverského království, ale zjevně ne do jezerní krajiny, odkud byli předtím kouzlem odneseni. Museli se nacházet někde jinde, mnohem severněji...

"Hopla jalovec, tak teď toho mám vážně dost!" vyštěkl zlosmě Poggwydd a pevně chytil Questora za rukáv. Čaroděj sebou cuknul, něco takového nečekal. "Nevím co jsi udělal, abys nás sem dostal, ale p,

ňště dám přednost chůzi po vlasních nohou! Příště, řekl jsem? Že jsem si neukousnul jazyk Ať se pro adnu, jestli bude nějaké příště! Ha! Nikdy!"

klebil se přitom jako čert. Pak Questora pustil a zprudka se obrátil. "Přeju hezký den, pane Hezký

UKLADY ČARODĚJNIC 31\$

den!" Pak se náhle zastavil, jako když do něj uhoří hrom. "Pro všechno na světě, co se mu stalo

Díval se na Abernathyho. Landoverský písař seděl na zemi vedle starého ořechu a prohlížel se. Byl opět psem, hladkosrstým teriérem, chlupatým a rozježeným. Chlupy se zpod jeho oblečení draly na všechny strany, uši měl vztyčené a na nose mu jako nepatřičná připomínka jeho nedávné podoby seděly brýle. V tmavě hnědých očích měl úžas i smutek, když si prohlížel své lidské prsty, všechno, co mu zůstalo z lidské podoby. Pak pokrčil rameny, podíval se na skřítku a povzdychl si.

"Co se děje, Poggwydde? Ještě jsi neviděl mluvícího psa?"

Na Poggwyddově tváři se vystřídalo několik bizarních výrazů, jak prskal a plival v mamé snaze promluvit.

"Nó, já... samozřejmě... já, hm! Mrmly, mrmly!

Nó, dřív jsi určitě nebyl pes!"

Abemathy se pomalu zvedl a oprášil se. "Co myslíš tím dřív?"

"Před chvílí! Než nás spolkl to čarodějovo kouzlo! Vždyť jsi byl člověk, hergot!"

Abemathy se smutně usmál. "To byl jen převlek. Toto je mé pravé já, víš?" Znova si povzdychl a podíval se na Questor Thewse. "Měl jsi pravdu. Gratuluji."

Questor krátce přikývnul. "Zdá se že ano. Děkuji ti. Opět však musím říct, jak rád bych se mýlil."

"To si občas přejeme všichni, ale o tom je život, ne?" Abernathy se kolem sebe zmateně rozhlédl. Kde to vůbec jsme?"

„Právě jsem se chystal našeho přítele zeptat," od-

pověděl čaroděj a obrátil se k Poggwyddovi.

Domů skřítku ta otázka zjevně zaskočila. Podíval

316 TERRY BROOKS

se nalevo a napravo, jako by se chtěl ujistit, že jeho podezření je správné a pak si obřadně odkašlal.

"Vrátili jsme se přesně tam, odkud jsme zmizeli.

Nebo, lépe řečeno, odkud jsem zmizel já. Právě tady mě našla ta malá holčička. Začala se plést do mých věcí a byla tak nesnesitelně drzá..." Větu nedořekl

nebot si všiml temného razu vkrádajícího se do Questorových očí. "Ehm! Vás asi bude víc zajímat, že jsme necelou míli od Temného Polomu."

Nechápu," vložil se do rozhovoru Abernathy,

"

který vstal a přistoupil blíž k nim. "Co děláme tady? Proč nejsme vezemí zemi"

Questor Thews se zamyšleně škrábal na bradě a kroutil si své dlouhé vousy do podoby myších ocásků, jak se snažil celé věci přijít na kloub. "Jsme tady, příteli, protože je tady i Mistaya - tam dole v Temném Polomu, s čarodějnicí. Právě tady ji Poggydd viděl naposledy. Noční Stín ji odvedla zpět do rokle. Není jediný důvod domnívat se, že by tomu mělo být jinak. Kouzlo nás přeneslo sem, abychom ji mohli zachránit."

"

Ničemu nerozumím!" odsekl Domů skřítek. "Ale to je dobře moc dobře, protože já ani ničemu rozumět nechci! Hodlám si jít svou cestou. Takže sbohem a šťastné pořízení!"

Otočil se a svižně vykročil, tentokrát na východ, pryč do čarodějčina doupěte.

"Nejsi zvědavý, co se stane s Nočním Stínem?" zavolal za ním Questor.

"Nechci vědět vůbec nic!" Skřítek ani nezpomalil, Už teď vím víc než dost! íc

! ohem v " Rozčileně

šoupal nohama po zemi, až se kolem něj vířila oblaka prachu. "Udělejte mi laskavost, prosím. Až najdete tu malou holčičku, tak jí vyřídte, ať už mi nikdy nechodí na oči. Není v tom nic osobního, ale

UKLADY ČARODĚJNIC 31?

takhle to bude lepší!" Jeho hlas zněl skoro výhrůžně. !

"Pevně doufám, že je skutečně králova dcera. Ať se z ní klidně stane královna! Pak se snad bude procházet v místech, kde na ni nenarazím. Sbohem!"

Proplétal se mezi kmeny stromů, až Questorovi s Abemathym konečně zmizel z očí. Malá, otrhaná figúrka zlosmě rozhazující rukama a mumlající si pod nosem cosi nesrozumitelného.

Questor si ho nevšímal. Obrátil se k Abemathymu a pátravě se na něj zadíval. "Je ti doufám jasné, co teď musíme udělat?"

Abemathy se na něj podíval, jako se dospělí dívají na děti, když kladou pošetilé otázky. "Vím to velmi dobře. Možná lépe než ty."

"Pak si tedy raději pospěšme. Mám takový divný

pocit."

To zvláštní chvění, nepopsatelné, ale zároveň také nepřehlédnutelné, provázelo Questora po celou tu dobu, co byli v Benově starém světě. Cítil, že se musí co nejrychleji dostat zpátky do Landoveru, aby čarodějnici překazili její plány. Teď tento pocit přerostl v jistotu. Nemohlo být pochyb, kolem krále a jeho rodiny se svírala smyčka, z níž je mohli vysvobodit jen Questor a Abemathy. Snad bylo příliš ješimé přisuzovat si takovou důležitost, ale Questor Thews pevně věřil, že Abemathyho velká oběť měla svůj důvod. Kouzlo písaře zbavilo jeho lidské podoby, ale zároveň jim umožnilo dostat se do Landoveru, kde podlá čarodějnice držela Mistayu v zajetí. To přece muselo něco znamenat. Jak se jim čarodějnice sama přiznala oné noci, kdy se jich chtěla nadobro zbavit, Rydalla stvořila ona a zároveň vymyslela ďábelský plán, v němž měla Mistaya posloužit jako nástroj k zničení Bena Holidaye. Čarodějnice našla způsob, jak holčičku zneužít proti ně-

31g TERRY BROOKS

mu. Pokud se jim podaří najít Mistayu včas, můžou ještě ledacos zachránit.

Nedbali úmorného horka a rozběhli se směrem k Temnému Polomu. Komáři, pňlákání pachem jejich potu, jim divoce kroužili kolem uší. Questor se po nich ohnal, ale dál si jich nevšímal. Byl příliš zaměstnán vlastními myšlenkami. Kůň by se jim bezpochyby hodil, ale protože Abernathy nechtěl o koních ani slyšet, pak byla cesta po vlastních nohou tou nejlepší variantou. Přebrodili potok a prošli mýtinou plnou rudých a žlutých květů. Pěnkavy vyplášené zvukem jejich kroků se zvedly ze svých úkrytů v křoví a vyrazily vzhůru k nebi. Abernathy už těžce lapal po dechu, ale Questor pokračoval vytrvalým tempem vpřed. Svých tělesných obtíží si nevšímal. Nedbal bolesti v kloubech a přinutil své staré kosti, aby se hýbaly svižněji. Podkasal si svou širokou róbu a bez zaváhání slézal nejprudší svahy a prodíral se vysokou travou a roštím.

"Questore Thewsi, zpomal trochu!" uslyšel uštvaný hlas svého přítele, který mu sotva stačil.

Čaroděj si ho nevšímal.

Kotel Temného Polomu, v němž se ztěžka převalovala mlha, už byl na dohled.

?

HOLIDAYOVO SRDCE

istaya seděla s Nočním Stínem na travnatém plácku na kraji Polomu, když vtom uviděla přijíždět matku a otce. Mozol běžel před nimi, vynořil se z poledního horka jako pavouk, kterého vyhnali z jeho díry. Kličkoval zleva doprava a opatrně schovával hlavu. Královští gar-

disté, ozbrojení kopími a meči, jeli po stranách a také celý průvod uzavírali. Jejich zbroj se ve slunce oslnivě třpytila. Když uviděli sedící dvojici, přetáhli svým koní otěže a zpomalili. Mistaya spatřila na tváři svého otce napětí jeho oči poměřovaly vzdálenost, která ho dělila od jeho dcery, až konečně spočinuly na Rydallovi.

20 TERRY BROOKS

3

Marnhullský král seděl na svém černém hřeb nedaleko dívky, stejně jako dřív skrytý pod dlouhý plášť a černou plátovou zbrojí. Hledí přílbou nespouštěně a nehybně čekal ve stínu rozložitého oře šáku. Když Mistaya s čarodějnicí vystoupaly z Temného Polomu, už tam stál. Nedal sebemenším gestem najevo, že by je viděl. Nepromluvil, ani se nepohnul. Z klidu ho nevyrušil ani příchod Bena Holidaye. Hleděl landoverskému králi vstříc jako kamenná socha.

Noční Stín vstala a Mistaya následovala jejího příkladu. Oči Bena Holidaye okamžitě ulpěly na jeho dceři. Mistaya se k němu toužila rozběhnout, zavolat na něj, něco říct, prostě cokoli, ale čarodějnice jí to zakázala. Nech mluvit mě, nabádala ji. Jejich jednání mezi Rydallem a tvým otcem je velmi choulostivá záležitost. Nesmíme je vyrušit. Mistaya to chápala. Nechtěla udělat nic, co by jejího otce mohlo vystavit nebezpečí. Jen se toužila co nejdříve dostat domů. Na návrat myslela od té doby, co se stala ta příhoda s Poggwyddem. Byla stále nedočkavější a dychtivější, ale zároveň se setkání s rodiči po tolika týdnech trochu bála. Nyní cítila, jak se v ní zvedají emoce, hrdlo se jí sevřelo a do očí vhrkly slzy. Až teď si uvědomila, jak moc jí celou tu dobu chyběli.

"Výsosti!" zvolala čarodějnice. "Tvá dcera je tady se mnou, živá a zdravá. Je připravena vrátit se domů. Přesvědčila jsem krále Rydalla, aby to dovolil. Souhlasil také, že se vzdá svých nároků na landoverský trůn a zanechá jakýchkoli dalších hrozeb nebo útoků. Musíš slíbit jen jediné: nebudeš se mstít za to, co se stalo."

Mistaya napjatě čekala. Nastala chvíle dlouhého ticha. Otec byl podle všeho zaskočen. Zřejmě čekal

UKLADY ČARODĚJNIC 321

něco jiného. Viděla, jak se podíval na matku a ta mu něco tiše řekla. Mozol mezi nimi neúnavně pobíhal sem a tam, blýskal zuby a oči upíral na čarodějnici.

"A co Questor Thews a Abemathy?" zakřičel Ben Holiday.

Vrátí se také," odpověděla Noční Stín.

Abemathy a Questor? Mistaya se na čarodějnici tázavě podívala. O čem to mluví? Stalo se jim snad něco? Copak nejsou v bezpečí na Ryzím Stříbře, jak jí čarodějnice dříve řekla?

Noční Stín se na dívku usmála, tvář měla stíněnou širokou černou kapucou. Neznepokojuj se, říkal ten úsměv. Všechno je, jak má být.

"Pokud budou všichni v pořádku, nebudu se mstít," uslyšela otcův hlas, v němž neomylně rozpoznala obavy. Podívala se před sebe na prostor, který je odděloval. Sluncem sežehlý pás ohraničený zjedné strany mlžnou kotlinou Polomu. Otec se zdál být tak daleko...

Noční Stín jí na rameno položila svou štíhlou ruku. "Teď musíme jít k tvému otci, Mistayo," prohlásila. "Až ti řeknu, jdi mu vstříc. Neodchyluj se ani napravo ani nalevo, jdi přímo k němu. K nikomu jinému. Rozumělajsi?"

Mistaya si náhle uvědomila, že se děje něco, čemu nerozumí a zpozoměla. Něco skrytého a možná nebezpečného. Cítem, který se u ní během pobytu v Polomu vyvinul, to v tónu její řeči rozpoznala. Zaváhala a začala přemýšlet, co dělat, ale jak věděla, neměla na vybranou. Mlčky tedy přikývla.

"Výsosti!" zvolala opět Noční Stín. "Tvá dcera jde k tobě! Sesedni a vyjdi jí vstříc! Jen ty sám. Tak zní dohoda, kterou jsem s Rydallem uzavřela."

Mistaya opět viděla, jak její otec zaváhal a usilovně přemýšlí. Podle všeho si nebyl jist. Něco mu

322 TERRY BROOKS

dělalo starosti. Pomyslela si, že by mu snad měla dodat jistoty, ale pak si uvědomila, jak málo sama ví a v duši jí zahlodala pochybnost. Svými zelenýma očima se podívala na Rydalla. Mamhullský král se ani nepohnul. Rychle pohlédla na čarodějnici. Její tvář byla klidná a bez výrazu.

Otec pomalu sesedl a šel jí vstříc. Mozo1 se ho pokusil doprovodit, ale on ho estem ruky poslal zpět. „Teď běž!

, uslyšela dívka čarodějčm tichý hlas. "Běž a obejmi ho i za mě!"

Mistaya se tedy váhavě vydala vpřed a stále přemítala, co je tady špatně. Malými, opatrnými krůčky se brouzdala spálenou travou a pozorovala, jak se k ní její otec blíží. Ohlédla se zpět, ale čarodějnice jí neodpověděla. Její vysoká, štíhlá postava zahalená do temného pláště se zřetelně rýsovala proti bílé mlze stoupající z Polomu. Mistaya si odhrnula vlasy, jenž jí spadly do čela a nervózně zatěkala očima. Její otec jí vytrvale kráčel vstříc. Uviděla, jak se na ni ustaraně a nejistě usmívá. Pak si všimla výrazu v jeho očích - zračila se v nich úleva, jako by už ani nedoufal, že ji ještě někdy uvidí. Pocítila zmatek. Proč se na ni tak dívá?

Náhle ji přepadla neodolatelná touha udělat to k čemu ji čarodějnice vybídla: rozběhnout se ke svému otci, pevně ho obejmout, přitisknout se k němu, ucítit, jak ji zdvihne do náručí a schoulit se do bezpečí jeho paží. Chtěla mu říct, jak moc jí chyběl a toužila slyšet jeho ujištění, žeji stále má rád.

Vzduch byl nehybný a horký, slabý vánek, ktezý ji pohladil po tváři, se zdál suchý jako muší křídlo. "Otče " zašeptala a vrhla se k němu.

Pak se náhle tichem rozlehl zoufalý výkřik. "Výsosti. Mistayo! Počkejte!"

Z houští po dívčině levé ruce vyklopýtal Questor

UKLADY ČARODĚJNIC 323

Thews a vpadl ze stínu přímo do prudkého světla. Byl otrhaný a umazaný, cáry jeho hávu za ním vlály, zářivé šerpy, které obvykle nosil, skončily bůhví kde. Běžel k nim a rozčileně mával rukama. Vlasy a vousy mu vlály a v očích měl výraz jako štvanec. Mistaya i její otec se k němu překvapeně otočili a pozorovali jeho neforemnou postavu, jak k nim pádí ze všech sil. Mezi stromy zajeho zády, dobrých třicet yardů pozadu, vykulhal Abemathy, jenž se s čarodějem marně snažil udržet tempo.

Mistaya uslyšela, jak Noční Stín vztekle zalapala po dechu. Čarodějnice se pňkrčila a vypadala jako obrovská kočka připravená se vrhnout na svou kořist. Ruce vztáhla před sebe, jako by chtěla odvrátit cosi strašlivého. Její krvavě rudé oči se upřely na Mistayu. "Jdi ke svému otci!" zaječela vztekle.

Dívka vyrazila kupředu, aniž si uvědomovala, co vlastně dělá. Ale Questor Thews se nezastavil, navzdor_ vražednému horku houževnatě běžel vpřed a mával rukama jako větrný mlýn. Mistaya zůstala ohromeně stát.

"Mistayo, ne!" vykřikl Questor Thews. "Je to p

Náhle se k ní snažili dostat všichni: její matka na koni, s Královskými gardisty a Mozolem v patách, Noční Stín, pňpomínající ve vlajícím černém plášti ohromného dravce, Rydall, který se marně pokoušel ovládnout svého vyděšeného koně, Abemathy namáhavě klopýtající přes vyschlé dmy a samozřejmě také její otec.

Ale Questor Thews byl ze všech nejrychlejší. Několika potácivými skoky překonal vzdálenost mezi nimi, lehce vyzdvihl dívku do náručí, jako by byla hadrová panenka a přitiskl ji k sobě.

"Mistayo!" zašeptal s úlevou.

324 TERRY BROOKS

Pak mezi nimi zaplálo strašlivé zelené světlo, razilo přímo z přívěsku a rozprsklo se na všech strany jako ostré střepy. Questor Thews zastér a zbledl. Paže, které držely Mistayu náhle ochabl klesl na kolena a jen stěží ji dokázal udržet.

"Questore!" vykřikla poděšeně.

Jakmile zjistila, odkud to světlo pochází, odtáhl se od něj a rychle se podívala dolů. Tmy re , rostly do neuvěřitelné délky a zabodly se do stai covy hrudi jako hroty kopí. Z ran začala vyté] krev. Questor se třásl a ruce se mu sevřely do pšeb Úpěnlivě lapal po dechu. Mistaya vytáhla tmy zjel těla, strhla řetízek a i s přívěskem ho odhodila G nejdál. Čarodějovy oči, stále upřené na dívčin tvář, pohasly. Zhroutil se na zem a zůstal ležet bea hnutí.

"Questore!" zasténala Mistaya. "Prosím, vstaň Prosím!"

Avšak čaroděj vůbec nereagoval. Už ani nedýchal.

Mistaya vyskočila a po tvářích se jí kutálely slzy. "Noční Stíne! vykňkla zoufale. "Udělej něco!"

Její otec k ní přiskočil, aby ji objal, ale ona ho od-

strčila. Vrhla se k místu, kde ležel přívěsek, podívala se na něj a pak se pohlédla přes sežehnutou planinu k místu, kde stála čarodějnice. "Noční Stíne!"

Čarodějnice stála bez hnutí, její hladká bledá tvář byla bez výrazu, ale oči jí zuřivě planuly. Ruce jí poklesly, kouzlo, které v nich shromáždila, se neškodně vsáklo do země.

"Ty jsi mi dala ten přívěsek!" zaječela Mistaya

"To ty za všechno můžeš!"

Noční Stín zvedla ruce před obličej. "Ne! Je to Questora vina! Neměl se do toho plést!"

"Věřilajsem ti!"

UKLADY ČARODĚJNIC 325

Konečně k ní dorazila její matka. Seskočila "koně a rozběhla se, Královští gardisté s tasenými raněmi ji následovali a Mozol na čarodějnici vavně syčel. "Mistayo, podívej se na mě," nařídila rba.

Ale holčička ji odbyla mávnutím ruky, vzala řetík do ruky a vyčítavě ho pozvedla proti čarodějci. "To jsi nachystala na mého otce, že je to tak?"

, "Nechtělajsem-

Přestaň mi lhát!"

"Ano!" zavřeštěla čarodějnice. "Bylo to pro něj!

- enjed měl zabít jeho, ne toho starého blázna!"

Mistaya se třásla vzteky. "Její tělíčko bylo napjaté jako tětíva, jen vystřelit kupředu smrtící šíp. Ruce něla zaťaté do pěstí a tvář se jí leskla slzami. "Ne-pávidím tě!" vykřikla.

Pak přívěsek odhodila. Pozvedla své malé ruce vzhůru a z dlaní jí vyšlehl oheň, který čarodějčin dar spálil na prach. Ben s Vrbou mimoděk ucukli, vyděšení její silou.

Dobelhal se k nim Abemathy, jazyk mu visel z tlamy. Rychle se sklonil k čarodějce a přiložil své psí ucho najejho hrud'. "Neslyším srdce," zašeptal.

Mistaya odhodlaně kráčela k čarodějnici, v tváři se jí zračila železná vůle. "Pomůžeš mi!" zasyčela.

"

Slyšelajsi mě, Noční Stíne?"

Čarodějnice ustoupila o krok a napřímila se. "Ne-opovažuj se mi vyhrožovat, ty jedna ubohá, hloupá žábo! Já jsem, a vždycky budu mnohem lepší než ,!"

"Jsi lhářka! Kluzká, Istivá jako had!" vyštěkla holčička. "Obelhala jsi mě! Využila! O čem ještě nevím A co ty přišery, které jsem ti pomohla udělat? Ten obr, co získával sílu ze země, kovový muž a ostatní K čemu byli?"

326 TERRY BROOKS

Poslala je proti tvému otci, aby ho zničili," ozval se náhle za jejími zády matčin hlas. "Jen jí to řekni, at se to pokusí popřít."

J.

"Rydalle obrátila se čarodějnice k marnhull-

.., J y ! y I

skému králi Chtěl si Holida e Tak tad ho máš

Zabij ho!"

Čemý rytíř se stále pokoušel zvládnout svého vyděšeného koně. Když uslyšel čarodějčina slova, obrátil se k ní čelem a v jeho gestech byla patrná jasná hrozba. Malou chvíli se zdálo, že zaútočí na ni. Pak ale vytáhl meč, zakřičel výzvu, pobídl svého oře vpřed a vyjel proti Holidayovi. Mozol však byl rychlejší. Kobold se proti marnhullskému králi rozběhl vycenil zuby a skočil jeho koni přímo na hlavu. Zvíře uskočilo, zaržalo a vyhodilo zadníma, Rydall vylétl ze sedla, ale jeho pravá noha zůstala zachycena ve třmenu. Těžká zbroj mu znemožňovala se zvednout nebo osvobodit. Dopadl přímo pod okovaná kopyta svého divoce se vzpínajícího koně. Pak oř vyrazil pryč a vlekl bezvládného jezdce za sebou. Kusy zbroje létaly na všechny strany a na zemi zůstávala krvavá stopa. Královští gardisté pobídli koně, aby splašené zvíře chytily, ale než se jim to povedlo, zůstala z marnhullského krále jen pomačkaná železná slupka.

Mistaya se stále blížila k Nočnímu Stínu. "Ne!" zaječela čarodějnice, zjevně ořesená vývojem událostí. "Ted jsme vyrovnány! Život za život! Rydall se vrátil tam, odkud přišel a ty ajá ted' uděláme totéž, ano?"

Ale Mistaya se nezastavila. Otec a matka kráčeli za ní, ve tváři odhodlaný a pochmurný výraz. Čarodějčíným směrem se nyní obrátili i Královští gardisté a rtutovitý Mozol. Ben vytáhl medailon a zvedl ho tak, aby se na něm odrazil sluneční pa-

UKLADY ČARODĚJNIC 327

prsky. Na čarodějčině tváři se objevil strach. Přikrčila se jako šelma, aby jim mohla čelit a na konečcích prstů jí tančily zelené ohničky. Mistaya na ní prudce ukázala prstem a vykřikla. Z její malé ručky vytryskla magická síla, která vyhodila čarodějnici do vzduchu a udeřila s ní o zem. Noční Stín udiveně zapalala po dechu, ale pak do ní vjel vztek. Nemotomě se postavila.

"Ne! Ty se mě nesmíš dotknout! Nemáš na to právo!" Prudce se k Mistaye otočila a její bledá tvář byla nyní pokrivená a ošklivá. Úplně ztratila sebekontrolu. "Já ti ukážu, co dokáže magie, ty malá čarodějnice! Pošlu tě tam, kam patříš!"

Pozvedla ruce a na koncích prstů ji zaplály zlověsmné ohničky. Mistaya vztáhla ruce v obranném gestu.

A pak se, zcela nečekaně, objevil Nehvizdek. Zhmomil se na samém okraji Temného Polomu. Z hřebenu osmů na jeho zádech se zvedla mrazivá záře, která se vzápětí proměnila v cáry vodních par. Čarodějnice si ho všimla příliš pozdě. Stihla se ještě obrátit, ale vtom ji Nehvizdkovo kouzlo dostihlo a podrazilo ji nohy. Divoce zamávala rukama a sesypala se na hromadu. Její kouzlo vylétlo do výše a padalo dolů jako déšť.

Noční Stín jí byla pohlcena. Zelený oheň ji obkloпил během okamžiku. Stačila ještě krátce vykřik-

nout a byla pryč.

V následující chvíli se nikdo ani nepohnul. Všichni stáli jako přimražení a napůl očekávali, že se čarodějnice z Temného Polomu musí každou chvíli objevit. To se však nestalo. Nehvizdek přistoupil k Mistaye ohromeně hledící na dýmající kus země, kde ještě před chvílí stála její učitelka, podí-

326 TERRY BROOKS

val se na ni svýma oduševnělýmá očima a zavrt ocasem. Mistaya propukla v pláč.

Přistoupil k ní otec, pokleknul, položil jí ruce na ramena povzbudivě ji stiskl a díval se jí přitom do očí. "Už je to dobré, Mistayo," řekl. Pak ji k sobě pevně přivinul.

Vzápětí ji vzala do náruče i Vrba, zlehka ji kolébala a říkala jí, že už je to všechno za ní a že je v bezpečí. Ben mezitím vstal a vydal se k místu, kde na holé zemi ležela troska, která si kdysi říkala Rydall z Marnhullu. Sklonil se k padlému králi, zdvihl mu hlavu a pohlédl na tvář, která se za ním skrývala:

Ponuře pokýval hlavou. "Kallendbor," zašeptal.

Lord ze Zeleného Trávníku slabě a namáhavě zakášlal. Z úst mu vytékal pramének temné krve, který barvil jeho ohnivý vous. "Měl jsem... tě zabít... hned ten první den... na mostě. Nikdy... jsem ji neměl... poslouchat."

Naposledy se nadechl, zasténal a znehybněl. Jeho oči prázdně hleděly k modrému letnímu nebi. Ben opět přiklopil hlavu a hleděl jeho přílby. Jak se zdálo, Kallendbor nedokázal přijmout svou porážku. Mohla ho uspokojit jen Benova smrt. Musel být velmi zoufalý, když se spojil s čarodějnici. Teď už Ben věděl, jak se k nim robot na Rhyndweiru dostal a proč čarodějčino kouzlo, jež skrylo medailon, na něj působilo, ačkoliv ona sama nebyla nikde v dohledu. Zařídil to Kallendbor. Noční Stín ho musela o jeho příchodu informovat. Nastražila na něj past a čekala, až sklapne. Teď, když byl pán Rhyndweiru mrtvý, se už podrobnosti nikdo nikdy nedoví.

Vstal a kráčel zpět ke své ženě a dceři. Mistaya, obklopená ostatními, klečela u Questora Thewse a v její malé tváři se jí zračilo napětí.

"Nesmí zemřít," řekla, když k ní Ben došel. "Je to

UKLADY ČARODĚJNIC 329

moje vina. Za všechno můžu já. Musím to zase napravit. Musím."

Ben pohlédl na Vrba a setkal se s jejím vyděšeným pohledem. Questor Thews nedýchal, jeho srdce se zastavilo. Už se pro něj nedalo nic udělat.

"Mistayo, opustil nás z lásky k tobě," řekl Abernathyjemně. "Udělal by to tak každý z nás."

Ale divenka ho neposlouchala. Natáhla ruku a uchopila Questorovu bezvládnou paži. "Od Nočního Stínu jsem se naučila něco, co by mu mohlo pomoci," zamumlala horečně. "Ukázala mi, jak pomocí magie léčit. Někdy je možné oživit i mrtvého. Možná mohu Questora uzdravit. V každém případě

to musím alespoň zkusit."

Zvrátila hlavu a zavřela oči. Ben, Vrba a Mozol si vyměnili váhavé, ostražitě pohledy. Mistaya se chystala vyvolat magickou sílu tak, jak ji to naučila Noční Stín. Až doposud z toho nevzešlo nic dobrého. Nedělej to, chtěl říct Ben, ale nemohl. Slunce do nich pražilo a vzduch byl těžký a horký. Krajina kolem byla nehybná, tichá a zdánlivě zcela mrtvá. Pokud se mezi stébly trávy přece jen nacházeli nějakí živočichové, pak ztichli v napjatém očekávání příštích událostí. Mistaya se bouřlivě rozechvěla a z jejího těla prošlo skrz paži, kterou třímala dlaň Questora Thewse, jakési zářivé zatetelení. Čaroděj se však ani nepohnul. Dívenčina víčka s dlouhými řasami se zatřepotala jako dva vyplašení motýli, srdce jí prudce bušilo, vlasy spadly do čela a zakryly obličej. Ben se chystal opět zasáhnout, ale znova si to rozmyslel. Má právo udělat, co je v jejích silách, pomyslel si.

Náhle sebou Questor Thews trhnul. Nečekaný pohyb vyděsil dívenku tak, že upustila jeho ruku a slabě vykřikla. Chvilí se nikdo ani nepohnul. Pak

33o TERRY BROOKS

se Abernathy sklonil k svému příteli, položil mu ucho na hrud a pak s úžasem vzhlédl.

"Slyším tlukot srdce!" hlesl. "Slyším, jak dýchá! Žije!"

"Mistayo!" zašeptal Ben a objal ji.

"Věděla jsem, že to dokážu, otče," řekla. Celá se třásla a on cítil, jak její tělíčko sálá jako roztopená pec. , Věděla jsem to. Mám magickou sílu."

Ano, to máš," přitakal Ben trochu vyděšeně a okamžitě zavolal, aby donesli chladnou vodu a deky.

Pak ji začali jeden po druhém objímat všichni ostatní, až na Mozola, který jí pouze věnoval jeden ze svých strašlivých úsměvů. Omotali ji mokkými dekami, dali jí napít vody a teplota rychle poklesla. Zotavila se rychle. Zato bitva o Questorův života stále nebyla u konce. Jeho srdce tlouklo slabě, dýchal přerývaně a zůstával v bezvědomí. Jed zůstal v jeho těle. Mistaye se podařilo poněkud zmímit jeho působení, ale ne ho zcela neutralizovat. Ben poslal několik ze svých gardistů, aby sehnali vůz a ostatním nařídil aby udělali nosítka. Pevně k nim Questora přivázali, pak ho i s nosítky připevnili k Šimlově sedlu a vyrazili k domovu. Mistaya trvala na tom, že pojede v sedle hned vedle Questora. Když pak získali vůz, vezla se vedle něj. Celou tu dobu ho pevně držela za ruku a odmítala se ho pustit.

r
??

VZÁCNÝ EXEMPLÁŘ

d jejich návratu na Ryzí Stříbro uplynulo (R) už šest dní a Mistaya se stále od Questora nehnula. Držela ho za ruku téměř nepřetržitě. Opouštěla ho jen na nejnumější dobu a vracela se, jak nejrychleji to šlo. Jídlo si nechávala nosit do jeho ložnice a spala na slavníku vedle jeho postele. Tu a tam se objevoval Nehvizdek, jako by chtěl upozornit na svou přítomnost, a zase zmizel. Nejednou vklouzl Ben kolem půlnoci do ložnice, aby svou spící dceru přikryl a pohladil ji po rozcuchaných vlasech. Pokaždé ho napadlo, že by ji měl přenést do její postele, ale ona mu dala jasně najevo své odhodlání zůstat s Questorem až do konce. Ať už se

332 TERRY BROOKS

čaroděj uzdraví nebo zemře, v každém případě c] la být u toho. Kousek po kousku se od ní Ben s Vrbou dozví pravdu, jaký byl čarodějčin plán. Vymámili z stáje informaci, jak se k ní dostalo blat'átko a pal si byli schopni sami odvodit, že právě díky ně nakonec byli schopni najít jeden druhého a odh pravdu. Abemathy doplnil tu část příběhu, kter prožil s Questorem a všemožně se pritom snažil mluvit svou přeměnu v člověka a pak nazpátek psa, jakož i svou roli v záchraně Benova života. Bq Holiday však něco takového nemohl připustit, pr tože dobře věděl, jak bolestné muselo být pro je věmého písaře rozhodnutí opět se vzdát lidské pt doby. Se smutkem si pritom uvědomil, že Abernatl svou dřívější podobu už nejspíš nikdy nezíská. MI vili i o Questorovi a o jeho odhodlání zachránit Mi; stayu. Všichni si dělali starosti, jak se asi dívenkj s jeho případnou smrtí smíří. Vrba s ní celé hodiny otevřeně mluvila o tom, cq v Temném Polomu zažila, konejšila ji a snažila s(R) zmínit její pocit viny. Snažila se ji přesvědčit, ab se neobviňovala z toho, že ji čarodějnice využil k útokům proti otci a včas si neuvědomila, co se děr je. Neměla přece v úmyslu otci jakkoliv ublížit, na opak. Byla přesvědčena, že používá svou magii k tomu, aby mu pomohla a zachránila mu život. Nt tvém místě, ujistila dívenku matka, bych postupova- vala úplně stejně. Čarodějnice je všechny oklamala; ostatně ne poprvé. Noční Stín byla zvrhlá a zlá. Mistaya jí však přesto dokázala odolat a nenechala se svést na scestí, což bylo známkou odvahy a pevného charakteru. Právě tato slova potřebovala dívenka slyšet - toužila být ujištěna, že skutečně udělala to nejlepší, co mohla.

UKLADY ČARODĚJNIC 333

Když s ní jednou na toto téma mluvil otec, řekl jí: eŠmiš se obviňovat, Mistayo. Udělala jsi chybu, to k růstu a dospívání patří. Dospívání je bo- é pro každé dítě, ale pro tebe zvlášť. Pamatuješ ;jakjisi mi vyprávěla, co ti řekla Matka Země?" Mistaya přikývla. Jednou rukou stále svírala estorovu dlaň a prst držela na zápěstí, kde bylo t slabounký puls.

u

"Dospívání pro tebe bude mnohem obtížnější, než o většinu dětí. Pro to, kým jsi i pro to, odkud po-
iš. Pro to, jaké máš rodiče i pro magické schop-
Osti, které jsi zdědila. Přál bych si, aby to bylo ji-
lak. Přál bych si, abych to mohl změnit, ale ne-
pohu. Musíme se přijmout takoví, jací jsme a snažit
e žít co nejlépe. Jsou věci, které změnit nemůžeme.
Hůžeme si však vzájemně pomáhat."

"

"Já vím, odpověděla dívka tiše. "Ale necítím
e proto o nic lépe."

Ano, tomu rozumím." Zlehka ji k sobě přivinul.
,Viš, Mistayo, už o tobě nemohu dále smýšlet jako
dítěti. Přinejmenším ne jako o dítěti, kterému byly
eprve dva roky. Vyrostlajsi ajak se zdá, já jsem byl
diný, kdo to nechápal."

Potřásla hlavou a dívala se přitom do země.
Možná nejsem tak dospělá, jak si všichni myslí. Cí-
ila jsem se tak sebejistá. Přitom se to všechno ne-
auselo stát, kdybych jen byla opatrnější."

Něžně ji objal. "Pokud už víš, že dřív, než použi-
;š magii, se máš pořádně zamyslet, jsi podle mě do-
pělá."

Ben poslal Pánu Řek zprávu o záchraně jeho
nučky společně s ujištěním, že ho co nejdříve na-
stíví a vrátil se ke svým panovnickým povinnos-
:m. Části své mysli však stále zůstával u své dcery
edící u lůžka Questora Thewse. Jídla a spánku vě-

ĚTERRY BROOKS

noval jen naprosto nejnutnější čas a bylo pro nj
tížné se soustředit. Když byli sami, mluvila s
Vrba o svých pochybnostech a obavách a snaži]
jeden druhého uklidnit, jakjen mohli.
Mistaya použila ještě několikrát svou magii,
dodala Questoru Thewsovi sil. Řekla svým rodi
co se chystá udělat a požádala je, aby byli na bb
a pomohli jí. Třpytivé jiskřičky magické síly
proudily její rukou do starého čarodějova těla bez
kéhokoliv viditelného efektu. Mistaya tvrdila, že
jak se její mabaie uvnitř starcova těla potýká s čaro
číným jedem. Questorův stav se ale nezměru]
. Si

mu tlouklo pomalu, dýchal přerývaně a stále se ne
bouzel. Pokoušeli se mu podat vodu a naknriit ho
lévkou, bohužel pollmul jen malou část toho, co se
něj sna.žili vpravit. Byl teď jen kost a kůže. Vypa
jako vyschlá mumie zabalená do pňkrývek.

Mistaya ve snaze dodat mu sil použila ještě něl
lik různých kouzel. Šeptala mu povzbudivá sk
a všemožně mu prokazovala svou lásku. Nechtěla
vzdát. Silou vůle se ho snažila donutit, aby otev
oči a promluvil. Zoufale ho v duchu prosila, aby :
stal naživu.

Její rodiče a Abernathy pomalu ztráceli nadi
Chtěli věřit, ale zároveň si uvědomovali, že Ques
rovy šance na přežití nejsou pňliš velké. Stále o i
intenzivně pečovali, ale ve výrazu jejich očí b
znát rezignace. Snažili se pňpravit na to, co se j
zdálo nevyhnutelné. Abemathy už nebyl schopen
s Mistayou bavit v čarodějově přítomnosti. Všiel;

se stahovali do sebe, v duchu přetrhávali pou a připravovali se na brzkou bolest z čarodějova o chodu. Dívenka začínala být zoufalá. Začala se b že stařec tak bude ležet snad navždy, polapen na p cesty mezi spánkem a bděním, životem a smrtí.

UKLADY ČARODĚJNIC 335

Sedmý den seděla jako vždy u čarodějovy postele iiedovala, jak vycházející slunce barví mraky do-ova, když vtom náhle ucítila, jak se dlaň, kterou de držela ve své ruce, pohnula.

„Mistayo?“ zašeptal slabě a otevřel oči.

Neopovážovala se ani nadechnout. „Jsem tady,“ pověděla a po tvářích jí začaly stékat slzy. „Ne-ihlajsem tě opustit.“

pak hlasitě zavolala na svého otce a matku. V.dla- stále svírala čarodějovu ruku a netrpělivě čela, až se ostatní vhmou do ložnice, aby viděli, co stalo.

p Vincemu, jednomu ze zaměstnanců Woodlandské 00 v Seattlu, právě končila směna. Zvolna míňl bráně, kde stálo jeho auto, když v tom pod vlivem hlého podnětu změnil směr a vydal se k voliére, by se znova podíval na tu vránu. To zvíře ho fasci- pvalo. Seděla přesně tam, kde ji viděl naposledy, a větvi blízko stropu klece. Ostatní ptáci se jí stra- ili, jako by s ní nechtěli nic mít. Nebylo se čemu ivit. Vrána vypadala zarputile. Ani Vince ji neměl id, ale nemohl si pomoci. Něco ho k ní přitahovalo. Vrána měla rudé oči. O něčem takovém ještě ni- do nikdy neslyšel.

Objevila se neočekávaně. A to doslova. Právě to- dne, co došlo v útulku pro zvířata k incidentu, dy nějací dva chlápci, kteří se vydávali za Drozkina někoho z univerzity, ukradli tu podivnou opici pak se prý rozplynuli ve sloupu jakéhosi podivného světla. Tak se to alespoň povídalo. Ať už to yla pravda nebo ne, jedno bylo jisté. O necelé dvě diny později se objevil ten pták. Zhmotnil se přímo v té kleci, kde dřív byla zavřená ta opice. Nikdo dokázal vysvětlit, jak se to mohlo stát. Vlastně to

336 TExy BRooxs

celé znělo jako nějaká ufounská historka podobná těm, které v televizních pořadech vyprávějí o- s vědkové, aniž by mohli předložit jediný hmatatel dukaz. Vince na UFO věřil. Myslel si, že na tom světě se děje spousta věcí, které se nedají rozumn vysvětlit, ale které ho zároveň nečiní méně reálnýtn, Ajednou z nich byl právě tenhle pták.

Našli tedy v kleci ležet omráčeného ptáka. Za- městnanci útulku nebyli žádní pitomci. I když si ne- byli jisti, co je pták zač, poznali v něm raritu. Vzác- ný exemplář. A tak ho chytili a věnovali Wood- landské ZOO k prozkoumání. Je to exotický pták, řekli si, tak patří do ZOO. Úkolem pracovníků zoo- logické zahrady bylo nyní zjistit, co je to zač. Nikdo nevěděl, jak dlouho to může trvat. Vince odhadoval že několik měsíců. Možná rok.

Naklonil se k mřížím a snažil se upoutat ptákovu pozornost. Marně. Nikdy se na nikoho nedíval. A přesto jste měli pocit, že vás pozoruje, nenápadně,

koutkem oka. Vince by se strašně rád dozvěděl jeho příběh. Určitě stál za to. Vince by vsadil poslední čtvrták, že je stokrát lepší, než ty historky o UFO. Tenhle pták ho upoutal už svým chováním. Byl tak zvláštní. Lhostejný, přezíravý a přitom jako by plný skrývané zloby. Určitě chtěl dosud pryč. Zoufale se toužil vrátit tam, odkud přišel. Měl to vepsáno v očích.

Vince se však raději vráně do očí nedíval. Byl by totiž přísahal, že jsou lidské.